IAN FLEMING

JAMES BOND

007

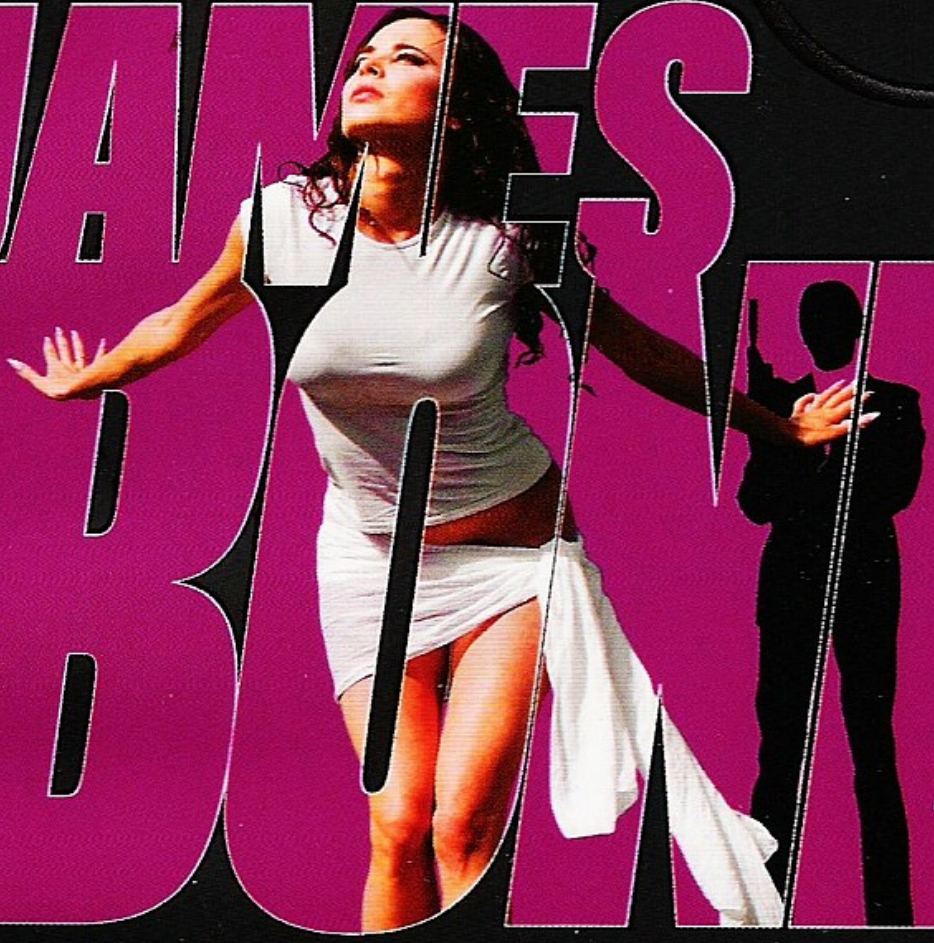

OPERAȚIUNEA THUNDERBALL

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica, şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional.

Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND®

Operațiunea Thunderball

Traducere din limba engleză de
Natima Mîndrilă

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ
București, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Operațiunea Thunderball
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright ©
Glidrose Productions Ltd, 1961
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Operațiunea Thunderball / Ian Fleming ; trad. de Natima Mândrilă. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-9-6

I. Mândrilă, Natima (trad.)

821.111-31=135.1

Capitolul 1

Ia-o mai uşor, domnule Bond!

Era una din zilele acelea când lui James Bond îi părea că toată viaţa este, vorba cuiva, numic altceva decât un şir de pariuri păguboase.

Întâi şi întâi, îi era ruşine de sine însuşi – o stare de spirit cu totul rară la el. Avea o mahmureală, una urâtă de tot, cu dureri de cap şi articulaţii înţepenite. Când tuşea – când bei prea mult, fumezi prea mult şi asta dublează mahmureala – un norişor de puncte negre şi luminoase îi plutea în faţa ochilor precum nişte amoebe în baltă. Paharul care îi semnala că a băut suficient se făcuse simţit într-un mod cu totul evident. Ultimul whisky cu sifon sorbit în apartamentul luxos din Park Lane nu se deosebise cu nimic de cele zece dinainte, însă alunecase şovăitor pe gât, lăsându-i un gust amar în gură şi o senzaţie neplăcută de silă. Şi, cu toate că pricepuse mesajul, acceptase să mai joace un rober. Era de-acord cu o miză de cinci lire la o sută de puncte, dacă tot era ultimul? Acceptase. Şi jucase roberul ca un prost. Mai vedea şi acum dama de pică, cu zâmbetul stupid de Mona Lisa întipărit pe faţa grasă, plesnind triumfător peste valetul lui – regina care, după cum îi atrăsese atenţia tăios partenerul său, fusese atât de infailibil marcată la Sud şi care constituise diferenţa între un şlem redublat (de beţiv) pentru el şi patru sute de puncte deasupra liniei pentru adversar. Până la urmă fusese un rober de douăzeci de puncte, iar el pierduse o sută de lire sterline – sumă importantă de bani.

Apăsă din nou creionul septic pătat de sânge pe tăietura din bărbie şi dispreţui chipul care-l privea mohorât din oglinda de deasupra chiuvetei. Nemernic prost şi ignorant! Toate i se trăgeau din faptul că nu are nimic de făcut. Mai mult de o lună de hârţogărie, în care şi-a mâzgălit indicativul pe rezumate stupide ale unor documente, a întocmit minute ce deveneau din ce în ce mai nesuferite pe măsură ce se scurgeau săptămânile şi a trântit receptorul în furcă atunci când vreun ofiţer nevinovat de la secţie încerca să se contrazică cu el. După aceea, secretara lui căzuse la pat din cauza gripei şi i se trimisese de la sediu o căţea tâmpită şi, mai rău, urâtă, care i se adresa cu „Sir" şi vorbea de parcă ar fi avut gura plină cu sâmburi de prune. Şi iată că era iarăşi luni dimineaţa; începea o altă săptămână. Ploaia de mai plesnea în ferestre. Înghiţi două aspirine şi întinse mâna după flaconul cu pastile împotriva greţei, însă chiar atunci sună telefonul din dormitor. Era soneria puternică a liniei directe cu sediul.

James Bond, cu inima bătându-i mai rapid decât ar fi trebuit, cu toate că străbătuse Londra în mare grabă şi aşteptase enervant de mult liftul ce trebuia să-l ducă la etajul opt, îşi trase un scaun, se aşeză şi privi în ochii calmi, cenuşii şi afurisit de limpezi pe care-i cunoştea atât de bine. Ce-ar fi putut să citească în ei?

— Bună dimineaţa, James. Îmi pare rău că te-am scos din casă atât de devreme, dar mă aşteaptă o zi foarte aglomerată şi am vrut să te văd înainte să înceapă balamucul.

Emoţiile lui Bond se risipiră instantaneu. Nu era niciodată semn bun când M. i se adresa pe numele de botez în loc de indicativ; aşadar, nu avea deloc de gând să-i dea o nouă misiune, ci era mai degrabă ceva personal. În vocea lui M. nu exista nici urmă din tensiunea ce anunţă veşti importante şi senzaţionale, iar expresia de pe chipul lui părea interesată, prietenoasă, aproape binevoitoare. Răspunse ceva neutru.

— Nu te-am prea văzut în ultima vreme, James. Ce mai faci? Cum o mai duci cu sănătatea?

M. luă de pe birou o foaie de hârtie de o formă oarecare şi o ţinu în faţa ochilor, de parcă s-ar fi pregătit să citească.

Bănuitor, încercând să ghicească ce scria pe hârtia aceea şi de ce anume fusese convocat la M., răspunse:

— Mă simt bine, domnule.

— Nu asta e şi părerea medicului secţiei noastre, James, spuse M. blajin. Tocmai ţi-ai făcut examinarea medicală periodică şi cred că ar trebui să auzi rezultatele.

Bond se uită furios la foaia de hârtie. Ce naiba?! Se stăpâni însă şi spuse liniştit:

— Cum ziceţi dumneavoastră, domnule.

M. îi aruncă o privire atentă, cuprinzătoare şi îşi apropie apoi hârtia de ochi.

— Acest ofiţer, citi el, se păstrează în general într-o formă fizică bună. Din nefericire, stilul său de viaţă nu este de natură să-i îngăduie a rămâne în această condiţie benefică. În ciuda numeroaselor avertismente anterioare, recunoaşte că fumează şaizeci de ţigarete pe zi – un amestec de tutun de origine balcanică, având un conţinut mai ridicat de nicotină decât ţigările mai ieftine. Când nu este angrenat în misiuni solicitante, consumul mediu zilnic de alcool al ofiţerului este de aproximativ o jumătate de sticlă de tărie, cu o concentraţie alcoolică de şaizeci-şaptezeci de grade. La examinare s-au constatat semne mici, dar definitive de deteriorare a condiţiei fizice. Limba este încărcată. Tensiunea arterială are valori cam ridicate – 160/90. Ficatul nu se simte la palpat. Pe de altă parte, la insistenţele noastre, ofiţerul a recunoscut că suferă de dureri frecvente de cap în zona occipitală şi de spasme ale muşchiului trapez. La palpare se pot simţi aşa-numiţii noduli de fibroză. Cred că toate aceste simptome se datorează modului de viaţă al ofiţerului. Acesta nu s-a dovedit receptiv când i s-a sugerat că astfel de excese nu constituie un remediu pentru tensiunea inerentă profesiunii sale şi că nu pot decât să ducă la o stare de toxicitate ce va avea ca

efect final subminarea formei fizice necesare unui ofiţer. Recomand ca 007 s-o ia mai uşurel timp de două-trei săptămâni şi să urmeze un regim de viaţă mai sănătos, timp în care consider că va reveni la starea de sănătate excepţională şi la excelenta formă fizică anterioară.

M. se întinse şi puse hârtia în tava cu hârtii de aruncat, întinse mâinile pe tăblia mesei de lucru şi-l ţintui pe Bond cu o privire neînduplecată.

— Nu prea mulţumitor, nu-i aşa, James? spuse el.

Bond se strădui să nu lase nerăbdarea să-i răzbată din voce.

— Sunt într-o formă fizică perfectă, domnule. Toată lumea suferă din când în când de dureri de cap. Majoritatea împătimiţilor de golf au fibroză – o capeţi dacă transpiri şi stai după aceea în curent. Scapi de ea cu aspirină şi cataplasme. Nu-i mare lucru, domnule, serios.

— Tocmai aici faci o mare greşeală, James, îl întrerupse M. cu severitate. Faptul că iei medicamente nu face decât să suprime toate aceste simptome pe care le ai. Pilulele nu ajung la rădăcina problemelor; nu fac decât să le ascundă. Iar rezultatul este un organism mai intoxicat cu chimicale, stare ce poate să ducă la o boală cronică. Toate medicamentele fac rău organismului, ele sunt contrare naturii. Acelaşi lucru este valabil şi cu alimentele pe care le mâncăm – pâine albă din cereale complet decorticate, zahăr rafinat din care se extrage, prin procedee mecanice, tot ce este mai bun, lapte pasteurizat ale cărui vitamine sunt distruse aproape în întregime la fierbere – totul prea mult fiert şi denaturat. Ei bine – M. scoase din buzunar o agendă şi o consultă – ştii ce conţine pâinea pe care o mâncăm, în afară de făină şi puţină drojdie? întrebă acesta, privindu-şi acuzator interlocutorul. Conţine mari cantităţi de cretă, peroxid de benzol pudră, clorură de cianogen, săruri de amoniu şi alaun de potasiu. Ce părere ai despre asta? întrebă M. punând agenda la loc în buzunar.

Nedumerit de cele auzite, Bond răspunse defensiv:

— Eu nu prea mănânc pâine, domnule.

— Poate că nu, spuse celălalt cu nerăbdare. Dar câte cereale integrale mănânci? Cât iaurt? Legume proaspete, nuci, fructe proaspete?

— Practic, nimic din toate astea, domnule, zise Bond cu un zâmbet.

— Nu e nimic de râs. Ia aminte la ce-ți spun acum, îi ceru M. bătând cu degetele în tăblia mesei de lucru ca să-şi sublinieze vorbele. Nu există decât o singură cale spre sănătate – cea naturală. Toate problemele tale – Bond deschise gura să protesteze, dar îl împiedică ridicând o mână – toate toxinele prezente în organismul tău şi descoperite la examinarea medicală periodică, sunt rezultatul unui mod de viață fundamental nenatural. Ai auzit vreodată de Bircher-Brenner, de exemplu? Sau de Kneipp, Preissnitz, Rikli, Schroth, Grossman, Bilz?

— Nu, domnule.

— Îmi închipuiam eu. Ei bine, sunt nişte oameni pe care ar fi înțelept din partea ta să-i studiezi; nişte mari medici naturopați, oameni extraordinari a căror învățătură am ignorat-o prosteşte. Din fericire însă, spuse M. cu ochii strălucind de entuziasm, există câțiva discipoli ai acestor oameni de ştiință care practică în Anglia şi astfel însănătoşirea pe cale naturală ne este accesibilă.

James Bond îşi privi curios şeful. Ce naiba îl apucase pe bătrân? Vorbăria asta era oare un semn de senilitate? Însă M. arăta mai în formă decât îl văzuse vreodată. Ochii reci, cenuşii, erau mai limpezi ca oricând, iar pielea feței ridate, cu trăsături aspre, strălucea de sănătate. Fiecare fir al părului de nuanța oțelului părea să pulseze de o viață nouă. Şi-atunci despre ce tot bătea câmpii?

M. se întinse spre tava cu hârtii de păstrat şi o aşează în fața lui, ca un gest preliminar de concediere. Apoi spuse vesel:

— Ei bine, asta-i tot, James. Domnişoara Moneypenny ți-a făcut rezervare. Nu vei avea nevoie de mai mult de două săptămâni ca să te pui pe picioare. Când vei ieşi de-acolo, n-ai să te recunoşti. Vei fi un om cu totul nou.

Uluit, Bond îşi privi şeful şi rosti cu glas sugrumat:

— Să ies de unde, domnule?

— Dintr-un loc numit Shrublands[1], condus de un om destul de cunoscut în domeniul său, pe nume Wain, Joshua Wain. Un tip remarcabil. Are şaizeci şi cinci de ani, dar nu-i dai o zi peste patruzeci. Vei fi foarte bine îngrijit; are echipament ultramodern, ba chiar şi propria grădină cu plante medicinale. Centrul de sănătate este situat într-o zonă foarte atrăgătoare, în Sussex, în apropiere de Washington. Şi să nu-ţi faci griji în privinţa muncii tale de-aici; scoate-ţi-o din minte pentru câteva săptămâni. O să-i cer lui 009 se aibă grijă de Secţie.

Lui Bond nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar, domnule... începu el. Vreau să spun... sunt perfect sănătos. Sunteţi sigur? Adică, este chiar necesar să merg acolo?

— Nu, zise M. cu un zâmbet îngheţat. Nu necesar, ci esenţial. Cel puţin dacă vrei să rămâi în Secţia 00. E o secţie în care nu-mi pot permite să am un ofiţer a cărui condiţie fizică şi mentală nu este perfectă.

M. îşi coborî ochii spre tava cu hârtii din faţa lui, luă un formular semnat şi spuse, fără să-l privească:

— Asta e tot, 007.

Tonul vocii lui semnala categoric încheierea discuţiei.

Bond se ridică în picioare, fără să scoată vreo vorbă. Traversă încăperea şi ieşi, închizând uşa cu grijă exagerată.

De partea cealaltă a uşii, domnişoara Moneypenny ridică spre el o privire dulce. Bond se apropie de masa ei de lucru, în care izbi cu pumnul atât de mâniat, încât maşina de scris săltă de la locul ei.

— Ce dracu', Penny? se răsti el furios. Bătrânul e sărit de pe fix? Ce-i cu toată idioţenia asta? Să fiu al naibii dacă mă duc! E absolut ţicnit!

Domnişoara Moneypenny îi zâmbi veselă.

[1] Ţinutul arbuştilor (engl., n. tr.)

— Directorul centrului a fost deosebit de bun şi îndatoritor. A spus că-ţi pregăteşte camera Mirt, din anexă; a zis că e o încăpere adorabilă şi dă spre grădina cu plante medicinale. Chiar, ştii că acolo au propria lor grădină cu plante medicinale?

— Ştiu totul despre afurisita lor de grădină! Acum, ascultă aici, Penny, rosti el pe un ton rugător, fii fată de treabă şi explică-mi ce se întâmplă. Ce l-a apucat pe bătrân?

Domnişoarei Moneypenny, care nutrea adesea vise fără speranţă legate de Bond, i se făcu milă de el şi îi răspunse coborând glasul, pe un ton conspirativ.

— De fapt, cred că e doar o fază trecătoare, dar ai avut ghinionul să-i cadă ochii pe tine tocmai acum, când trece prin ea. Ştii că îşi face întotdeauna o mulţime de griji inutile în privinţa eficienţei Serviciului. A fost o vreme când noi, toţi angajaţii, am fost obligaţi să urmăm un stagiu de pregătire fizică. Apoi ne-a adus aici un destupător de creiere, un psiholog – pe ăsta l-ai ratat, căci erai undeva în străinătate. Toţi şefii de secţii erau obligaţi să-i povestească ce au visat. Noroc că n-a ţinut mult. Probabil că unele din visele auzite l-au băgat în sperieţi, aşa că a şters-o. Ei bine, luna trecută M. a avut o criză de lumbago şi un prieten de-al lui de la Blades, unul dintre grăsanii ăia beţivi îmi închipui, i-a spus despre clinica asta naturistă de la ţară. Individul credea orbeşte în eficienţa ei. I-a zis lui M. că noi toţi suntem asemeni unor motoare de maşină şi că avem nevoie din când în când să intrăm într-un atelier de reparaţii auto ca să ne curăţăm filtrele; şi că el unul se duce acolo în fiecare an. Spunea că nu-l costă decât douăzeci de guinee pe săptămână, adică mai puţin decât ce cheltuieşte la Blades într-o zi, şi că după aceea se simte minunat. Ştii prea bine că lui M. i-a plăcut întotdeauna să încerce lucruri noi, aşa că s-a dus acolo zece zile şi s-a întors pur şi simplu îndrăgostit de locul ăla. Ieri mi-a ţinut o adevărată conferinţă despre naturism şi azi-dimineaţă am primit prin poştă o grămadă de recipiente micuţe ce conţin melasă, făină din germeni şi Dumnezeu ştie

ce altceva. Habar n-am ce să fac cu ele; mă tem că micul meu pudel va fi obligat să-şi ducă zilele cu ele. Oricum, asta s-a întâmplat. Însă trebuie să-ţi spun că nu l-am văzut vreodată într-o formă atât de excelentă ca acum. E absolut întinerit!

— Arată că bastardul ăla plesnind de sănătate din vechile reclame la sărurile Kruschen. Dar de ce i s-a căşunat tocmai pe mine, să mă trimită în casa aia de nebuni?

Domnişoara Moneypenny schiţă un mic zâmbet cunoscător.

— Ştii că te admiră fără rezerve; sau poate nu ştii? În orice caz, imediat ce a văzut rezultatele ultimului tău control medical, mi-a cerut să-ţi fac rezervare acolo, spuse ea strâmbând din nas. Spune-mi, James, tu chiar fumezi şi bei atât de mult? Doar ştii că nu poate să-ţi facă bine, adăugă ea cu o privire maternă.

Bond se strădui să-şi stăpânească furia şi, cu un efort disperat, adoptă o atitudine nonşalantă.

— Ştii ce, prefer să mor de băutură decât de sete. În ce priveşte ţigările, singura problemă e că uneori nu ştiu ce să fac cu propriile-mi mâini.

Auzi vorbele mahmurelii căzând cu clinchet vag undeva, în gol. La naiba cu vorbăraia asta! Tot ce vreau acum e un brandy dublu cu sifon.

Domnişoara Moneypenny îşi strânse buzele generoase într-o dungă dezaprobatoare.

— În privinţa mâinilor... nu-i tocmai ceea ce am auzit despre tine.

— Nu te lua şi tu de mine, Penny, spuse el îndreptându-se nervos spre uşă. Dacă mă mai înţepi cu chestii de genul ăsta, adăugă el din uşă, când ies de-acolo îţi trag o mamă de bătaie la fund, cu o viteză mai mare decât cea cu care dactilografiezi tu un top de hârtie.

Domnişoara Moneypenny îi răspunse cu un zâmbet dulce:

— Nu cred că o să ai vlagă să mă baţi la fund, James, după ce vei fi trăit două săptămâni cu nuci şi suc de lămâie.

Bond scoase un sunet ameninţător, ceva între mormăit şi mârâit, şi ieşi val-vârtej din încăpere.

CAPITOLUL 2

Clinica Shrublands

James Bond îşi aruncă valiza pe bancheta din spate a taxiului – un Austin vechi, de culoarea ciocolatei şi se aşeză pe locul pasagerului, lângă şofer – un june spilcuit şi plin de coşuri, îmbrăcat cu o jachetă subţire de piele neagră. Tânărul scoase un pieptene din buzunarul de la piept îl trecu grijului prin şuviţele de păr tunse în „coadă de raţă", îl puse la loc şi abia apoi se aplecă şi porni demarorul automat. Agentul îşi zise că scena cu pieptenele avea probabil drept scop să-i dea de înţeles că îi accepta persoana şi banii doar ca pe o favoare – manifestare tipică de împăunare ieftină a muncitorului tânăr de la război încoace. Tinerelul acesta, îşi urmă el gândul, câştigă vreo douăzeci de lire pe săptămână, îşi disprețuieşte părinţii şi visează să fie un Tommy Steele[1]. Nu era vina lui. Se născuse într-o piaţă a consumatorilor în Statul Bunăstării, în epoca bombei atomice şi a zborurilor spaţiale. Pentru el, viaţa era uşoară şi lipsită de sens.

— Cât de departe este Shrublands? îl întrebă.

Tânărul execută o expertă, dar inutilă schimbare de viteze în jurul unui sens giratoriu şi mai schimbă o dată viteza la ieşirea din el.

— Cam o juma' de oră, răspunse acesta apăsând pedala de acceleraţie şi depăşind cu pricepere, dar nu fără pericol, un camion într-o intersecţie.

— Se vede că scoţi tot ce se poate din avionul ăsta.

[1] Cântăreţ de rock-and-roll, actor şi prezentator de spectacole, idol al tineretului britanic în anii '50–'60 (n. tr.).

Tânărul îi aruncă o privire să vadă dacă este luat peste picior. Decise că nu este, aşa că îşi reluă treptat postura de persoană importantă.

— Tatăl meu n-a fost de acord să-mi ia ceva mai acătării. A zis că dacă rabla asta a fost suficient de bună pentru el timp de douăzeci de ani, o să fie şi pentru mine, încă douăzeci. Aşa că strâng bani să-mi cumpăr un automobil. Am adunat deja jumătate din sumă.

Bond îşi spuse că gestul cu pieptenele îl făcuse să devină excesiv de critic.

— Ce intenţionezi să-ţi cumperi?

— O camionetă Volkswagen. Vreau să fac cu ea curse până la Brighton.

— Pare o idee excelentă. Se câştigă o mulţime de bani la Brighton.

— Aşa zic şi eu, spuse tânărul arătând o umbră de entuziasm. Singura dată când am avut o cursă până acolo, am dus nişte agenţi de pariuri şi la întors am adus nişte târfe până la Londra. Zece lire plus cinci bacşiş. Floare la ureche.

— Sunt sigur de asta. Dar în cursele astea la Brighton poţi da peste tot soiul de oameni. Trebuie să ai grijă să nu fii înşelat sau jefuit. În jurul Brightonului operează câteva bande dure. Ce se mai aude cu cei din Bucket of Blood?

— N-au mai ieşit la suprafaţă după cazul acela despre care s-a scris prin toate ziarele.

Tânărul realiză că i se vorbeşte ca de la egal la egal şi privi în lături studiindu-şi pasagerul cu mai mult interes.

— Vă duceţi la Scrubs sau faceţi doar o vizită? întrebă el.

— Scrubs?

— Shrublands – Wormwood Scrubs – Scrubs[1], explică tânărul laconic. Sunteţi altfel decât clienţii obişnuiţi pe care-i duc acolo. Majoritatea sunt fe-

[1] Wormwood Scrubs sau Scrubs – rezervaţie naturală foarte întinsă a cărei vegetaţie este alcătuită în principal din arbuşti, situată la vest de Londra; în acelaşi timp, numele unei cunocute închisori din Anglia (n. tr.).

mei grase sau babalâci care îmi spun să nu conduc cu viteză aşa mare, că le face rău la sciatică sau la ce boli or mai fi având ei.

Bond râse.

— Trebuie să stau obligatoriu paisprezece zile acolo. Doctorul crede că o să-mi facă bine. Cică trebuie s-o iau mai uşurel... Ce se spune pe-aici despre centrul ăsta?

Tânărul luă curba spre dreapta înainte de intrarea în Brighton şi porni spre vest, pe lângă dune, prin Poynings şi Fulking. Automobilul scâncea impasibil străbătând peisajul inofensiv de ţară.

— Oamenii cred că acolo vin o mulţime de excentrici ţicniţi, cărora nu le pasă de locurile astea. Sunt plini de bani, dar nu cheltuiesc nimic pe-aici. Saloanele de ceai ce mai scot câte ceva de la ei – mai ales dacă le încarcă puţin nota de plată. Să nu-ţi vină să crezi – oameni în toată firea, unii dintre ei mari mahări de prin City şi aşa mai departe, umblă pe-acolo în câte-un Bentley, cu burţile goale, văd câte o ceainărie, intră înăuntru şi comandă doar o ceaşcă de ceai. Cică numai asta au voie. După aceea, văd pe vreunul la masa alăturată mâncând pâine prăjită cu unt şi prăjituri şi nu mai suportă. Atunci comandă mormane de bunătăţi şi le îndeasă în ei precum nişte copii intraţi pe ascuns în cămară – mereu cu ochii în patru, ca să nu-i prindă cineva. Ai crede că astfel de oameni ar trebui să se simtă ruşinaţi de ei înşişi.

— Pare ceva cam prostesc, atâta vreme cât plătesc ca să facă o asemenea cură, sau cum s-o mai fi chemând ea.

— Şi mai e încă ceva, spuse tânărul înfierbântat de indignare. Pot să înţeleg să încasezi douăzeci de guinee pe săptămână şi să-i dai omului trei mese zdravene pe zi, dar cum au ăştia tupeul să te taxeze la tariful ăsta şi să nu-ţi dea nimic altceva decât apă fierbinte? Asta n-are niciun sens!

— Presupun că banii ăştia implică anumite tratamente şi probabil merită să-i plăteşti, dacă oamenii se însănătoşesc.

— Se poate, făcu tânărul cu îndoială în glas. Unii dintre ei arată într-adevăr puțin altfel când îi iau de-acolo ca să-i duc la gară. Iar alții, adăugă el cu un rânjet, se transformă în adevărați țapi bătrâni după o săptămână de mâncat nuci şi altele ca astea. Mă gândesc că aş putea să încerc şi eu tratamentul ăsta într-o bună zi.

— Cum adică?

Băiatul îi aruncă o privire fugitivă şi apoi, liniştit de amintirea comantariilor dezinvolte pe care le făcuse referitor la Brighton, spuse:

— Vedeți dumneavoastră, aici în Washington avem o fată. O bucățică pe cinste. Un soi de pasăre de noapte locală, dacă înțelegeți ce vreau să spun. E chelneriță la o ceainărie numită Honey Bee Tea Shop – sau, mai degrabă, a fost. Ne-a încercat pe mai toți băieții din oraş, dacă înțelegeți ce vreau să zic. O guinee partida şi ştie o grămadă de trucuri franțuzeşti. Ăsta-i sportul ei preferat. Ei bine, anul ăsta s-a aflat despre ea şi la Scrubs şi câțiva din țapii ăştia bătrâni au început s-o sponsorizeze pe Polly – aşa o cheamă, Polly Grace. O luau la plimbare în automobilele lor Bentley şi se tăvăleau cu ea într-o carieră abandonată de lângă dune, care e de ani de zile bârlogul ei. Necazul e că ăia o plăteau cu câte cinci sau chiar zece guinee şi curând s-a simțit prea grozavă pentru unii ca noi. Ca să zic aşa, prețul ei a crescut prea mult pentru buzunarele noastre. Şi s-a ajuns la un soi de inflație. Acum o lună şi-a lăsat slujba de la Honey Bee şi ştiți ce? făcu tânărul fierbând de indignare. Şi-a cumpărat un Austin Metropolitan sport cu câteva sute de guinee şi acum a devenit o târfă motorizată. La fel ca şi puicuțele din Curzon Street despre care s-a scris în ziare. Acum merge la Brighton, la Lewes – oriunde îşi poate găsi clienți mănoşi şi între drumuri se duce în cariera abandonată cu țapii ăia bătrâni de la Scrubs. V-ar veni să credeți una ca asta?!

Tânărul claxonă furios un cuplu inofensiv ce se plimba cu o bicicletă tandem.

— Ce păcat, spuse Bond serios. Nu mi-ar fi trecut prin minte că genul ăsta de oameni poate fi interesat

de asemenea lucruri când trăiesc cu nuci tăiate mărunt şi vin de păpădii sau cu orice or fi căpătând de mâncare în locul ăsta.

— S-o credeţi dumneavoastră, sări tânărul. Adică, dădu el înapoi simţind că exagerase puţin, aşa gândeam şi noi. Unul dintre amicii mei este fiul doctorului de-aici şi a discutat despre asta cu taică-su – pe ocolite, desigur. Şi tatăl lui a zis că nu; că felul ăsta de dietă, lipsa totală a alcoolului şi multă odihnă, ca să nu mai vorbim de masaj, băi fierbinţi şi reci de şezut şi ce le mai fac pe-acolo, a zis că toate astea curăţă sângele din corp şi tonifică organismul – dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Trezeşte ţapii bătrâni şi le face iarăşi poftă să se înfrupte din miere – dacă ştiţi melodia aceea a lui Rosemary Clooney.

— Măi, măi, spuse Bond râzând. Poate că până la urmă tot e ceva de capul clinicii ăsteia.

Pe partea dreaptă a drumului, o pancartă anunţa „Shrublands. Poarta spre sănătate. Prima la dreapta. Vă rugăm păstraţi liniştea". Drumul trecea printr-o fâşie lată de brazi şi alte conifere adăpostită într-o cută dintre dune. Văzură mai întâi un zid înalt şi apoi o intrare construită în stilul renăscut în secolul XX al arhitecturii Tudor, cu o căsuţă de portar în stil victorian, din hornul căreia se ridica un fir subţire de fum printre copacii nemişcaţi. Tânărul trecu pe lângă ea şi o luă pe o alee acoperită cu pietriş ce şerpuia printre tufe stufoase de dafin. Un cuplu mai vârstnic tresări la auzul claxonului său şi se feri într-o parte. La dreapta lor se întindeau fâşii largi de gazon mărginite cu straturi ordonate de flori, pe care se mişcau agale siluete, singure sau perechi. Mai în spate se ridica o monstruozitate victoriană din cărămidă roşie, prelungită cu o seră lungă, acoperită în întregime cu sticlă, ce ducea până la marginea pajiştii.

Tânărul opri maşina în faţa unui portic masiv cu acoperiş crenelat. Lângă uşa lăcuită, în arcadă, cu bare de fier se înălţa un vas înalt, smălţuit, deasupra căruia scria: „Înăuntru nu se fumează. Vă rugăm să lăsaţi ţigările aici". Bond coborî din taxi şi-şi luă

singurul fotoliu din încăpere şi citi despre eliminarea deşeurilor emise de corpul său. Află o mulțime de informații despre alimente despre care nu auzise niciodată, precum „potassium broth"[1], „nuci mărunțite", ori misterioasa „sământă alunecoasă de ulm, nedecorticată". Ajunsese până la capitolul dedicat masajului şi reflecta la ideea că această artă trebuie împărțită în efleuraj, petrisaj, fricțiune, tapotare şi vibrație, când auzi telefonul sunând. O voce de fată îl anunță că domnul Wain va fi bucuros să-l întâlnească în cabinetul de consultații, peste cinci minute.

Domnul Joshua Wain avea o strângere de mână fermă, uscată şi un glas plin, încurajator. Părul des, ca o coamă stufoasă, ce se ridica deasupra unor sprâncene asimetrice, era de un şaten deschis, avea ochii căprui şi limpezi şi un zâmbet sincer, creştinesc. Părea cu adevărat încântat să-l vadă pe Bond şi cu adevărat interesat de persoana lui. Purta o jachetă albă, foarte curată, cu mâneci scurte, din care ieşeau brațele puternice, acoperite cu păr, care atârnau relaxate. Jacheta se continua cu o pereche de pantaloni în dungi, cu croială conică, destul de nepotriviți cu ea. Purta sandale, peste şosete de un gri conservator şi, când se mişca prin cabinetul de consultație, pasul lui avea un ritm alert, primăvăratic.

Domnul Wain îi ceru să-şi scoată toate hainele, cu excepția chiloților. Când îi văzu numeroasele cicatrice, exclamă politicos:

— Vai de mine, se vede că ați fost în războaie, domnule Bond!

— În război m-au ratat, îi răspunse ascesta cu indiferență.

— Zău aşa! Războiul dintre oameni este un lucru îngrozitor. Acum, respirați adânc, vă rog.

Îi ascultă spatele şi pieptul, îi luă tensiunea arterială, îl cântări şi-l măsură şi apoi, după ce-i ceru să se întindă cu fața în jos pe un pat de spital, îi manevră articulațiile şi vertebrele cu degete blânde, pricepute.

[1] Băutură purificatoare, bogată în alcaline şi minerale (n. tr.).

— Da, ştiu.

Bond ieşi din cabinet şi străbătu coridorul vopsit în alb. În camerele comune, oamenii stăteau aşezaţi în grupuri, citind sau vorbind în şoaptă. Erau persoane vârstnice, aparţinând fără îndoială clasei mijlocii, în majoritate femei îmbrăcate în urâte capoate lungi, matlasate. Aerul cald, închis şi femeile şleampete îi provocară o senzaţie de claustrofobie, aşa că ieşi din hol pe uşa principală şi inspiră cu nesaţ aerul proaspăt de-afară.

Se plimbă gânditor de-a lungul aleii înguste, mărginite cu tufişuri şi arbuşti, şi savură mireasma dafinului şi a salcâmului galben. Va putea să suporte două săptămâni acolo? Exista oare o modalitate de a evita să se îngroape în gaura asta de cârtiţă, chiar şi demisionând din Serviciu? Cufundat în gânduri, aproape că se izbi de o fată îmbrăcată în alb, care apăruse grăbită de după o cotitură a aleii mărginite cu tufe dese. În clipa când se ferea cu un salt uşor din calea lui, aruncându-i un zâmbet amuzant, un Bentley violet care luase curba cu prea mare viteză aproape o dărâmă. Într-o clipă era gata să dispară sub roţile automobilului, iar în următoarea Bond o săltă de talie cu o mişcare agilă şi, executând o „veronică" acceptabilă cu o rotaţie scurtă din şolduri, o culese literalmente de pe capota maşinii. Bentleyul patină pe pietriş şi se opri brusc. Bond puse fata în picioare, pe pământ, purtând întipărită în palma dreaptă amintirea unui sân minunat.

Tânăra scoase un „oh!" şi-şi ridică spre el ochii uluiţi. Abia atunci realiză ce se întâmplase şi rosti cu răsuflarea tăiată:

— Oh, vă mulţumesc mult!

Apoi se întoarse spre automobilul din care cobora fără grabă un bărbat.

— Îmi pare rău, spuse acesta calm. Vă simţiţi bine?

În clipa aceea, pe chipul lui se citi limpede că o recunoaşte, aşa că adăugă cu glas catifelat:

— Păi asta nu-i prietena mea, Patricia? Ce mai faci, Pat? Eşti pregătită pentru întâlnirea cu mine?

Bărbatul era extrem de atrăgător – genul de individ puternic, bronzat, ce suceşte mintea femeilor, cu o mustață tunsă impecabil deasupra unei guri perfecte, pe care reprezentantele sexului frumos o sărută doar în vis. Avea trăsături regulate ce sugerau sânge şi îndrăzneală spaniole sau sud-americane şi ochi aproape negri ai căror colțuri se răsuceau ciudat – sau, după cum ar fi formulat vreo domnişoară visătoare, incitant – în jos. Era înalt de peste un metru şi optzeci şi etala o constituție atletică înveşmântată în tweed bej, țesut în „os de peşte", a cărui croială evoca mari case de modă, precum Anderson and Sheppard. Purta cămaşă albă de mătase, cravată neagră cu picățele albe şi un pulover maro închis, cu decolteul în formă de V, ce părea a fi din păr de vicuna. Bond îl înscrise imediat în categoria nemernicilor atrăgători care au orice femeie îşi doresc şi trăiesc probabil pe spatele ei – şi încă trăiesc bine!

Cu stăpânirea de sine restabilită, fata îi spuse pe un ton sever:

— Zău că ar trebui să fiți mai atent, conte Lippe. Ştiți că pe aleea aceasta umblă pacienți şi angajați. Dacă n-ar fi fost acest domn – se întoarse spre Bond, zâmbindu-i cald – m-ați fi călcat cu maşina. În definitiv, la intrare este un panou mare care le atrage atenția şoferilor să conducă cu grijă.

— Îmi pare aşa de rău, draga mea! Mă grăbeam, crede-mă. Am întârziat la întâlnirea cu bunul domn Wain. Ca de obicei, am nevoie să-mi curăț organismul de carbohidrați după două săptămâni de stat la Paris.

Individul se întoarse apoi spre Bond, căruia i se adresă cu o undă de condescendență în glas:

— Vă mulțumesc, dragul meu domn. Aveți reacții extrem de rapide. Şi acum, vă rog să mă scuzați.

Îşi ridică mâna în semn de salut, urcă în automobil şi porni în trombă pe alee.

— Acum chiar că trebuie să mă grăbesc, zise fata. Am întârziat groaznic de mult!

Se întoarseră amândoi şi o porniră în urma maşinii.

— Lucrezi aici? o întrebă el examinând-o.

Tânăra îi răspunse că lucrează la Shrublands de trei ani şi că-i place mult. Cât intenționa el să stea la centru? Şi conversația lejeră îşi urmă cursul.

Era o fată cu constituție atletică, pe care o asociase fără dificultate cu tenisul, patinajul sau călăria cu obstacole. Avea genul acela de siluetă fermă, bine legată, care îl atrăsese întotdeauna şi o drăgălăşenie naturală de tânără trăită în aer liber, care ar fi fost comună dacă n-ar fi avut gura generoasă, senzuală şi o undă vagă de autoritate în comportare – ceea ce constituia o adevărată provocare pentru orice bărbat. Purta o versiune feminină a jachetei cu mâneci scurte a lui Wain şi se vedea limpede, din curbele nedisimulate ale sânilor şi şoldurilor, că nu are mare lucru pe dedesubt. O întrebă dacă nu se plictiseşte şi ce anume face în timpul liber.

Tânăra dovedi, cu un zâmbet şi cu o privire scurtă dar cercetătoare, că prinsese aluzia.

— Am o maşinuță sport cu care fac plimbări lungi, mai ales la țară. Sunt peisaje minunate. Şi-apoi, aici întâlneşti mereu oameni noi. Unii dintre ei sunt foarte interesanți, precum bărbatul acela din maşină, contele Lippe. Vine la centru în fiecare an. Îmi povesteşte lucruri fascinante despre Orientul Îndepărtat – China şi aşa mai departe. Are ceva afaceri într-un loc numit Macao. E aproape de Hong Kong, nu-i aşa?

— Da, ai dreptate.

Aşadar, ochii aceia cu colțurile în jos îşi aveau originea în China. Ar fi fost interesant să-i cunoască arborele genealogic. Avea probabil sânge portughez, dacă venea din Macao.

Tot vorbind, ajunseră la intrare. În holul cald, fata îi spuse:

— Ei bine, acum trebuie să fug. Mulțumesc încă o dată, adăugă ea cu un zâmbet care, în beneficiul recepționerei care o urmărea cu ochi vigilenți, fu unul în întregime neutru. Sper că veți avea o şedere plăcută la noi.

Apoi se îndreptă în mare grabă spre sălile de tratament. Bond o urmă, cu ochii lipiți de rotunjimile

tentante ale şoldurilor ei. Îşi consultă ceasul şi coborî scările, ajungând în subsolul de un alb imaculat care mirosea vag a ulei de măsline şi a dezinfectant Aerosol.

După ce intră pe o uşă pe care scria „Sală de tratamente – Bărbaţi", se văzu preluat de un masor îmbrăcat în pantaloni şi maieu. Îşi scoase hainele, îşi înfăşură un prosop în jurul mijlocului şi-l urmă pe masor până într-o încăpere lunguiaţă, împărţită în compartimente cu ajutorul unor perdele de plastic. În primul compartiment zăceau unul lângă altul doi bărbaţi mai vârstnici, împachetaţi în pături electrice, cu transpiraţia curgându-le pe feţele congestionate. În cel de-al doilea se aflau două mese de masaj. Pe una dintre ele, trupul albicios, cu colăcei, al unui bărbat mai tânăr, însă foarte gras, tresălta obscen sub pumnii masorului său. Îndepărtându-şi scârbit mintea de tot ce se petrecea în jur, îşi scoase prosopul, se întinse cu faţa în jos şi se abandonă celui mai dur şi mai profund masaj ce i se făcuse vreodată.

Printre tresăltările nervilor şi durerile de muşchi şi tendoane, auzi vag cum grăsanul coboară greoi de pe masă şi, câteva clipe mai târziu, un alt pacient îi luă locul. Masorul acestuia spuse:

— Mă tem că va trebui să scoatem ceasul de la mână, domnule.

O voce şlefuită, catifelată, pe care o recunoscu pe dată, răspunse pe un ton autoritar:

— Prostii, dragul meu amic. Vin aici în fiecare an şi întotdeauna mi s-a îngăduit să-l păstrez pe mână. Aş prefera să procedez la fel şi de data aceasta, dacă nu te deranjează.

— Îmi pare rău, domnule, spuse masorul cu glas politicos, dar ferm. Probabil că atunci v-a făcut altcineva tratamentul. Ceasul influenţează fluxul sanguin când mă ocup de braţ şi de palmă. Dacă sunteţi bun, domnule...

Urmă un moment de tăcere, în care aproape îl simţi pe contele Lippe străduindu-se să-şi stăpânească furia. Când în sfârşit se făcură auzite, cuvintele fură scuipate cu o violenţă absurdă.

— Atunci scoate-l!

„Lua-te-ar dracii!" nu trebuise să mai fie rostit, căci plutea în aer de la sfârşitul propoziției.

— Mulțumesc, domnule.

Un scurt răstimp se lăsă tăcerea, apoi masajul începu.

Micul incident îi păru ciudat. Este evident că trebuie să-ți scoți ceasul de la mână când ți se face masaj. Atunci de ce insistase individul acela să-l păstreze pe al lui? Părea un gest copilăresc.

— Vă rog să vă întoarceți, domnule.

Bond se supuse. Acum era liber să-şi mişte capul, aşa că aruncă într-o doară o privire spre dreapta lui. Contele Lippe stătea cu capul întors în partea opusă lui. Brațul stâng îi atârna spre podea. La încheietura mâinii, în locul unde pielea nu era arsă de soare, ci aproape albă, în mijlocul cercului unde fusese ceasul, se vedea un semn tatuat cu roşu. Semăna cu un mic zigzag întretăiat de două linii verticale. Aşadar, contele Lippe nu dorise să i se vadă semnul! Va fi amuzant să sune la Arhivă şi să vadă dacă cei de-acolo au idee cine sunt cei care poartă acest mic semn secret de recunoaştere sub ceasul de la mână.

Capitolul 3

Masa de tortură

La sfârşitul unei ore de masaj, Bond avea impresia că trupul îi fusese eviscerat şi apoi trecut printr-un storcător de rufe. Se îmbrăcă şi, blestemându-l pe M., urcă epuizat scările până în zona care, în comparaţie cu lumea de goliciuni şi umilinţe de la subsol, aparţinea întru totul civilizaţiei. La intrarea în salonul principal se aflau două cabine telefonice. Centralista îi făcu legătura cu singurul număr de telefon de la sediu la care îi era îngăduit să sune de pe o linie exterioară. Ştia că toate apelurile de pe astfel de linii erau monitorizate. Când ceru să i se facă legătura la arhivă, sesiză că glasul lui are un ecou vag – semn că linia este ascultată. Îşi spuse indicativul şefului arhivei, formulă întrebarea şi adăugă că subiectul era un oriental, probabil de origine portugheză. După zece minute, şeful arhivei reveni la telefon.

— E semnul unei triade, îi anunţă cu un glas din care răzbătea interesul, „Tongul Fulgerului Roşu". E ciudat că există un membru al ei care nu este chinez sută la sută. Aici nu e vorba de organizaţia semireligioasă obişnuită, ci de una în exclusivitate criminală. Secţia H a avut de-a face o dată cu ei. Există o filială în Hong Kong, însă sediul principal este de cealaltă parte a golfului, în Macao. Tipii de la Secţia H au plătit bani grei ca să pună mâna pe un curier de-al lor care făcea legătura cu Pekinul. La început a mers totul ca uns, aşa că după o vreme l-au testat cu ceva mai serios. Tipul s-a clătinat al naibii, iar cei de la H au pierdut vreo doi din cei mai buni agenţi ai lor. Curierul cu pricina făcea joc dublu! S-a dovedit

că comuniştii au un soi de înţelegere cu tipii ăştia. Mai mare jalea! De atunci încolo, s-a auzit din când în când de ei – în legătură cu droguri, cu transportul ilegal de aur din India, ba chiar şi cu ceva sclavie. Sunt oameni de seamă în lumea lor. Dacă reuşeşti să afli vreun indiciu despre tipul respectiv, am fi foarte interesaţi.

— Mulţumesc, agent, dar nu am nicio informaţie clară. E prima oară când aud de tipii ăştia din Fulgerul Roşu. Dacă mai apare ceva, îţi dau de ştire. Cu bine.

Bond aşează gânditor receptorul în furcă. Ce interesant! Dar ce naiba căuta individul acela la Shrublands? Pe când ieşea din cabină, o mişcare din cabina alăturată îi atrase atenţia. Contele Lippe, cu spatele întors spre el, tocmai ridicase receptorul din furcă. Oare de când era acolo? Îi ascultase cumva convorbirea? Simţi în capul pieptului senzaţia de presiune pe care o cunoştea atât de bine – semnalul că probabil făcuse o greşeală periculoasă şi prostească.

Se uită la ceas – era şapte şi jumătate. Traversă salonul şi intră în seră, unde se servea „cina". Îşi spuse numele unei femei mai în vârstă, cu faţa strident vopsită, ce stătea în spatele unei tejghele. Aceasta consultă o listă şi umplu un bol din plastic cu supă fierbinte de legume. Îl luă şi întrebă temător:

— Asta e tot?

Femeia nu zâmbi, ci îl apostrofă cu severitate:

— Sunteţi norocos! Dacă aţi fi fost trecut la programul de înfometare, n-aţi fi căpătat atâta. În plus, aveţi voie să mâncaţi supă zilnic, la prânz şi să beţi două ceşti cu ceai la ora patru.

Reuşi să schiţeze un zâmbet chinuit, luă oribilul recipient, se aşeză la una din mesele scunde, ca de cafenea, de lângă ferestrele ce dădeau spre pajiştea întunecată şi sorbi din supa subţire urmărindu-şi câţiva din camarazii de suferinţă ce rătăceau vlăguiţi şi dezorientaţi prin încăpere. Acum, că era şi el membru în clubul lor, că fusese şi el iniţiat, simţea un grăunte de simpatie pentru aceste biete epave. Îşi înghiţi supa până la ultimul cubuleţ de morcov şi porni dus pe gânduri spre camera lui, gândindu-se la contele Lippe, gândindu-se

Bond îşi dădu curând seama că este o tânără extrem de puternică, căci trupul lui musculos, care nu îi opunea în mod conştient rezistenţă, părea uşor de manevrat pentru ea. Se simţi cuprins de un soi de resentiment din pricina caracterului neutru al acestei relaţii dintre o fată atrăgătoare şi un bărbat pe jumătate dezbrăcat. La sfârşitul tratamentului, îi ceru să se ridice în picioare şi să-şi împreuneze mâinile pe după gâtul ei. Ochii ei, aflaţi la câţiva centimetri distanţă de ei lui, nu dezvăluiau nimic altceva decât concentrare profesională.

Se smuci puternic îndepărtându-se de el, probabil cu scopul de a-i aşeza vertebrele la locul lor. Agentul simţi că e deja prea mult. La încheierea manevrei, când îi ceru să-şi ia mâinile de după gâtul ei, se prefăcu a nu fi auzit şi o prinse mai strâns, îi trase capul spre el cu o mişcare dură şi îi sărută buzele din plin. Fata se ghemui ieşind din încercuirea braţelor lui şi se îndreptă de spate, cu obrajii roşii şi ochii strălucind de furie. Bond îi zâmbi, conştient că niciodată nu fusese atât de aproape să primească o palmă peste faţă – şi încă una zdravănă.

— Toate bune şi frumoase, spuse el, dar am simţit pur şi simplu că trebuie s-o fac. N-ar trebui să ai o astfel de gură, dacă vrei să fii osteopat.

Furia din ochii ei păli pentru o clipă.

— Ultima dată când s-a întâmplat aşa ceva, spuse ea, individul a trebuit să plece de-aici cu următorul tren.

Bond râse şi făcu o mişcare ameninţătoare spre ea.

— Dacă aş fi sigur că există o şansă să fiu dat afară din locul ăsta blestemat, te-aş săruta din nou.

— Nu vorbiţi prostii! Haideţi, adunaţi-vă lucrurile. Aveţi o jumătate de oră de tracţiune. Asta ar trebui să vă potolească, adăugă ea cu un zâmbet rău prevestitor.

— Of, bine, acceptă Bond morocănos. Dar numai cu condiţia să accepţi să te scot undeva în următoarea ta zi liberă.

— Mai vedem noi. Depinde de cum vă veţi purta la tratamentul următor.

Fata deschise uşa, iar Bond îşi luă hainele şi ieşi, aproape ciocnindu-se de un bărbat ce venea pe coridor.

scăpați de ele. În plus, la baza șirei spinării aveți o tensiune în osul sacroiliac drept. Vă va ajuta și la asta. O să vedeți că nu-i deloc neplăcut, ci doar o senzație de întindere. Credeți-mă, are un efect foarte liniștitor. O mulțime de pacienți adorm chiar în timpul procedurii.

— Pacientul ăsta n-o să adoarmă, promise Bond ferm. Ce forță intenționezi să-mi aplici? De ce sunt scrise cu roșu cifrele din partea de sus? Ești sigură că n-o să fiu dezmembrat?

— Nu vorbiți prostii, îl admonestă fata, din ce în ce mai nerăbdătoare. Sigur că poate fi periculos dacă se aplică o forță prea mare! Dar o să începem cu doar 45 de kilograme-forță și-apoi, peste un sfert de oră, vin să văd cum vă simțiți și probabil o să cresc presiunea până la 60. Acum veniți, vă rog, și așezați-vă, am un pacient care mă așteaptă.

Bond se întinse ezitant pe canapea și se așeză cu fața în jos, cu gura și nasul îngropate într-o adâncitură specială a căpătâiului.

— Dacă mă omori, te dau în judecată, mormăi el înfundat.

Simți cum îi leagă curelele, întâi în jurul pieptului, apoi în jurul coapselor. Când se aplecă pentru a ajunge la dispozitivul de reglare de lângă panou, fata îi atinse o parte a feței cu fusta. Motorul începu să țiuie. Curelele se strânseră, apoi se relaxară, se strânseră, se relaxară. Bond avu impresia că întreg trupul lui este întins de niște mâini gigantice. Era o senzație ciudată, dar nu neplăcută. Își ridică cu greu capul. Acul panoului rămânea nemișcat la 45. Motorul începu să scoată un zgomot metalic ce evoca răgetul unui măgar mecanic de fiecare dată când mecanismul pornea și se oprea din producerea de mișcări ritmice de tracțiune.

— Vă simțiți bine?

— Da.

O auzi trecând după perdelele de plastic și închizând apoi ușa de la intrare. Se abandonă senzației plăcute a pielii care îi atingea fața, a întinderii intermitente la care îi era supusă șira spinării, a țiuitului hipnotic al mașinăriei. Chiar că nu era atât de rău! Ce prostie că se agitase atâta din pricina ei!

Un sfert de oră mai târziu, auzi din nou clanța ușii de la intrare și fâșâitul perdelelor.

— E totul bine?

— Excelent.

Mâna fetei intră în câmpul lui vizual și răsuci dispozitivul de reglare. Își ridică încet capul. Acul se oprise la 60. Acum mișcările de întindere erau mai puternice, iar motorul răgea mai tare.

Fata își coborî capul lângă al lui și-i puse o mână liniștitoare pe umăr.

— Mai aveți doar un sfer de oră, îl anunță ea ridicând glasul ca să acopere zgomotul mașinăriei.

— Bine, spuse Bond, concentrat să aprecieze forța puternică de întindere aplicată corpului său.

Perdelele fâșâiră iarăși, însă sunetul ușii de la intrare fu acoperit de zgomotul din încăpere. Încet, încet, se relaxă în brațele noului ritm.

Trecuseră probabil vreo cinci minute când o mișcare abia sesizabilă a aerului în dreptul feței lui îl făcu să deschidă ochii. În fața privirilor lui apăru o mână, o mână de bărbat, care se întindea pe nesimțite spre dispozitivul de accelerare. Se uită la ea, mai întâi fascinat, apoi cu groază crescândă, pe măsură ce dispozitivul era apăsat ușor și curelele începură să-i smucească nebunește corpul. Urlă – ceva, nu știu nici el ce anume. Întreg trupul lui era încercat de o suferință cumplită. Își ridică disperat capul și țipă din nou. Pe ecran, acul tremura la 100! Capul îi căzu la loc, extenuat. Cu privirile aburite de transpirație, privi mâna care apăsa cu încetineală pe manetă. După o vreme mâna se opri și se răsuci încet, astfel că încheietura ei ajunse chiar la nivelul ochilor lui Bond. Exact în centrul încheieturii era un mic semn roșu – un zig-zag și două linii care-l intersectau. Aproape de urechea lui, un glas rosti în șoaptă:

— Acum n-o să-ți mai bagi nasul, amice.

Apoi nu se mai auzi decât țiuitul puternic și gemetele mașinăriei, iar el nu mai simți altceva decât mușcătura curelelor care-i frângeau trupul în două. Începu să țipe slab, în timp ce transpirația îi curgea de pe corp și picura de pe pernele din piele pe podea.

După un scurt răstimp, brusc, se făcu întuneric.

Capitolul 4

Ceai şi ostilitate

Ce bine că trupul nu păstrează amintirea durerii! Da, desigur, abcesul sau osul rupt te dor, însă felul cum suferi şi cât de mult suferi este în scurt timp uitat de creier şi nervi. Lucrurile nu stau la fel în cazul senzaţiilor plăcute precum aroma, gustul sau textura anume a unui sărut – acestea pot fi reamintite în întregime. Explorându-şi şovăielnic senzaţiile pe măsură ce viaţa începu să-i curgă din nou prin corp, Bond era de-a dreptul uluit că plasa de suferinţă agonică ce-i strânsese trupul atât de cumplit dispăruse în întregime. Adevărat că toată şira spinării îl durea de parcă ar fi fost bătută, vertebră cu vertebră, cu o bâtă de lemn, însă durerea aceea putea fi recunoscută, era cumva accesibilă – deci putea fi ţinută sub control. Tornada sfâşietoare care îi intrase în corp şi-l dominase într-un mod înfricoşător, înlocuindu-i identitatea cu ea însăşi, se făcuse nevăzută. Ce fusese suferinţa aceea? Cum se manifestase ea? Nu putea să-şi amintească nimic, decât că-l redusese la ceva mai jos, pe scara existenţei, decât o mână de iarbă în gura unui tigru înfometat.

Murmurul unor voci deveni mai distinct.

— Dar cum ţi-ai dat seama la început că se întâmplă ceva, domnişoară Fearing?

— A fost din pricina zgomotului, a zgomotului aparatului. Tocmai terminasem o procedură şi, peste câteva minute, l-am auzit. Niciodată n-a scos sunete atât de puternice. M-am gândit că poate a rămas uşa deschisă. Nu eram cu adevărat îngrijorată, însă m-am dus până acolo să verific. Şi ştiţi ce-am

găsit: indicatorul ajunsese până la 100! Am împins imediat în jos tija dispozitivului de reglare, i-am scos curelele, am fugit la infirmerie, am găsit coramina şi i-am injectat în venă un centimetru cub. Avea pulsul extrem de slab. Apoi v-am sunat.

— Se pare că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, domnişoară Fearing. Sunt sigur că nu porţi nicio responsabilitate pentru această întâmplare îngrozitoare, spuse Wain cu un glas în care se simţea îndoiala. Ce ghinion! Bănuiesc că pacientul a lovit cumva tija dispozitivului. Poate că a vrut să vadă ce se întâmplă la presiuni mai mari. Ar fi putut foarte uşor să se sinucidă. Va trebui să anunţăm compania despre asta şi să solicităm să ne instaleze nişte dispozitive de siguranţă.

O mână îi prinse cu blândeţe încheietura, căutându-i pulsul. Îşi spuse că era timpul să se reîntoarcă în lume. Avea nevoie urgentă de un medic, de unul adevărat, nu de unul dintre negustorii ăştia de morcovi raşi! Un val subit de furie îi străbătu trupul. Toate astea erau numai din vina lui M.! Omul acela era cu desăvârşire nebun. Are să i-o spună el, de la obraz, când se întoarce la sediu. Dacă va fi necesar, o să meargă şi mai sus – la şeful de stat major, la minister, la primul ministru! M. era un lunatic primejdios – un adevărat pericol pentru ţară, iar el, Bond, avea să salveze Anglia de el. Gândurile vagi, isterice, i se învârtejiră în minte amestecându-se cu mâna păroasă a contelui Lippe, cu gura Patriciei Fearing, cu gustul supei fierbinţi de legume şi, pe când era gata să-şi piardă cunoştinţa din nou, auzi glasul din ce în ce mai slab al lui Wain.

— Nicio leziune structurală, doar abraziuni considerabile ale terminaţiilor nervoase. Şi, desigur, şocul. Vei prelua acest caz în întregime, domnişoară Fearing. Odihnă, căldură şi efleuraj. Oare sub...?

Odihnă, căldură şi efleuraj. Când îşi reveni din nou, stătea întins cu faţa în jos pe propriu-i pat şi întregul trup îi era scăldat în senzaţii delicioase. Simţea sub el căldura blândă a unei pături electrice, iar pe spate dogoarea a două lămpi cu ultraviolete.

Două mâini, îmbrăcate într-o blană foarte catifelată, treceau ritmic una după alta de-a lungul corpului său, de la gât până în dosul genunchilor. Era cea mai plăcută, cea mai pătrunzătoare şi mai fascinantă experienţă pe care o trăise vreodată, aşa că rămase nemişcat şi o savură din plin.

După o vreme, rosti somnoros:

— Asta e ceea ce se cheamă efleuraj?

— Am bănuit eu că v-aţi revenit, îi răspunse fata în şoaptă dulce. Vi s-a schimbat brusc întreg tonusul pielii. Cum vă simţiţi?

— Minunat. Şi totuşi, mi-ar fi şi mai bine dacă aş bea un whisky dublu cu gheaţă.

— Domnul Wain a spus că un ceai de păpădie ar fi excelent pentru dumneavoastră, râse fata. Dar eu m-am gândit că un mic stimulent v-ar face bine, însă doar de data asta. Aşa că am adus cu mine nişte brandy. Gheaţă avem la discreţie, căci după asta trebuie să vă fac o împachetare cu gheaţă. Chiar vreţi să beţi ceva? Aşteptaţi, o să vă acopăr cu halatul de baie şi după aceea veţi încerca să vă întoarceţi cu faţa în sus. Eu mă uit în partea cealaltă.

Bond o auzi cu trage lămpile deoparte, apoi se întoarse cu mare grijă pe o coastă. Durerea surdă reveni, însă era deja suportabilă. Îşi lăsă cu grijă picioarele peste marginea patului şi se ridică.

Patricia Fearing stătea în faţa lui, curată, albă, o prezenţă dătătoare de calm, dezirabilă. Într-o mână avea o pereche de mănuşi cu blană de nurcă, însă blana acoperea palma, nu dosul. În cealaltă ţinea un pahar. În timp ce sorbea înghiţituri mici şi se delecta cu clinchetul liniştitor, venit din lumea reală, al gheţii, îşi spuse: fata asta este extraordinară; o să rămân lângă ea; o să-mi facă efleuraj cât e ziua de lungă şi, din când în când, îmi va pregăti câte o băutură bună şi tare, ca asta; va fi o existenţă de o mare frumuseţe.

Îi zâmbi, întinse paharul şi spuse:

— Mai vreau.

Patricia râse, mai mult de uşurare, văzându-l că şi-a revenit complet. Luă paharul şi spuse:

— Ei bine, dar numai unul. Şi să nu uitaţi că-l beţi pe stomacul gol. S-ar putea să vă ameţească rău de tot.

Se opri cu sticla de brandy în mână şi, pe neaşteptate, privirea ei deveni rece, profesională.

— Acum va trebui să încercaţi să-mi spuneţi şi mie ce s-a întâmplat. Aţi atins din întâmplare maneta? Ne-aţi tras la toţi o spaimă grozavă! Până acum nu s-a mai întâmplat aşa ceva. Să ştiţi că masa de tracţiune este un aparat absolut sigur.

Bond o privi cu candoare în ochi şi-i spuse liniştitor:

— Desigur. Nu încercam decât să mă aşez mai comod. M-am foit şi îmi amintesc că am lovit cu mâna ceva tare, bănuiesc că era maneta dispozitivului de reglare. Apoi nu-mi mai amintesc nimic. Am avut un noroc fantastic că ai venit atât de repede.

Patricia îi întinse paharul cu băutura proaspătă.

— Ei bine, acum a trecut totul. Şi mulţumesc Domnului că nimic nu a fost întins iremediabil. Încă două zile de tratament şi veţi fi proaspăt ca o floricică.

Fata tăcu o vreme, apoi îi aruncă o privire stânjenită.

— Ah, şi domnul Wain vă roagă, dacă este posibil, să păstraţi secretă această întâmplare nefericită. Nu vrea ca ceilalţi pacienţi să-şi facă griji.

Cred şi eu că nu, îşi zise Bond. Aproape că vedea titlurile ziarelor: PACIENT APROAPE DEZMEMBRAT ÎNTR-O CLINICĂ NATURISTĂ. MAŞINĂRIA DE TORTURĂ O IA RAZNA. MINISTERUL SĂNĂTĂŢII DEMAREAZĂ O ANCHETĂ.

— Sigur că n-o să spun nimic. Oricum, a fost vina mea.

Îşi termină băutura din pahar, întinse paharul Patriciei şi se întinse precaut din nou pe pat.

— A fost minunat, spuse el. Acum, ce-ar fi să reluăm procedura aceea cu blană de nurcă? Şi, apropo, vrei să te măriţi cu mine? Eşti singura fată pe care o cunosc, care ştie să trateze un bărbat aşa cum se cuvine.

— Nu vorbiți prostii, îi răspunse ea râzând. Şi întoarceți-vă cu fața în jos. Spatele dumneavoastră este cel care are nevoie de tratament.

— De unde ştii?

Două zile mai târziu, Bond revenea în jumătatea de lume a sănătății naturiste. Rutina paharului cu apă fierbinte, băut dimineața devreme, portocala feliată grijuliu în semilune simetrice de vreo maşinărie ingenioasă manevrată, fără îndoială, de persoana care se ocupa cu dietele, apoi procedurile, supa fierbinte, odihna de la prânz şi plimbarea anostă, fără țintă, făcută pe jos sau cu autobuzul până la cea mai apropiată ceainărie pentru neprețuitele ceşti cu ceai dătătoare de puteri, îndulcite din belşug cu zahăr brun. El ura şi disprețuia ceaiul, acest opiu anost şi facil cu care masele îşi pierd timpul, însă ținând cont de stomacul lui mereu gol şi de starea febrilă, băutura puternic zaharată acționa aproape ca un drog. Ajunsese să recunoască faptul că trei ceşti aveau efectul, dacă nu cel al unei băuturi alcoolice tari, atunci al unei jumătăți de sticlă de şampanie savurată în lumea din exterior, în viața reală. Ajunsese să cunoască toate locurile unde se consuma acest soi de opiu – „Rose Cotagge", în care evita să mai intre după ce chelnerița îl încărcase la nota de plată din pricină că golise conținutul zaharniței; „Thatched Barn", unde se amuza pentru că găsise acolo o mostră pură a nedreptății umane

farfurii mari cu fursecuri aşezate pe masa de alături, tentația pătrunzătoare a mirosului de cornuri proaspete; „Transport Cafe", unde ceaiul indian era negru şi tare şi unde şoferii de camioane aduceau cu ei mirosul de transpirație, de benzină, de lume reală (descoperise că toate simțurile, dar în special gustul perceput cu vălul palatin şi mirosul, i se ascuțiseră în mod miraculos), precum şi alte vreo zece asemenea unghere dărăpănate şi înghesuite, unde cupluri vârstnice, coborâte din automobile Ford Popular sau Morris Minor, vorbeau cu glasuri înăbuşite despre copii numiți Len şi Ron şi Pearl şi Ethel, mâncau cu înghițituri mici, mestecau pe vârful dinților

din față și mânuiau fără zgomot serviciul de ceai. Era întru totul o lume ale cărei fasoane ofilite l-ar fi îmbolnăvit în mod normal. Acum însă, golit, slăbit, stors, datorită curei de slăbire, de tot ceea ce aparținea vieții lui dure, rapide și fundamental murdare, își recâștigase cumva parte din inocența și puritatea copilăriei. În această stare de spirit, naivitatea și lipsa totală de savoare, surprize și emoții a lumii de catifea ripsată a lui „O-ceașcă-bună-de-ceai", a „Prăjiturilor-făcute-în-casă" și a lui „Un-cub-de-zahăr-sau-două", erau perfect acceptabile.

Și lucrul cel mai extraordinar era că nu-și amintea de când nu se mai simțise atât de bine – nu puternic, ci total lipsit de dureri și suferințe, cu ochii limpezi și pielea curată, dormind zece ore pe zi și, mai presus de toate, fără mahmureala care-i inducea dimineața acutul sentiment de vinovăție al celui care-și ruinează treptat corpul. Era ceva foarte tulburător. Oare i se schimba personalitatea? Își pierdea tăișul, ascuțișul, identitatea? Își pierdea viciile care făceau într-o asemenea măsură parte din caracterul lui nemilos, crud și fundamental dur? În ce fel de om se schimba? Într-un idealist blând, visător și bun care avea să părăsească, fireşte, serviciile secrete devenind un fervent vizitator al închisorilor, un adult interesat de activitățile din cluburile adolescenților, un participant la marșurile de protest împotriva bombei cu hidrogen, care se hrănește cu nuci tăiate mărunt și încearcă să facă din lumea prezentului una mai bună?

James Bond și-ar fi făcut mult mai multe griji pe măsură ce efectele surprinzătoare ale curei S se făceau simțite, dacă n-ar fi avut trei obsesii ce aparțineau categoric vieții lui anterioare și care nu-l părăseau nicio clipă – un dor înflăcărat după o porție uriașă de spaghete bologneze cu o mulțime de usturoi tăiat mărunt, însoțită de o sticlă întreagă din cel mai ieftin și mai tare vin de Chianti (adevărată bilă de plumb pentru stomacului lui gol și gusturi aspre pentru cerul gurii, amorțit de alimentația naturistă); o dorință covârșitoare pentru trupul neted

al Patriciei Fearing; şi o concentrare mortală asupra modalităţii în care avea să i-o plătească contelui Lippe cu aceeaşi monedă.

Primele două mai trebuiau să aştepte, deşi planul aţâţător de a consuma ambele feluri de mâncare în ziua eliberării de la Shrublands îi ocupa mare parte din minte. În ceea ce-l privea pe contele Lippe, începuse să-şi ducă intenţia la îndeplinire în momentul când reluase rutina curei naturiste.

Cu interesul concentrat şi rece cu care ar fi pornit pe urmele unui agent inamic din, să zicem, un hotel din Stockholm sau Lisabona, în timpul războiului, începu să-şi spioneze duşmanul. Deveni limbut şi curios, discutând cu Patricia Fearing despre diferitele programe de tratament ce se desfăşurau la Shrublands. „Dar personalul când îşi găseşte timp să ia masa de prânz?" „Tipul acela, Lippe, pare să fie într-o formă excelentă. Ah, se teme să nu facă burtă! În cazul ăsta nu sunt recomandate împachetările în pătura electrică? Nu, n-am văzut sauna electrică, trebuie să arunc o privire pe-acolo într-o zi." Şi cu masorul său. „În ultima vreme nu l-am mai văzut pe tipul ăla, contele nu-ştiu-cum – Ripper? Hipper[1]? Oh, da, Lippe. Ah, la prânz, în fiecare zi? Cred că ar trebui să încerc să-mi programez şi eu procedurile tot atunci. E plăcut să ai restul zilei liber. Şi mi-ar plăcea să trag o transpiraţie zdravănă în sauna electrică după ce încheiem masajul. Simt că mi-ar face foarte bine." Şi aşa, în mod cu totul inocent, James Bond construia, bucată cu bucată, un plan de acţiune – un plan care să-l pună faţă în faţă cu Lippe printre mecanismele stranii ale sălilor de tratament izolate fonic de la subsol.

Căci o altă şansă nu exista. Contele Lippe rămânea în camera lui din corpul principal al clădirii până la prânz, când avea programat tratamentul. După-amiaza o ştergea cu automobilul lui violet, marca Bentley, din câte se părea la Bournemouth, unde avea „afaceri". Portarul de noapte îi dădea

[1] *Ripper* – violator; *Hiper* – excesiv de agitat. (engl., n. tr.)

drumul în clădire seară de seară, pe la ora unsprezece. Într-o zi, după prânz, la ora somnului de după-amiază, descuie yala de la camera contelui cu o bucată dreaptă de plastic tăiată dintr-un aeroplan de jucărie cumpărat în acest scop din Washington. Cercetă meticulos întreaga încăpere, dar nu se alese cu nimic. Tot ce află, din hainele acestuia, era că simpaticul personaj călătorise prin toată lumea – cămăşi de la Charvet, cravate de la Tripler, Dior şi Hardy Amies, pantofi de la Peel şi pijamale de mătase naturală din Hong Kong. Servieta vişinie de la Mark Cross ar fi putut să conţină secrete, aşa că îi examină atent muchiile îmbrăcate în mătase şi încercă să forţeze încuietoarea cu lama de ras Wilkinson a contelui. Nimic însă! Până la urmă, hotărî că răzbunarea, dacă reuşea să-şi ducă planurile la bun sfârşit, trebuia să vină ca din senin.

În aceeaşi după-amiază, pe când îşi bea ceaiul exagerat de îndulcit, aduna laolaltă puţinele frânturi de informaţie privitoare la contele Lippe. Individul avea în jur de treizeci de ani, femeile îl găseau atrăgător şi, judecând după trupul gol pe care i-l văzuse, era foarte puternic. În vene îi curgea probabil sânge portughez, cu o mică doză din cel chinezesc şi dădea impresia unui om bogat. Dar ce făcea el? Ce profesie avea? La prima vedere, Bond l-ar fi încadrat în categoria plevuştei dure şi sclivisite care la Paris frecventa barul Ritz, la St. Moritz bea la Palace, iar la Cannes putea fi găsită la Carlton – priceput jucător de table şi polo, bun la schi nautic, însă cu eticheta de neînlăturat a bărbatului care trăieşte pe spinarea femeilor. Atâta doar că acest Lippe îl auzise interesându-se despre tatuajul lui şi-i fusese suficient ca să comită un act de violenţă – un act inspirat, pe care îl dusese la bun sfârşit cu pricepere şi sânge rece după ce îşi terminase procedura cu Patricia Fearing ştiind, din remarca acesteia, că duşmanul lui se află întins pe masa de tracţiune. Era posibil ca respectivul act de violenţă să fi avut doar menirea de a avertiza, însă în egală măsură, atâta vreme cât Lippe putea doar să bănuiască efectul pe care-l avea asupra şirei spinării o

tracțiune de 100 kg-forță, putea să aibă menirea de a ucide. De ce? Cine era bărbatul acesta, care avea atât de multe de ascuns? Şi care erau secretele lui? Îşi turnă restul de ceai peste movilița de zahăr brun din ceaşcă. Un singur lucru era cert – secretele individului erau mari şi importante!

Nu luase niciodată în considerare la modul serios ideea de a anunța la sediu despre conte şi despre ceea ce-i făcuse acesta. Pe fundalul atmosferei de la Shrublands, întreaga întâmplare era greu de conceput şi groaznic de ridicolă. În plus, el, om de acțiune şi plin de resurse, ieşea cam şifonat din toată povestea, cu o imagine de prostovan uşor de păcălit. Slăbit de dieta cu apă fierbinte şi supă de legume, asul Serviciilor Secrete britanice fusese legat de un soi de masă de tortură, după care apăruse un om care a tras pur şi simplu de o manetă câteva gradații în plus, reducându-l pe eroul a o sută de lupte la un morman tremurând de gelatină. Nu! Exista doar o singură soluție – una cu caracter particular, o confruntare de la bărbat la bărbat. Poate după aceea, ca să-şi satisfacă curiozitatea, ar fi fost amuzant să pună nişte agenți pe urmele contelui Lippe – cei de la Serviciile Speciale de Contraspionaj, de la Divizia de Investigații Penale şi de la secția din Hong Kong a Serviciilor Secrete. Deocamdată însă nu va spune nimic, se va feri din calea contelui Lippe şi va plănui cu meticulozitate răzbunarea cea mai nimerită.

Când ajunse în a paisprezecea zi, şi ultima, de şedere la Shrublands, avea totul plănuit: momentul, locul şi metoda.

La ora zece dimineața, domnul Joshua Wain îl primi pentru consultul final. Când intră în cabinet, Wain stătea în fața ferestrei deschise şi făcea exerciții de respirație profundă. Cu o ultimă şi îndelungă expirație pe nări, acesta se întoarse să-l salute, cu o expresie care spunea „Ah! Excelent!" întipărită pe chipul îmbujorat de sănătate şi cu un zâmbet radios.

— Ei bine, domnule Bond, cum vă simțiți acum? Nu vă resimțiți după micul incident nefericit, sper? Nu? Chiar aşa. Corpul uman este un mecanism

remarcabil! Are puteri de regenerare extraordinare. Acum, vă rog să vă scoateți cămașa și să vedem ce a reușit să facă Shrublands pentru dumneavoastră.

Zece minute mai târziu, Bond, cu tensiunea arterială 132/84, cinci kilograme în minus și leziunile osteopatice vindecate, cu ochii limpezi și limba curată, cobora la subsol pentru ultimul tratament.

Ca de obicei, camerele și coridoarele vopsite în alb erau tăcute ca o scoică și aveau un miros neutru. Din spațiile împărțite prin perdele de plastic se auzeau schimburi de replici cu glas scăzut între pacienți și personal și în fundal, din când în când, răsunau zgomotele țevilor de apă. Bâzâitul continuu al instalației de ventilație sugera imaginea măruntaielor unui avion de linie ce se deplasa într-o atmosferă perfect calmă. Era aproape douăsprezece și jumătate. Se așeză cu fața în jos pe masa de masaj și ascultă atent vocea autoritară și plescăitul rapid de picioare goale al prăzii lui. Ușa de la capătul coridorului fâșâi ușor, deschizându-se și apoi închizându-se la loc.

— Bună dimineața, Beresford. Ești gata să începem? Azi vreau ceva bun și fierbinte. E ultimul tratament, iar eu mai am de dat jos câteva sute de grame. Corect?

— Foarte bine, domnule.

Tenișii asistentului șef, urmați de plescăitul picioarelor goale, se auziră trecând de-a lungul coridorului din exteriorul perdelelor de plastic ale camerei de masaj, până la capăt, unde se afla încăperea în care se făceau tratamente de saună electrică. Se auzi ușa închizându-se și, peste câteva minute, deschizându-se din nou, când asistentul străbătu în sens invers coridorul după ce-l instalase pe contele Lippe. Trecură douăzeci de minute. Apoi douăzeci și cinci. Bond coborî de pe masă.

— Ei bine, Sam, îți mulțumesc mult. Ai făcut din mine alt om! Cred că într-o bună zi o să mă întorc aici și-o să vin să te văd. Acum mă duc să-mi fac ultimul gomaj cu sare și o baie de șezut. Tu șterge-o și bucură-te de supa de morcovi! Nu-ți fă griji pentru mine, o să ies singur când termin.

Își înfășură un prosop în jurul mijlocului și o porni pe coridor. Peste tot se simțea ușoara agitație a asistenților care încheiau procedurile cu pacienții lor și se îndreptau spre sala de mese pe ușa personalului. Ultimul pacient, un betiv reformat, strigă de la ușă:

— Ne vedem mai târziu, irigatorule[1]!

Cineva râse. După aceea, glasul de ofițer de operetă al lui Beresford, care se asigura că totul merge cum trebuie, răsună pe coridor.

— Ai deschis ferestrele, Bill? Bine. Următorul tău pacient e domnul Dunbar, la două fix. Len, spune la spălătorie să ne mai trimită niște prosoape după prânz. Ted!... Ted! Ești acolo, Ted? Ei bine, atunci Sam, ai grijă de contele Lippe, dacă ești bun. E la saună.

Bond ascultase acest dialog de rutină vreme de o săptămână întreagă, ținându-i minte pe angajații care ciupeau câte un minut sau două ca să ajungă mai devreme la masă, precum și pe cei care rămâneau până își încheiau toate îndatoririle. Acum, din ușa deschisă a sălii goale cu dușuri, răspunse cu glasul profund al lui Sam:

— Bine, domnule Beresford.

Apoi așteptă să audă scârțitul strident al tălpilor de cauciuc pe linoleum. În sfârșit! Pașii se opriră pentru scurt timp pe la jumătatea coridorului, apoi ușa personalului se deschise și se închise. Se lăsă o tăcere profundă, tulburată doar de bâzâitul înăbușit al ventilatoarelor. Camerele de tratament erau goale. În subsol rămăseseră doar James Bond și contele Lippe.

Așteptă câteva clipe, apoi ieși din sala cu dușuri și deschise abia simțit ușa de la sauna electrică. Făcuse și el o ședință acolo, numai ca să se familiarizeze cu geografia locului, iar acum vedea că totul era exact așa cum își amintea.

Era o cameră în formă de cub, vopsită în alb, asemeni tuturor celorlalte, însă singurul obiect prezent în aceasta era o cutie mare din plastic și metal, de

[1] Aluzie la versurile unei melodii rock-and-roll, „See you later, alligator" – ne vedem mai târziu, aligatorule (n. tr.).

culoare crem, înaltă de cam un metru şi jumătate lată de un metru şi douăzeci de centimetri, închisă pe toate laturile cu excepţia părţii de sus. Partea din faţă era prinsă în balamale, ca pacientul să poată să intre şi să se aşeze, iar partea de sus avea o gaură prin care ieşea capul pacientului, cu un suport de cauciuc expandat pentru ceafă şi pentru bărbie. Restul corpului său era expus la căldura emanată de mai multe şiruri de becuri fără abajur ce se aprindeau înăuntrul cutiei. Gradul de încălzire era controlat cu ajutorul unui termostat instalat în partea din spate a cutiei. Era un simplu aparat electric cu efect de saună, fabricat – după cum remarcase Bond la vizita lui anterioară – de Medikalischer Maschinenbau G.m.b.H., 44 Franziskanerstrasse, Ulm, Bavaria.

Aparatul era astfel orientat încât pacientul stătea cu spatele la uşă. La auzul fâsâitului sistemului hidraulic de închidere, contele Lippe se răsti furios:

— Pe toţi dracii, Beresford, dă-mi drumul de-aici! Asud ca un porc!

— Aţi zis că vreţi să fie ceva fierbinte, domnule.

Glasul amabil al lui Bond era o imitaţie reuşită a celui al asistentului şef.

— Nu comenta, fir-ai să fii! Dă-mi drumul de-aici!

— Nu cred că vă daţi cu adevărat seama de valoarea căldurii în cura S, domnule. Căldura elimină numeroase toxine din fluxul sanguin şi, dacă tot veni vorba, din ţesutul muscular. Un pacient aflat în situaţia dumneavoastră, de intoxicaţie pronunţată se va bucura de numeroasele beneficii ale tratamentului cu căldură.

Bond descoperi amuzat că limbajul S îi alunecă surprinzător de fluent de pe limbă. Nu-şi făcea griji pentru eventualele consecinţe pe care le-ar fi avut de suportat Beresford, căci prezenţa în cantina personalului îi asigura un alibi imbatabil.

— Nu-mi vinde mie gogoşi dintr-astea! Îţi mai spun o dată, lasă-mă să ies de-aici!

Bond examină ecranul de pe spatele aparatului. Acum era reglat la 49°C. Cu ce să-şi trateze amicul?

Răsuci butonul, până când indicatorul arătă 93°C. La temperatura asta, se făcea friptură, iar el intenționa să-i aplice o pedeapsă, nu să-l omoare. Poate că 80°C era tocmai temperatura convenabilă. Răsuci butonul până la 80 şi spuse:

— Cred că o jumătate de oră de căldură cum scrie la carte vă va face excelent, domnule.

Apoi, renunțând la tonul vioi al asistentului, adăugă aspru:

— Şi dacă iei foc, mă poți da în judecată.

Capul de pe care picura sudoarea încercă să se întoarcă, însă nu reuşi. Bond se apropie de uşă. Contele Lippe i se adresă cu o voce nouă, controlată, din care răzbătea însă disperarea.

— Îți dau o mie de lire şi suntem chit, rosti el crispat, ascunzând atât faptul că ştie cu cine are de-a face cât şi ura pe care o simțea.

Nu auzi ca răspuns decât fâşâitul slab al uşii care se deschisese.

— Zece mii! Bine, atunci cincizeci de mii.

Bond închise hotărât uşa în urma lui şi străbătu grăbit coridorul, ca să se îmbrace şi să iasă din subsol. În spatele lui, foarte înăbuşit, veni primul strigăt de ajutor. Îşi impuse să nu-l audă. Consecințele faptei sale puteau fi vindecate după o săptămână de suferințe în spital, cu o mulțime de violet de gențiana sau cremă cu acid tanic. Îi trecu însă prin minte că un om care oferea cincizeci de mii de lire sterline trebuie ori să fie foarte bogat, ori să aibă nevoie acută de libertate de mişcare. Fără îndoială, era o sumă mult prea mare doar ca să scape de durere.

James Bond avea dreptate. Rezultatul acestei confruntări copilăreşti de forțe dintre doi bărbați extrem de duri şi de nemiloşi, petrecută în peisajul bizar al unei clinici naturiste din Sussex, avea să tulbure – chiar dacă doar într-o măsură infinitezimală – maşinăria perfect reglată a unui complot ce era pe cale să zguduie guvernele lumii occidentale.

Capitolul 5

Spectre

Bulevardul Haussmann, din Arondismentele al VIII-lea şi al IX-lea, se întinde de la Rue du Faubourg St. Honorè şi până la Operă. E foarte lung şi foarte anost, însă probabil cea mai solidă stradă din întregul Paris. Nu oamenii cei mai bogaţi – Avenue d'Iena se bucură de această distincţie – ci cei doar bogaţi trebuie să fie în mod necesar şi solizi; în plus, prea mulţi dintre proprietarii şi chiriaşii din Avenue D'Iena au nume care se termină în „escu", „ovici", „ski" sau „stein", care uneori nu sunt terminaţiile unor nume tocmai respectabile. Mai mult, Avenue d'Iena este aproape în întregime rezidenţială. Ocazionalele plăcuţe discrete din alamă ce poartă numele unei companii din Liechtenstein, din Bahamas ori din cantonul elveţian Vaud se află acolo numai din motivul taxelor şi sunt nume de acoperire pentru mari averi de familie aflate în căutarea uşurării poverii punitive a impozitului pe venit sau, mai pe scurt spus, pentru evaziune fiscală. Bulevardul Haussmann este însă diferit. Clădirile masive de început de secol, bastarzi ai stilului Empire încărcat ornamentaţi în cărămidă şi stuc, sunt *les sièges*, jilţurile afacerilor de anvergură. Aici se află sediile principale ale marilor industriaşi din Lille, Lyons, Bordeaux, Clermont Ferrand, birourile „peştilor mari" – magnaţii afacerilor cu bumbac, mătase artificială, cărbune, vin, oţel şi transporturi navale. Dacă există printre ei şi câţiva escroci care ascund lipsa unor fonduri solide – *des fonds serieux* – în spatele unei adrese selecte, ar fi cinstit

să admitem că asemenea afacerişti de carton se pot afla şi în spatele celor mai mari firme din Lombard Street şi Wall Street.

Este cel puţin potrivit ca în această extrem de respectabilă companie de chiriaşi, diversificată adecvat cu câteva biserici, un mic muzeu şi Societatea Franceză Shakespeare, să dai peste sediul unor organizaţii de caritate. La numărul 136 bis, de pildă, o plăcuţă din alamă discret strălucitoare anunţă „FIRCO" şi dedesubt „Fraternitatea Internaţională a Rezistenţei Contra Opresiunii". Dacă eşti interesat de această organizaţie, pentru că eşti fie idealist, fie agent de vânzări de, să zicem, mobilier de birou şi ai apăsat butonul foarte curat din porţelan al soneriei, uşa va fi deschisă cu o întârziere adecvată de un *concierge* tipic francez. Dacă motivul pentru care doreşti să ajungi la organizaţia respectivă este unul serios ori evident de bună credinţă, portarul te va conduce de-a lungul unui hol cam prăfuit, până la uşile duble, înalte, în stil Directoire contrafăcut, de lângă cuşca excesiv ornamentată a unui lift cu aspect cam obosit. Odată intrat pe uşile acelea, vei fi întâmpinat exact de ceea ce te aşteptai – o încăpere spaţioasă şi cam ponosită care are mare nevoie de un strat proaspăt de vopsea de nuanţa cafelei cu lapte peste cel existent, în care vreo şase bărbaţi stau aşezaţi la birouri ieftine, scriind sau dactilografiind printre accesoriile obişnuite ale unei organizaţii cu activitate susţinută – tăvi pentru hârtiile de păstrat şi pentru cele de distrus, telefoane (în acest caz demodatele aparate obişnuite, tipice într-un astfel de birou din această zonă a Parisului) şi fişete metalice, vopsite în verde închis, cu sertarele trase în afară. Dacă îţi stă în fire să observi detaliile mărunte, vei remarca faptul că toţi bărbaţii aparţin aproximativ aceleiaşi grupe de vârstă – între treizeci şi patruzeci de ani – şi că într-un birou unde te-ai fi aşteptat ca munca de secretariat să fie făcută de femei, nu vedeai niciuna.

După ce treci de uşile cele înalte, eşti salutat în maniera uşor defensivă adecvată unei organizaţii

foarte solicitate, obişnuită cu proprotia uzuală de leneşi şi delăsători şi apoi, ca răspuns la solicitarea ta serioasă, fata unui bărbat aşezat în apropierea uşii va adopta o expresie de interes vag şi de dorintă temperată de a-ti fi de folos. Scopurile Fraternitătii? Noi existăm, *monsieur,* pentru a păstra vii idealurile ce au înflorit, în timpul ultimului război, în sufletul membrilor tuturor grupurilor de rezistentă. Nu, *monsieur,* suntem o organizatie în totalitate apolitică. Fondurile noastre? Ele provin din subscriptii modeste ale membrilor noştri şi de la anumite persoane particulare care ne împărtăşesc idealurile. Poate aveti vreo rudă, fost membru al unui grup de rezistentă, despre care ati dori să aflati unde se găseşte? Desigur, *monsieur*. Numele? Gregor Karlski, pomenit ultima oară în legătură cu grupul Mihailovici, în vara anului 1943. Interlocutorul tău se va întoarce spre unul dintre colegi şi va striga:

— Jules! Karlski, Gregor. Mihailovici, 1943.

Iar Jules se va duce la un fişet şi va urma un răstimp de tăcere, după care va veni răspunsul.

— Mort. Ucis în bombardamentul asupra Statului Major, la 21 octombrie 1943. Condoleantele mele, domnule. Mai putem face ceva pentru dumneavoastră? Atunci poate că v-ar interesa să răsfoiti câteva din broşurile noastre. Iertati-mă că nu am la dispozitie mai mult timp pentru a vă da detalii suplimentare despre FIRCO. Acolo veti găsi tot ceea ce v-ar putea interesa. Din nefericire, astăzi se întâmplă să avem o zi foarte aglomerată. Este Anul International al Refugiatilor şi am primit din întreaga lume solicitări precum cea a dumneavoastră. Bună ziua, domnule. Cu multă plăcere.

Cam aşa se vor petrece lucrurile – mai mult sau mai puţin, iar tu vei ieşi pe bulevard mulţumit şi chiar impresionat de o organizatie care îşi desfăşura activitatea excelentă, chiar dacă puţin cam vagă, cu atâta dăruire şi eficientă.

A doua zi după ce James Bond îşi încheiase cura naturistă şi plecase spre Londra şi după ce, cu o seară înainte, îşi împlinise în mod cât se poate de

satisfăcător dorul de spaghete bologneze şi Chianti la Lucien's, în Brighton şi cel de Patricia Fearing pe bancheta din spate a maşinuţei sport a acesteia, oprită într-un loc retras printre dune, era programată pentru orele şapte, în acea seară, o întrunire de urgenţă a consiliului de administraţie al organizaţiei FIRCO. Membrii consiliului de administraţie, toţi bărbaţi, sosiţi din toate colţurile Europei cu trenul, maşina sau aeroplanul, intrară la numărul 136 bis singuri sau câte doi, unii pe uşa din faţă, alţii pe cea din spate, la intervale oarecare de timp, toată după-amiaza şi seara. Fiecare dintre ei avea desemnată o anumită oră de sosire la aceste întruniri – atâtea minute, până la două ore, înainte de ora zero – şi fiecare dintre ei alterna între uşa din faţă şi cea din spate de la o şedinţă la alta. În această zi specială clădirea avea doi portari, pentru ambele uşi, precum şi alte măsuri de securitate, mai puţin evidente – sisteme de avertizare pentru intrările prin efracţie, supravegherea celor două intrări prin televiziune cu circuit închis, precum şi seturi complete de minute anoste ale FIRCO întocmite pe subiecte care priveau în întregime organizaţia, pregătite să fie la îndemână. În felul acesta, dacă era necesar, şedinţa consiliului de administraţie îşi putea schimba caracterul, în doar câteva secunde, de la unul clandestin la unul deschis – atât de deschis pe cât poate fi caracterul oricărei şedinţe de consiliu a unei firme de pe bulevardul Haussmann.

La ora şapte precis, cei douăzeci de bărbaţi care ţineau în mâinile lor frâiele organizaţiei intrară dezinvolţi sau se strecurară, fiecare după caracterul său, în camera de consiliu masculină de la etajul al treilea. Preşedintele se aşezase deja la locul său. Nu se schimbară niciun fel de saluturi, căci preşedintele le considera o pierdere de energie şi, într-o organizaţie de felul acesta, o dovadă de ipocrizie. Bărbaţii se aşezară în jurul mesei, fiecare în dreptul numărului său – pe masă erau cartonaşe cu cifrele de la unu la douăzeci şi unu, care erau singurele lor nume în acea încăpere şi care, ca mică măsură de

precauție, se roteau cu două unități la miezul nopții, în prima zi a fiecărei luni. Nimeni nu fuma – băuturile alcoolice erau tabu, iar fumatul se întâmpina cu o încruntare – și nimeni nu-și bătu capul să verifice falsa agendă FIRCO așezată pe masă, în fața lui. Stăteau toți nemișcați și își concentraseră asupra președintelui privirile ce vădeau un interes intens care, la oameni obișnuiți, ar fi însemnat respect servil.

Oricine l-ar fi văzut pe Nr. 2, căci acesta era numărul președintelui în luna aceea, chiar și pentru prima oară, l-ar fi privit probabil cu aceleași sentimente, căci era unul din acei oameni – pe care-i întâlnești probabil de două sau de trei ori în viață – al cărui magnetism atrăgea iremediabil toate privirile. Acești oameni rari sunt capabili să posede trei atribute esențiale: o înfățișare fizică extraordinară, o atitudine de relaxare, de certitudine interioară deplină și un puternic magnetism animal. Turma recunoaște dintotdeauna caracterul suprauman al acestor fenomene și este știut că, în triburile primitive, orice bărbat singularizat de natură în acest fel va fi ales ca șef. Câteva din personajele măreție ale istoriei – probabil Gingis Han, Alexandru cel Mare, Napoleon, s-au bucurat de aceste calități. Poate că ele explică chiar și modul hipnotic în care s-au plecat în fața unui individ mai degrabă slab, precum Adolf Hitler, aproximativ opteci de milioane de locuitori ai celor mai înzestrate națiuni ale Europei. Nr. 2 avea cu siguranță aceste calități și orice om de pe stradă le-ar fi recunoscut, ca să nu mai pomenim de cei douăzeci aflați în aceeași încăpere cu el. Pentru ei, în ciuda cinismului profund, a lipsei fundamentale de sensibilitate față de rasa umană, el era – oricât ar fi șovăit s-o recunoască – Comandantul lor Suprem, aproape zeul lor.

Numele acestui bărbat era Ernst Stavro Blofeld și se născuse în Gdynia, din tată polonez și mamă grecoaică, la 28 mai 1908. După ce își luase licența în economie și istoria politicii la Universitatea din Varșovia, studiase ingineria și radiocomunicațiile

la Institutul Tehnic din Varşovia şi, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, obţinuse un post modest la administraţia centrală a Ministerului Poştelor şi Telegrafiei. Ar fi putut să pară o alegere curioasă pentru un tânăr atât de înzestrat, dar Blofeld ajunsese la o concluzie interesantă cu privire la viitorul lumii şi hotărâse că o comunicaţie rapidă şi fidelă constituie, într-o lume aflată în curs de a se contracta, însuşi miezul puterii. Să cunoşti adevărul înainte de cel de lângă tine, pe timp de război ca şi de pace însemna, în accepţiunea lui, fundamentul oricărei hotărâri corecte din istorie, precum şi sursa tuturor marilor reputaţii. El unul se descurca excelent punându-şi în practică teoria şi supraveghind telegramele şi radiogramele ce îi treceau prin mâini la Oficiul Poştal Central, cumpărând, vânzând acţiuni la Bursa varşoviană sau rămânând în expectativă – numai ocazional, când era absolut sigur, însă atunci punând în joc sume foarte mari. Însă, la un moment dat, natura traficului poştal polonez se schimbă. Polonia se mobiliza pentru război şi un adevărat şuvoi de comenzi pentru muniţie şi depeşe diplomatice începu să curgă prin departamentul său. Atunci Blofeld îşi schimbă tactica. Toate acele informaţii nu valorau nimic pentru el, însă pentru duşman erau de neprețuit. La început cu stângăcie, apoi din ce în ce mai priceput, începu să copieze telegramele alegându-le pe cele care aveau specificaţia FOARTE URGENT sau ULTRASECRET, căci conţinutul lor îi rămânea necunoscut, toate fiind cifrate. Mai târziu, acţionând cu mare grijă, îşi construise în minte o reţea de agenţi fictivi. Aceştia erau oameni reali, funcţionari mărunţi de prin ambasade ori firme de armament cărora le erau adresate majoritatea telegramelor – un funcţionar de la secţia de criptare a Ambasadei Britanice, un translator care lucra pentru francezi, secretare personale la marile firme. Obţinea cu uşurinţă numele lor de pe listele diplomatice ori sunând la câte o firmă şi întrebând la registratură numele secretarei personale a directorului. Se recomanda ca fiind de la Crucea

Roşie şi spunea că doreşte să discute cu directorul despre o posibilă donaţie. Şi aşa mai departe. După ce adună toate numele necesare, îşi boteză reţeaua TARTAR şi îl abordă discret pe ataşatul militar german cu unul sau două specimene ale activităţii sale. Fu imediat pus în legătură cu reprezentantul Diviziei a IV-a a Serviciilor Secrete Germane şi de atunci încolo totul a mers ca pe roate. Când văzu că oala îi clocoteşte veselă şi netulburată pe foc şi că banii (nu accepta să fie plătit decât în dolari americani) vin unii după alţii (şi încă veneau repede, căci motivase că are mulţi agenţi de plătit) consideră că a venit vremea să-şi lărgească piaţa de desfacere. Se gândi la ruşi dar abandonă ideea şi apoi la cehi – însă aceştia păreau să plătească cu întârziere sau chiar să nu plătească deloc. Aşa că, în locul lor, îi alese pe americani şi pe suedezi, iar câştigurile îi sporiră în consecinţă. Îşi dădu curând seama, căci era un om cu o sensibilitate de mimoză în chestiuni de securitate, că nu va putea să reziste în ritmul acela. Undeva avea să se producă o fisură – poate între serviciile secrete suedeze şi cele germane, poate în serviciul de contraspionaj al aliaţilor ori în secţiile lor de criptare; sau poate că unul dintre agenţii lui fictivi avea să moară sau să fie transferat ca persoană concretă, iar el, în necunoştinţă de cauză, ar fi continuat să se folosească de numele lui. În orice caz, până în acel moment adunase două sute de mii de dolari; în plus, războiul se apropiase prea mult pentru liniştea lui. Venise vremea să dispară în lumea largă, într-unul din locşoarele ei îndepărtate care mai oferea siguranţă.

Blofeld îşi organiză retragerea ca un adevărat expert. Mai întâi îşi diminuă treptat colaborarea cu serviciile secrete, explicând că englezii şi francezii îşi sporiseră neaşteptat măsurile de securitate; că se petrecuse probabil şi o scurgere de informaţii (asta o spunea privind cu reproş temperat în ochii persoanei de contact); că secretara cutare îşi schimbase simpatiile politice, că funcţionarul de la ambasadă cerea prea mulţi bani. Apoi se duse la prietenul lui

de la Bursă şi, după ce-i închise gura cu o mie de dolari, îi ceru să-i reinvestească toate fondurile în acţiuni Shell la purtător şi să le transfere la o cutie de valori anonimă la Diskonto Bank, în Zurich. Înainte să facă ultimul pas, acela de a-şi anunţa contactele că „s-a ars" şi că Serviciul de Contraspionaj Polonez îi adulmecă pe urme, făcu o vizită în Gdynia, trecu pe la starea civilă şi pe la biserica unde fusese botezat şi, sub pretextul că doreşte să afle date despre un prieten inventat, tăie cu grijă pagina unde îi erau înregistrate numele şi data naşterii. Îi mai rămăsese doar să localizeze fabrica de paşapoarte care operează în orice mare port al lumii şi să achiziţioneze un paşaport de marinar canadian cu suma de 2000 de dolari. Apoi plecă spre Suedia cu următorul vapor. După o oprire la Stockholm, în răstimpul căreia analizase cu atenţie situaţia lumii în acel moment şi nutrise gânduri detaşate în legătură cu evoluţia probabilă a războiului, fugise în Turcia cu paşaportul lui polonez adevărat, îşi transferă banii din Elveţia la Ottoman Bank, în Istanbul, şi aşteptă căderea Poloniei. Când aceasta s-a petrecut, aşa cum era de aşteptat, ceru azil în Turcia şi cheltui o mică sumă de bani mituind oficialităţile în drept să-i rezolve favorabil solicitarea. Apoi se stabili acolo. Radio Ankara era încântat să beneficieze de serviciile lui experte, iar el puse bazele reţelei RAHIR, un alt serviciu de spionaj, clădit pe aceeaşi structură ca şi TARTAR, însă mult mai solid. Aştepta cu înţelepciune să se asigure cine anume va fi învingătorul înainte să-şi vândă marfa şi abia după alungarea lui Rommel din Africa trecu de partea Aliaţilor. Încheie războiul scăldat în glorie şi prosperitate, decorat şi citat pe ordinele de zi ale armatelor britanice, americane şi franceze. După aceea, cu o jumătate de milion de dolari depuşi într-o bancă elveţiană şi un paşaport suedez pe numele Serge Angstrom, se stabili în America de Sud pentru odihnă, mâncare bună şi o reevaluare a situaţiei.

Iar acum, Ernst Blofeld, nume la care hotărâse că poate să revină absolut în siguranţă, stătea în

încăperea tăcută din bulevardul Haussmann, își purta încet privirea în jurul mesei, la cei douăzeci de bărbați, și căuta ochii care nu i-o susțineau cu suficientă fermitate. Ochii lui semănau cu două mici lacuri negre înconjurate – în întregime înconjurate, precum la Mussolini – de un alb perfect și foarte limpede. Efectul de păpușă al acestei simetrii neobișnuite era accentuat de genele lungi, mătăsoase și negre, care ar fi trebuit să aparțină unei femei. Privirea acestor ochi dulci de păpușă era complet relaxată și rareori avea o expresie mai puternică decât o curiozitate temperată față de obiectul concentrării lor. Ei emanau o încredere calmă în posesorul lor și în analizarea celor observate. Pentru un om nevinovat păreau să emane încredere, un cocon minunat de încredere în care persoana privită putea să se odihnească și să se relaxeze, știind că se află pe mâini confortabile și de încredere. Însă pe cel vinovat sau fățarnic îl dezbrăcau și-l făceau să se simtă transparent – la fel de transparent precum un acvariu prin care Blofeld examina, doar cu o curiozitate potolită, puținii pești solizi, boabele adevărului, suspendați în vidul înșelătoriei sau într-o obscuritate obținută intenționat. Privirea concentrată a lui Blofeld era o fereastră deschisă spre lumea unui creier splendid de limpede, un microscop a cărui putere de percepție se ascuțise în treizeci de ani de pericole, de străduințe de a se păstra cu doar un pas înaintea lor și de siguranță de sine construită de-a lungul unei vieți de reușite în tot ceea ce făcuse.

Pielea de sub ochii care își supravegheau alene colegii nu se pungise. Ne exista niciun semn de uzură, de boală ori îmbătrânire pe chipul lat, palid și lipsit de expresie, mărginit de părul negru și sârmos, tuns foarte scurt. Linia maxilarului, evoluând spre accentuarea dată de un strat subțire de grăsime adecvat autorității dobândite, dezvăluia hotărâre și independență. Numai gura – sub un nas gros, pătrat – întina fața care ar fi putut altfel să aparțină unui filosof sau om de știință. Mândră și subțire precum o rană prost vindecată, cu buze strânse de un roșu

închis, capabile doar de zâmbete false şi urâte, gura aceasta sugera dispreţ, tiranie şi cruzime.

Ca într-o imagine shakespeariană, nimic nu era mic la omul acesta. Trupul lui cântărea în jur de o sută de kilograme. Pe vremuri era numai muşchi, căci în tinereţe fusese halterofil amator, însă în ultimii câţiva ani se mai înmuiase şi căpătase o burtă respectabilă pe care o ascundea sub pantalonii largi şi costumul bine croit, la două rânduri – în seara aceea din stofă de lână moale, de culoare bej. Mîinile şi picioarele lui erau lungi şi osoase, cu mişcări foarte iuţi când o cerea situaţia, însă în situaţii normale, precum cea prezentă, erau relaxate şi nemişcate. În rest, nu bea, nici nu fuma şi nu se ştia să se fi culcat vreodată cu o reprezentantă a sexului opus. Nici măcar nu mânca prea mult. Aşadar, în privinţa viciilor şi a slăbiciunilor fizice, Blofeld fusese întotdeauna o enigmă pentru toţi cei care-l cunoşteau.

Cei douăzeci de bărbaţi aşezaţi în jurul mesei lungi de şedinţe, care priveau cu toţii la acest bărbat şi aşteptau să vorbească, erau un amestec curios de tipuri naţionale, însă aveau anumite caracteristici comune. Se încadrau cu toţii în grupa de vârstă treizeci – patruzeci de ani, păreau să fie într-o formă fizică excelentă şi aproape toţi – cu excepţia a doi dintre ei – aveau ochi iuţi şi duri de prădător, ochi de lup sau de şoim ce îşi alege prada din turmă. Cei doi care se deosebeau de ei erau amândoi oameni de ştiinţă, cu ochii vizionari al omului de ştiinţă – Kotze, fizicianul est-german care se stabilise în Occident cu cinci ani în urmă şi îşi schimbase secretele cu o pensie şi o reşedinţă modestă în Elveţia; şi Maslov, fost Kandinsky, expertul în electronică polonez, care demisionase în 1956 din postul de director al departamentului de cercetări în domeniul radiofoniei de la Philips AG din Eindhoven şi de-atunci dispăruse în obscuritate. Ceilalţi optsprezece alcătuiau celule de câte trei oameni (Blofeld accepta sistemul triunghiular comunist din motive de securitate) din şase grupări naţionale şi proveneau din şase dintre cele mai mari organizaţii criminale

şi subversive ale lumii: trei sicilieni, din eşalonul de vârf al Unione Siciliano, Mafia; trei corsicani francezi de la Union Corse, societate secretă similară Mafiei şi contemporană cu ea, ce conduce aproape în întregime activităţile ilegale din Franţa; şi trei foşti membri ai SMERŞ, organizaţia sovietică responsabilă cu executarea trădătorilor şi duşmanilor Statului, dezmembrată la ordinul lui Hruşciov în anul 1958 şi înlocuită cu Departamentul Executiv Special al MVD; trei dintre cei mai buni membri supravieţuitori ai organizaţiei Sonderdienst din Gestapo; trei duri agenţi iugoslavi ce demisionaseră din poliţia secretă a lui Tito şi trei munteni turci (turcii de la câmpie nu erau buni de nimic), foşti membri ai reţelei RAHIR organizată de Blofeld şi, în consecinţă, responsabili cu KRYSTAL, importanta conductă de heroină din Orientul Mijlociu, al cărei debuşeu se afla la Beirut.

Aceşti optsprezece bărbaţi, toţi experţi în activităţi clandestine şi în cele mai bine puse la punct metode de comunicare secretă, de acţiune şi, mai presus de toate, de tăcere, mai împărtăşeau o virtute supremă: deţineau cu toţii o acoperire solidă. Fiecare dintre ei poseda un paşaport valid cu vize actualizate pentru principalele ţări ale lumii, câte un dosar complet gol la Interpol şi la poliţiile ţărilor de baştină. Chiar şi singur acest factor, faptul că erau cu toţii perfect „curaţi" după ce-şi petrecuseră viaţa în activităţi criminale de nivel înalt, constituia cea mai înaltă recomandare pentru un membru al SPECTRE – gruparea executivă specială pentru contraspionaj, terorism, răzbunare şi extorcare.

Fondatorul şi preşedintele acestei intreprinderi private pentru profit privat era Ernst Stavro Blofeld.

Capitolul 6

Respirație cu parfum de violete

Blofeld încheie examinarea fețelor. Precum anticipase, doar o pereche de ochi se ferise de ai lui şi atunci ştiu că avusese dreptate. Rapoartele primite şi verificate de două ori fuseseră în întregime circumstanțiale, însă proprii lui ochi şi intuiția nu aveau cum să dea greş. Îşi strecură uşor ambele mîini sub masă. Una dintre ele rămase lipită de coapsă, iar cu cealaltă scoase dintr-un buzunar lateral un recipient îngust, din aur, pentru săruri aromatice, pe care-l aşeză pe masă, în fața lui. Deschise capacul recipientului cu degetul mare, scoase din el o pastilă cu aromă de violete şi o strecură în gură. Luase obiceiul ca, atunci când avea de spus lucruri neplăcute, să-şi parfumeze respirația.

Îşi aşeză pastila sub limbă şi începu să vorbească cu o voce moale, rezonantă şi minunat modulată.

— Am de prezentat membrilor un raport în legătură cu Marea Afacere, cu planul Omega. (Nu îşi începea niciodată prezentările cu apelative introductive precum „Domnilor", „Prieteni", „Colegi" ori altele asemenea, căci le considera ostentative şi inutile). Însă înainte de a trece la acest subiect, în scopul asigurării securității, propun să abordăm un alt subiect.

Îşi roti calm privirea în jurul mesei şi observă că aceeaşi pereche de ochi îi evită pe ai lui. Continuă pe tonul relaxat, narativ, cu care începuse:

— Comitetul de conducere va fi de acord că primii trei ani ai experienței noastre au fost încununați de reuşite. Mulțumită în parte secției noastre germane, recuperarea bijuteriilor lui Himmler din oraşul Mondsee a fost îndeplinită cu succes şi în secret deplin,

iar pietrele prețioase au fost valorificate la Beirut de către secția noastră din Turcia. Câștig obținut, 750.000 lire sterline. Dispariția seifului cu conținutul intact de la sediul MVD din Berlinul de Est n-a fost deloc legată de secția noastră din Rusia, iar vânzarea ulterioară a acestuia către CIA ne-a adus 500.000 dolari. Interceptarea la Napoli a o mie de uncii de heroină, proprietatea rețelei Pastori și vânzarea acesteia către rețeaua Firpone din Los Angeles ne-a adus un profit de 800.000 dolari. Serviciile Secrete britanice ne-au plătit 100.000 lire sterline pentru planurile germane ale noilor fiole cu arme chimice de la fabrica de produse chimice din Pilsen. Șantajarea cu succes a fostului SS Gruppenführer Sonntag, care trăiește în Havana sub numele de Santos ne-a adus un câștig modest de 100.000 dolari – din nefericire tot ce poseda acest om – iar asasinarea lui Peringue, specialistul francez în apă grea care a trecut de partea comuniștilor fugind în Berlinul de Est, ne-a adus, mulțumită cunoștințelor lui și a faptului că am pus mâna pe el înainte să vorbească, un milion de franci de la Deuxième Bureau[1]. Așa cum întregul consiliu director cunoaște din conturile noastre, venitul actual, fără a mai socoti ultimele dividende încă nedistribuite, se ridică la suma rotundă de un milion și jumătate de lire sterline în franci elvețieni și monedă venezueleană – care continuă să fie monedele cele mai stabile din lume și în care ne convertim câștigurile. Acest venit, după cum o știu prea bine membrii consiliului director, a fost distribuit în conformitate cu regulamentul nostru, câte zece procente pentru cheltuieli și capital rulant, zece procente pentru mine, iar restul, împărțit în părți egale de câte patru procente, pe fiecare membru – ceea ce înseamnă un profit de aproximativ 60.000 lire sterline pentru fiecare dintre voi. Eu consider această sumă ca fiind o remunerație nu foarte adecvată pentru membrii rețelei – 20.000 lire sterline pe an nu este cifra pe care ne așteptam să o obținem – dar sper să fiți conștienți că planul Omega ne va aduce fiecăruia dintre noi o avere considerabilă și ne va permite,

[1] Serviciile Secrete franceze (n. tr.).

dacă dorim asta, să ne înființăm propria rețea sau să ne mobilizăm energiile în alte scopuri.

Blofeld privi tăblia mesei și întrebă cu amabilitate:

— Aveți întrebări?

Cele douăzeci de perechi de ochi – toți, cu această ocazie – priviră impasibili, lipsiți de orice emoție, spre cei ai președintelui. Fiecare bărbat din această încăpere își făcuse propriile calcule și planuri. Din mințile acestea pricepute, însă totodată înguste, nu se putea extrage niciun comentariu. Erau mulțumiți, dar exprimarea unui asemenea sentiment nu făcea parte din personalitățile lor dure. Spusele președintelui lor erau lucruri știute; era timpul să audă ceea ce nu știau deja.

Blofeld își strecură în gură altă pastilă parfumată, o așeză sub limbă și continuă.

— Atunci așa să fie. Să trecem așadar la ultima operațiune, încheiată cu o lună în urmă și care trebuia să ne aducă un câștig de un milion de dolari.

Președintele își mută privirea spre partea stângă a mesei, spre capătul șirului de membri și spuse cu blândețe.

— Ridică-te în picioare, număr 7.

Marius Domingue de la Union Corse, un bărbat mândru și butucănos, cu ochi leneși, îmbrăcat în haine cam grosolane, cumpărate probabil de-a gata de la Galleries Barbes din Marsilia, se ridică încet în picioare și își ațintì privirea deschisă pe chipul lui Blofeld. Mâinile mari, butucănoase și ele, îi atârnau relaxate de-a lungul dungii pantalonilor. În aparență directorul îi răspunse privirii, când de fapt supraveghea atent reacțiile corsicanului de lângă numărul 7 – și anume numărul 12, Pierre Borraud, care stătea exact față în față cu Blofeld, la capătul opus al mesei lungi de ședințe. Ochii acestuia din urmă fuseseră evazivi în timpul ședinței, însă acum nu mai erau, ci priveau relaxați, siguri pe sine. Orice îi înspăimântase înainte, trecuse deja.

Blofeld se adresă tuturor:

— Această operațiune, după cum vă veți aminti, implica răpirea fiicei în vârstă de șaptesprezece ani a lui Magnus Blomberg, proprietarul hotelului Principality din Las Vegas și membru în consiliile de

administrație ale altor firme americane datorită apartenenței sale la banda Purple Gang din Detroit. Fata a fost răpită din apartamentul deținut de tatăl ei la Hotel de Paris din Monte Carlo și dusă pe mare în Corsica. Această parte a operațiunii a fost executată de secția corsicană. S-a cerut un milion de dolari răscumpărare. Domnul Blomberg a fost de acord și, conform instrucțiunilor SPECTRE, banii au fost lăsați într-o barcă gonflabilă de salvare, pe înserat, în apropiere de coasta italiană, lângă San Remo. La căderea nopții, barca a fost recuperată de o ambarcațiune condusă de secția noastră siciliană. Trebuie să recunoaștem meritele acestei secții pentru detectarea transmițătorului radio tranzistorizat ascuns în barcă și care urma să dezvăluie poziția bărcii de salvare unei nave aparținând marinei franceze, permițând astfel acesteia din urmă să o urmărească și să o imobilizeze. Pe baza banilor de răscumpărare și în conformitate cu modul nostru de operare, fata a fost predată părinților ei aparent fără să fi suferit vreun neajuns, cu excepția vopsirii părului, care a fost necesară pentru transferarea ei din Corsica într-un vagon de dormit al Blue Train, în gara Marsilia. Am spus „aparent". Am aflat de curând, de la o sursă de la Comisariatul de poliție din Nisa, că fata a fost violată în timpul captivității în Corsica.

Blofeld făcu o pauză, îngăduind acestor capete înguste să digere informația. Apoi continuă:

— Părinții ei susțin că a fost violată. Este posibil să fi fost vorba doar de un act carnal petrecut cu consimțământul ei. Nu are importanță. Această organizație și-a dat cuvântul că fata va fi predată fără să fi suferit nici cel mai mic rău. Ca să nu mai despic acum firul în patru în legătură cu cunoștințele în materie de sexualitate ale unei fete de șaptesprezece ani, sunt de părere că, indiferent dacă actul s-a petrecut sau nu cu consimțământul ei, aceasta s-a întors la părinții ei într-o stare deteriorată ori, în cel mai bun caz, vătămată.

Președintele se folosea rareori de gesturi. De această dată însă, își deschise încet mâna stângă, sprijinită de tăblia mesei și continuă cu același ton egal:

— Suntem o organizație mare și foarte puternică. Nu mă preocupă morala sau etica, însă membrii ei trebuie să fie conștienți că doresc și recomand insistent ca SPECTRE să se comporte într-un mod superior. În SPECTRE nu există disciplină, ci doar auto-disciplină. Suntem o frăție dedicată în întregime scopurilor ei, a cărei putere stă în întregime în puterea fiecărui membru în parte. Slăbiciunea unuia dintre noi este o bombă cu ceas strecurată la baza structurii. Cunoașteți cu toții concepțiile mele în această privință și, în ocaziile când lichidarea a devenit strict necesară, ați fost de acord cu acțiunile mele. În acest caz, am făcut deja ceea ce am considerat a fi necesar pentru familia fetei – am restituit o jumătate de milion de dolari împreună cu o scrisoare de scuze. Asta în ciuda existenței acelui radio-transmițător care a constituit o breșă în contactul nostru cu acea familie. Îndrăznesc să spun că ei nu au avut habar de înșelătorie. A fost ceva tipic polițienesc – o acțiune la care mă așteptam. Dividendele noastre din această operațiune vor fi reduse în mod corespunzător. În ceea ce-l privește pe bănuit, am avut plăcerea să mă conving că este vinovat și am hotărât măsurile care se impun.

Blofeld privi spre capătul mesei. Ochii lui rămaseră ațintiți asupra celui rămas în picioare – numărul 7. Corsicanul, Marius Domingue, îi susținu privirea neclintit. Știa că este nevinovat. Știa și cine este vinovatul. Întreg corpul îi înțepenise din cauza tensiunii. Dar nu a fricii, căci credea, la fel ca toți ceilalți, în spiritul de dreptate al lui Blofeld. Nu reușea să priceapă de ce fusese singularizat ca țintă a tuturor privirilor, însă președintele fusese cel care hotărâse astfel și președintele avea întotdeauna dreptate.

Blofeld observă curajul corsicanului și pricepu imediat motivul lui. Mai observă și sudoarea strălucind pe fața numărului 12, bărbatul așezat singur în capul mesei. Foarte bine! Transpirația va facilita contactul.

Pe sub masă, mâna lui dreaptă se ridică de pe coapsă, găsi denivelarea căutată și apăsă pe comutator.

Cuprins în strânsoarea primilor 3.000 de volți, trupul lui Pierre Borraud se arcui în fotoliu, ca și cum ar

fi primit o lovitură în spate. Peria deasă a părului său sârmos se ridică drept în sus spre creştetul capului şi rămase aşa, ca o perucă de sperie-ciori deasupra feţei congestionate şi contorsionate. Ochii aruncară o privire înspăimântată, apoi se împăienjeniră. Limba înnegrită îi pătrunse încet printre dinţii rânjiţi şi rămase atârnând hidos. Câte un firicel subţire de fum i se ridica de sub braţe, din mijlocul spatelui şi de sub fese, în locurile unde electrozii ascunşi făceau contact cu trupul lui. Blofeld luă degetul de pe comutator şi becurile din încăpere, a căror lumină slăbise până la o nuanţă slabă de portocaliu şi răspândeau o lucire ternă, supranaturală, începură să lumineze normal. Se auzi un pocnet sec când bărbia corsicanului atinse masa. Totul se sfârşise.

Vocea moale, egală a lui Blofeld întrerupse tăcerea, nu înainte de a se uita spre capătul celălalt al mesei, la numărul 7 şi a-i remarca ţinuta dreaptă, impasibilă, care nici nu se clintise. Îşi spuse că are un agent excelent, cu nervi de oţel.

— Stai jos, număr 7. Sunt mulţumit de purtarea ta. (Cuvântul „mulţumire" era exprimarea laudei celei mai de preţ). A fost nevoie să distrag atenţia numărului 12, care ştia că este bănuit. În felul acesta am evitat o scenă neplăcută.

Parte din cei aşezaţi în jurul mesei îşi înclinară capul în semn că au înţeles. Ca de obicei, raţionamentele lui Blofeld erau de bun simţ. Niciunul dintre ei nu se dovedea prea tulburat ori surprins de întâmplarea căreia îi fuseseră martori. Preşedintele lor îşi exercita întotdeauna autoritatea şi împărţea dreptate în faţa celorlalţi membri. Mai existaseră înainte două situaţii similare, ambele în timpul şedinţelor şi ambele survenite pe motive de încălcarea securităţii sau a disciplinei ce afectaseră coeziunea şi forţa interioară a întregii echipe. În prima dintre ocazii, Blofeld îi înfipsese făptaşului în inimă cu ac tras cu un pistol cu aer comprimat – nimeni altul n-ar fi reuşit o asemenea performanţă de la doisprezece paşi. În cealaltă, vinovatul care fusese aşezat la stânga preşedintelui, fusese garotat cu un laţ din sârmă ce i se trecuse pe nesimţite peste cap şi-apoi

acesta, cu două mişcări iuți, îl răsucise strâns pe după spetează fotoliului. Cele două morți fuseseră absolut necesare, iar aceasta era cea de-a treia.

Membrii consiliului se aşezară mai comod în fotolii, ignorând mortul prăbuşit peste masă. Era timpul să treacă din nou la afaceri.

Blofeld închise cu un pocnet sec capacul recipientului cu pastile aromate şi-l puse înapoi în buzunar.

— Secția corsicană, spuse el cu glas moale, va face propuneri pentru înlocuirea numărului 12, dar asta mai poate aştepta până la ducerea la îndeplinire a planului Omega. În această privință, există câteva detalii care se cer discutate. Agentul operativ adjunct G., recrutat de secția germană, a făcut o greşeală, o greşeală serioasă care ne afectează radical planificarea. Acest om, a cărui apartenență la Tongul Fulgerului Roşu din Macao ar fi trebuit să-l transforme într-un expert al conspirației, a primit instrucțiuni să-şi stabilească sediul la o anumită clinică din sudul Angliei, un refugiu admirabil pentru scopurile lui. Avea instrucțiuni să îl contacteze periodic pe aviatorul Petacchi la aerodromul Boscombe-Down, aflat la o distanță destul de mică, unde îşi desfăşoară zborurile de antrenament un escadron de bombardiere şi să transmită, la intervale fixe, rapoarte despre forma fizică şi psihică în care se află acesta. Rapoartele lui au fost mulțumitoare şi, pentru că tot veni vorba, aviatorul continuă să fie deschis la ideea unei colaborări cu noi. De asemenea, acestui agent operativ adjunct i s-a mai cerut să expedieze Scrisoarea în ziua Z plus unu – cu alte cuvinte, de azi în trei zile. Din nefericire, acest nesăbuit şi-a îngăduit să se implice într-o confruntare între capete înfierbântate cu un pacient al clinicii, în urma căreia, ca să nu intru prea mult în detalii, se află acum la Spitalul Central din Brighton pentru cel puțin o săptămână, suferind de arsuri de gradul doi. Asta implică o întârziere sâcâitoare, dar din fericire nu serioasă, a planului Omega. A fost emis un nou set de instrucțiuni. Aviatorului Petacchi i s-a furnizat o fiolă cu un virus al gripei suficient de puternic încât să poată rămâne pe lista bolnavilor timp de o săptămână, perioadă în care va fi incapabil să participe la testul de

zbor. Se va înscrie la proximul test după însănătoşire şi ne va alerta în consecinţă. Data zborului său va fi comunicată agentului operativ adjunct G, care la acea oră se va fi însănătoşit şi el şi va expedia Scrisoarea, aşa cum s-a stabilit în plan. Membrii consiliului de administraţie îşi vor ajusta programul de zbor spre zona Zet, în conformitate cu noul program operaţional. Cât despre agentul operativ adjunct G. – Blofeld trecu încet cu privirea peste cei trei foşti membri ai Gestapoului – este un agent pe care nu ne putem baza. Secţia germană va lua măsuri să fie eliminat în termen de douăzeci şi patru de ore după trimiterea Scrisorii. S-a înţeles?

Cei trei germani susţinură cu capul sus atenţia unanimă pe care o atrăseseră.

— În rest, continuă Blofeld, totul este în ordine. Numărul 1 şi-a stabilit o acoperire solidă în zona Zet. Mitul căutătorului de comori continuă să fie întărit şi a căpătat deja credibilitate totală. Echipajul iahtului, toţi agenţi operativi adjuncţi aleşi unul şi unul, se supun regulamentelor de disciplină şi securitate mai bine dacât ar fi fost de aşteptat. S-a organizat o bază terestră întru totul adecvată, într-o zonă izolată şi greu accesibilă, în reşedinţa unui englez excentric ai cărui prieteni şi obiceiuri personale implică o existenţă dusă departe de ochii lumii. Sosirea voastră în zona Zet este în continuare minuţios planificată. Garderobele vă aşteaptă în zonele F şi D, în funcţie de planul de zbor al fiecăruia dintre voi. Aceste garderobe, completate până la cel mai mic detaliu, sunt alcătuite în funcţie de identităţile voastre de sponsorii financiari ai vasului căutător de comori, care au cerut să viziteze locaţia şi să ia parte la aventură. Luaţi aminte, nu sunteţi milionari uşor de păcălit, ci genul de rentieri şi oameni de afaceri bogaţi, aparţinând păturii mijlocii, de la care te poţi aştepta în mod firesc să fie luaţi părtaşi într-o asemenea acţiune. Sunteţi vicleni cu toţii, aşa că aţi venit să vegheaţi personal la investiţiile voastre şi să vă asiguraţi că niciun dublon n-o ia razna. (Nimeni nu zâmbi). Sunteţi cu toţii conştienţi de rolul pe care-l aveţi de jucat şi am încredere că fiecare dintre voi îşi va studia acest rol cu atenţia necesară.

În jurul mesei se produse o aplecare unanimă a capetelor. Bărbaţii prezenţi se arătau mulţumiţi că nu li se ceruse prea mult în privinţa acoperirii. Unul dintre ei era proprietarul bogat al unei cafenele din Marsilia. (Exact asta fusese pe vremuri, aşa că acum putea să discute cu oricine despre afacerea lui). Altul deţinea vii întinse în Iugoslavia. (Se născuse şi crescuse în Bled, aşa că putea să discute despre recolte şi soluţii de stropit via cu orice locuitor din Bordeaux). Celălalt făcea contrabandă cu ţigări de la Tanger. (Tocmai cu asta se şi ocupase, aşa că avea să fie suficient de discret în această privinţă). Cu toţii căpătaseră acoperiri solide, care ar fi rezistat chiar şi la o verificare mai amănunţită.

— În privinţa antrenamentului la scufundări şi înot subacvatic, aş dori să-mi raporteze fiecare secţie în parte, spuse Blofeld privind spre secţia iugoslavă aflată la stânga lui.

— Mulţumitor.

— Mulţumitor, repetară şi membrii secţiei germane.

— Siguranţa este factorul esenţial în toate operaţiunile subacvatice, spuse Blofeld. Aţi acordat suficientă atenţie acestui factor în programul de antrenament al fiecăruia?

— Afirmativ.

— Dar exerciţiilor cu noua armă subacvatică cu dioxid de carbon?

Secţiile raportară pozitiv şi în această privinţă.

— Şi acum, reluă Blofeld, aş dori ca secţia siciliană să-mi raporteze stadiul pregătirilor pentru paraşutarea lingourilor.

Fidelio Sciacca era un sicilian uscăţiv cu ten cadaveric şi chip veşnic mohorât. Putea să fie – şi de fapt şi fusese – profesor cu simpatii comuniste. Vorbea în numele secţiei, căci engleza lui, limbă obligatorie la întrunirile comitetului, era cea mai bună. Sicilianul începu să vorbească pe un ton pedant, ca de la catedră:

— Zona aleasă a fost atent cercetată şi e mulţumitoare. Am aici – atinse el servieta pe care o ţinea în poală – planurile şi orarul detaliat pentru informarea preşedintelui şi a membrilor. Pe scurt, zona desemnată,

fost furnizat echipament de emisie-recepție identic cu al meu şi va asculta la lungimea de undă de 18 MHz, conform orarului stabilit. În acelaşi timp, va rămâne în legătură cu Capo Mafiosi, de care este legat prin căsătorie.

Blofeld rămase tăcut timp de două minute ce părură că nu se mai sfârşesc. Apoi dădu încet din cap.

— Sunt mulțumit. În ceea ce priveşte pasul următor, paraşutarea lingourilor, aceasta se va afla în mâinile agentului operativ adjunct 201, a cărui experiență o cunoaştem cu toții. Este un om în care se poate avea încredere. Vasul MV Mercurial va prelua încărcătura din Catania şi va porni, prin Canalul Suez, spre Goa, în India Portugheză. Pe drum, într-un loc bine stabilit din Golful Arabiei, se va întâlni cu un vas de transport marfă deținut de un consorțiu al şefului brokerilor de aur brut din Bombay. Lingourile vor fi transportate pe acest vas în schimbul contravalorii lor, la prețul de piață al aurului brut, plătit cu franci elvețieni, dolari sau bolivari venezueleni în bancnote uzate. Această mare sumă de bani va fi împărțită în procentajele obişnuite şi va fi apoi transportată cu un avion închiriat de la Goa la douăzeci şi două de bănci diferite din Zurich, unde va fi depozitată în cutii de valori. Cheile acestor cutii de valori numerotate vor fi distribuite membrilor după această întâlnire. Începând din acel moment, aceste cutii de valori se vor afla în întregime la dispoziția voastră, desigur, în limitele obişnuitelor regulamente de securitate privind cheltuirea şi etalarea nejudicioasă a banilor. Procedeul expus este considerat mulțumitor? încheie Blofeld supraveghind cu privirile calme şi lenee adunarea.

Se văzură aplecări precaute ale capului în semn de aprobare.

Numărul 18, Kandinski, expertul polonez în electronică, luă cuvântul şi vorbi fără sfială, căci între aceşti oameni timiditatea nu îşi avea locul.

— Nu este domeniul meu, dar nu există oare pericolul ca vreuna din marinele implicate să intercepteze vasul acesta, Mercurial, şi să confişte lingourile? Toate puterile occidentale vor fi convinse că trebuie să

scoatem într-un fel sau altul aurul din Sicilia. Le va fi uşor să organizeze patrule în aer şi pe mare.

— Uiți, îi răspunse Blofeld cu răbdare, că nici prima bombă şi, la nevoie, nici a doua nu va ajunge în siguranță în mâinile lor până nu intră banii în băncile elvețiene. La o asemenea sumă, nimeni nu riscă. Nu există nici posibilitatea, pe care am luat-o de altfel în calcul, ca vasul nostru să fie atacat de vreo rețea independentă. Iar secretul deplin în care se va desfăşura această operațiune va fi asigurat în primul rând de puterile occidentale. Orice scurgere de informații ar declanşa panică. Alte întrebări?

Bruno Bayer, unul din membrii secției germane, spuse rigid:

— Înțeleg că numărul 1 va deține controlul permanent al zonei Zet. Este corect de considerat că va avea puteri depline, delegat de dumneavoastră? E adevărat că va fi, ca să spunem aşa, comandantul suprem al câmpului de operațiuni?

„Cât de tipic", îşi zise Blofeld. „Germanii se vor supune întotdeauna ordinelor, dar doresc să ştie cu certitudine care anume este autoritatea supremă. Generalii germani se supuneau comandantului suprem doar în măsura în care ştiau că Hitler îl aprobă".

— Am spus-o limpede tuturor membrilor consiliului director, spuse el cu fermitate şi o repet: ca urmare a votului vostru unanim, numărul 1 este deja succesorul meu în caz de deces sau incapacitate. În ceea ce priveşte planul Omega, el este comandant suprem adjunct al SPECTRE, atâta vreme cât eu rămân la sediu urmărind efectele Scrisorii şi va fi comandant suprem şi pe câmpul de operațiuni. Ordinele lui vor fi ascultate ca şi cum ar fi date de mine personal. Sper că suntem cu toții de acord în această chestiune.

Îşi arătară cu toții acordul înclinând din cap.

— Aşadar, reluă Blofeld, declar şedința închisă. Voi da instrucțiuni echipei de recuperare să se ocupe de rămăşițele numărului 12. Număr 18, te rog să-mi faci legătura cu număr 1, pe banda de frecvență de 20 MHz. Această bandă va fi lăsată liberă de Oficiul Poştal Francez până la ora opt.

CAPITOLUL 7

Puneți-vă centurile!

James Bond răzui ultimele rămășițe de iaurt din paharul de carton pe care scria „Iaurt din lapte de capră. De la ferma noastră de capre din Stanway, Gloucestershire, în inima ținutului Cotswolds. Preparat după o rețetă bulgărească autentică". Apoi scoase un baton energizant de cereale nedecorticate, tăie o felie din el cu mare grijă, căci se fărâmița ușor și se întinse după ceașca de ceai negru, puternic îndulcit. Mestecă îndelung fiecare înghițitură, căci saliva conține ptialină. Masticația îndelungată stimulează secreția de ptialină, care transformă amidonul în glucoză, furnizând astfel energie pentru întregul corp. Ptialina este o enzimă. Alte enzime sunt pepsina, suflată în stomac, tripsina și erepsina, aflate în intestin. Aceste enzime, precum și altele, sunt substanțe chimice care descompun hrana în timp ce trece prin gură, prin stomac și prin restul tubului digestiv și ajută la absorbirea ei direct în fluxul sanguin. Acum ajunsese să aibă toate aceste informații la degetul cel mic și nu reușea să priceapă de ce nu-i spusese nimeni până atunci despre ele. De când părăsise Shrublands, cu zece zile înainte, se simțea atât de bine cum nu se simțise în toată viața lui. Energia i se dublase. Chiar și hârtogăria, pe care înainte o considerase o corvoadă intolerabilă, ajunsese aproape să-i placă și o făcea excelent. Cei de la sediu, după ce o vreme fuseseră doar surprinși, deveneau ușor iritați de minutele clare și concise ce porneau ca dintr-o mitralieră de la secția 00. Se trezea atât de devreme și de plin de energie, încât își luase obiceiul să ajungă la serviciu cu mult

înainte de ora începerii programului şi să plece târziu – spre marea enervare a secretarei sale, delicioasa Loelia Ponsonby, care descoperise în scurt timp că programul de lucru pe care şi-l făcuse singură era în pericol să se dezmembreze – fapt ce o făcea să fie mai tot timpul încordată şi iritată. Ajunsese chiar la soluţia de a sta de vorbă între patru ochi cu domnişoara Moneypenny, secretara lui M. şi cea mai bună prietenă a ei din acea clădire. Înghiţindu-şi gelozia nutrită pentru Loelia Ponsonby, domnişoara Moneypenny fusese încurajatoare.

— E în regulă, Lil, îi spusese ea pe când şedeau în cantină, cu câte o cafea în faţă. Şi bătrânul a fost la fel vreo câteva săptămâni după ce s-a întors de la blestemata aia de clinică naturistă. Era ca şi cum aş fi lucrat pentru Gandhi, Schweitzer sau altcineva de soiul ăsta. Apoi au apărut vreo două cazuri urâte care l-au scuturat bine şi într-o seară s-a dus la Blades – să-şi abată gândurile în altă parte, presupun – iar a doua zi s-a simţit oribil şi aşa şi arăta. De atunci însă, a redevenit omul pe care-l ştiam. Bănuiesc că a trecut înapoi pe cura de şampanie sau aşa ceva. E cu adevărat cea mai bună pentru bărbaţi! Îi face să se simtă groaznic dimineaţa, dar măcar devin umani. Când îi apucă şi se simt zei, nu poţi ţine pasul cu ei.

May, comoara de menajeră scoţiană a lui Bond, intră în încăpere să strângă după micul dejun. Agentul îşi aprinse o ţigaretă Duke of Durham, superlong, cu filtru. Studiile autoritarei Uniuni a Consumatorilor Americani confirmau ţigareta aceasta drept cea cu conţinutul cel mai mic de gudron şi de nicotină, aşa că renunţase la ţigările Morland cu trei dungi aurii lângă filtru, fabricate din amestec de tutun balcanic, aromate dar tari, pe care le fuma încă din adolescenţă, în favoarea ei. Ţigaretele Duke nu aveau aproape niciun gust, dar măcar erau mai bune decât Vanguard, noile ţigări „fără tutun" apărute în America şi care, în ciuda calităţilor care le făceau să protejeze sănătatea, umpleau încăperea cu un miros slab de frunze arse ce îi făcea pe vizitatori să întrebe dacă nu cumva „arde ceva pe undeva".

May își făcea de lucru cu vesela de la micul dejun, semn că are ceva de spus. Bond își ridică privirea de pe pagina de știri a ziarului The Times.

— Ce-ți trece prin minte, May?

Chipul îmbătrânit și sever al femeii se îmbujoră.

— Îmi trece asta! spuse ea cu un ton defensiv, privindu-l țintă în ochi, ținând în mână paharul de carton în care fusese iaurtul și pe care-l mototoli, aruncându-l apoi cu dispreț pe tava cu vesela.

— Nu mi se cade mie să zic, domnu' James, dar matale te otrăvești singur!

— Știu, May, îi răspunse agentul vesel. Ai perfectă dreptate. Dar măcar le-am redus la zece pe zi.

— Nu vorbesc de țigărușele alea din care scoți un fir de fum, ci despre asta, explică ea arătând cu un gest spre tavă, despre cirul ăsta pentru sugari, scuipă ea cuvintele cu dispreț și, pentru că-și luase greutatea de pe suflet, se porni cu mai mult avânt. Nu-i normal ca un bărbat să mănânce mâncare de prunci și supe rare. Nu trebuie să te temi că o să vorbesc, domnu' James, dar știu mai multe despre viața matale decât ai vrea să știu. Au fost vremuri când te-au adus acasă de la spital și-au zis că ai avut accident de mașină sau alte alea. Da' eu nu-s o bătrână proastă cum mă crezi matale, domnu' James. Accidentele de mașină nu-ți fac o găurică în umăr, în picior ori în altă parte. Păi, matale ai cicatrice peste tot – nu trebuie să rânjești, că le-am văzut eu – pe care le putea face doar un glonte. Dar armele alea și cuțitele și lucrurile blestemate pe care le cari după mata când te duci în alte țări? Ah! izbucni ea cu mâinile în șolduri și ochii strălucind sfidători. Poți să-mi zici să-mi văd de treaba mea, să-mi iau boccelaua și să mă duc înapoi în Glen Orchy, da' înainte de asta trebuie să-ți zic, domnu' James, că dacă te bagi iarăși într-o altă luptă și n-ai altceva în stomac decât iaurt, o să te-aducă acasă în coșciug! Asta o să facă!

Pe vremuri, James Bond i-ar fi spus lui May să se ducă naibii și să-l lase în pace. Acum însă, cu infinită răbdare și bună dispoziție, îi ținu o scurtă prelegere de inițiere în conceptele de bază ale alimentelor vii și ale celor moarte.

— Vezi tu, May, începu el calm, toate aceste alimente prea mult prelucrate – făină albă, zahăr alb, orez alb, sare albă, albuş de ou – sunt toate alimente moarte. Unele ar fi murit oricum, de pildă albuşul oului, dar din altele s-au scos toţi nutrienţii prin rafinare. Acestea sunt otrăvuri lente, precum mâncărurile prăjite, prăjiturile, cafeaua şi Dumnezeu mai ştie câte din chestiile cu care obişnuiam să mă hrănesc. Şi, oricum, uită-te şi tu cât de bine arăt! Mă simt un om cu totul nou de când am început să mă alimentez corect şi am renunţat la alcool şi la celelalte. Dorm de două ori mai bine. Am de două ori mai multă energie. Am scăpat de durerile de cap şi de cele din muşchi. Ba chiar şi de mahmureli. Păi tu nu ştii că, nu mai degrabă de luna trecută, în fiecare săptămână aveam o zi sau chiar mai multe în care nu puteam înghiţi la micul dejun decât câteva aspirine şi o stridie. Şi mai ştii prea bine că asta te făcea să bufneşti şi să cloncăni toată ziua ca o găină bătrână. Ei bine, ce părere ai despre asta? o întrebă el ridicând o sprânceană.

May se văzu învinsă. Apucă tava şi, cu spatele ţeapăn, porni spre uşă. Se opri pe prag şi se întoarse, cu lacrimi de furie lucind în ochi.

— Păi, domnu' James, tot ce pot zice e că poate ai dreptate şi poate că nu. Ce-mi scoate mie peri albi în cap e că nu mai eşti ca înainte!

Apoi ieşi şi trânti uşa cu sete.

Bond suspină şi se întoarse la ziar, spunându-şi în gând cuvintele magice pe care le repetă toţi bărbaţii atunci când o femeie mai vârstnică le face o scenă: „schimbările vieţii". Se apucă să citească, interesat să afle cele mai noi motive pentru care nu se putea organiza o reuniune generală a puterilor occidentale.

Îl întrerupse din lectură sunetul puternic, distinctiv, al telefonului roşu – linia lui directă cu sediul. Întinse o mână spre receptor, cu ochii pe pagina ziarului. Acum, că războiul rece părea să se mai potolească, nu mai era ca în vremurile de demult, aşa că apelul nu-i aducea probabil nimic incitant. Era posibil să i se reprogrameze şedinţa de tragere de la Bisley din acea după-amiază, când urma să testeze noua puşcă FN.

— Bond la telefon.

Era şeful de personal. Bond lăsă ziarul să-i cadă pe pernă, îşi ridică picioarele de pe pat, se ridică în capul oaselor şi apăsă receptorul pe ureche încercând, ca în vremurile de demult, să ghicească printre vorbe.

— Imediat, James. La M.

— Ceva pentru mine?

— Ceva pentru toată lumea. Scufundări la mare adâncime şi chestii ultrasecrete. Dacă ţi-ai stabilit întâlniri pentru următoarele câteva săptămâni, ai face mai bine să le anulazi. Pleci în seara asta. Ne vedem curând.

Legătura se întrerupse.

Bond avea cea mai egoistă maşină din Anglia. Era un Bentley Mark II Continental, pe care un bogătaş idiot o măritase cu un stâlp de telegraf pe Great West Road. El îi cumpărase rămăşiţele cu o mie cinci sute de lire sterline, iar Rolls îi îndreptase şasiul şi-i schimbase motorul cu unul Mark IV cu compresie 9,5. Apoi Bond se dusese la Mulliners cu trei mii de lire în buzunar – adică jumătate din capitalul său – iar specialiştii de-acolo i-au scos caroseria veche şi distrusă înlocuind-o cu alta nouă, decapotabilă, cu linie zveltă şi unghiuri drepte, în două portiere, cu geamuri acţionate electric şi două scaune ergonomice cu cotiere îmbrăcate în piele neagră. Restul spaţiului, rămas nefolosit, alcătuia o cabină cam urâtă, cu muchii tăioase. Maşina fusese vopsită cu vopsea cenuşie, mată, de navă de război, iar acoperişul era din marochin negru. Zbura ca vântul şi ca gândul şi Bond o iubea mai mult decât pe toate femeile din viaţa lui, luate, dacă era posibil, împreună.

În acelaşi timp, însă, refuza să se lase stăpânit de o maşină. Un automobil, oricât de splendid ar fi, e doar un mijloc de locomoţie (îşi numea Continentalul „Locomotivă"... „Trec să te iau cu Locomotiva mea..."), care trebuia să fie tot timpul capabil să se deplaseze – fără uşi de la garaj în care să-ţi rupi unghiile şi fără migăleli la atelierul de reparaţii, cu excepţia unei rapide revizii tehnice lunare. Locomotiva dormea în aer liber, în faţa locuinţei lui, i se pretindea să pornească imediat, pe orice fel de vreme şi după aceea să rămână pe şosea.

Țevile gemene de eşapament – ceruse să i se monteze unele cu diametru de cinci centimetri, căci nu-i plăcuse flautul vechi cu sunet înăbuşit cu care era înzestrată această marcă de maşini – huruiau sonor în timp ce botul lung şi cenuşiu, în centrul căruia se vedea un şurub mare, din argint, cu capul octogonal în locul siglei firmei – un B între două aripi – apăru după curbă trecând pe lângă micuța Piață Chelsea, intrând apoi pe King's Road. Era ora nouă, prea devreme pentru un trafic aglomerat, aşa că apăsă cu putere pedala de acceleraţie, străbătu în mare viteză Sloane Street şi trecu pe lângă parc. Era prea devreme şi pentru agenții de la circulaţie, aşa că ajunse la Marble Arch în trei minute, după câteva manevre în stilul celor de la curse. În Baker Street şi apoi în Regent's Park trebui să încetinească însă chiar şi aşa, la zece minute după ce primise convocarea imperativă la sediu, intra în liftul care-l ducea la etajul al optulea şi ultimul al clădirii masive şi cenuşii.

În timp ce străbătea coridorul acoperit cu mochetă, simți deja plutind în aer tensiunea unei situații de urgență. La acelaşi etaj, lângă biroul lui M., se afla departamentul Comunicații. În spatele uşilor gri, zăvorâte ale acestei secții răzbătea zgomotul egal al aparatelor telex şi răpăitul continuu, de mitralieră, al maşinilor de criptare. Îşi spuse că probabil avea loc o mobilizare generală a agenților. Ce naiba se întâmplase?

Şeful de personal stătea lângă domnişoara Moneypenny şi îi alegea dintr-un teanc mesaje cifrate, specificând unde trebuia trimis fiecare.

– CIA, Washington. Lui Dulles, personal. Cifru Triplu X, prin telex. Lui Mathis, la Deuxième Bureau. Acelaşi prefix şi aceeaşi modalitate de transmitere. La Secția F, pentru şeful Serviciului de Contraspionaj al NATO. Personal. Parcursul standard, pe la şeful secției. Acesta, prin curier special, pentru directorul MI5, personal, cu copie pentru Comisariatul de Poliție, iar astea, personal tuturor şefilor de birouri, de la M., cifru dublu X, prin stațiile de emisie-recepție de la Whitehall şi Portishead. Ai înțeles? Fii fată de treabă şi rezolvă cu toate cât mai repede. Or să mai vină multe altele. Mă tem că vom avea o zi groaznică.

Domnişoara Moneypenny îl răsplăti cu un zâmbet vesel, căci îi plăceau astfel de zile, pe care le descria drept „încinse". Îi aminteau de perioada când intrase în Serviciile Secrete, ca funcţionar de rând la departamentul de criptare. Observându-l pe Bond, se aplecă şi apăsă butonul interfonului.

— 007 este aici, domnule.

Apoi, întorcându-se spre Bond, îi spuse amuzată:

— O iei din loc!

— Puneţi-vă centurile! o secondă cu un zâmbet larg şeful de personal.

Deasupra uşii lui M. se aprinse becul roşu, iar Bond intră.

Înăuntru era linişte şi pace. M. stătea relaxat în faţa ferestrei late şi privea clădirile Londrei profilate pe cerul senin. Auzind uşa deschizându-se, se întoarse spre el.

— Aşează-te, 007, şi uită-te la astea, spuse el întinzându-i peste masa de lucru câteva foi de hârtie fotocopiate. Nu te grăbi.

M. îşi luă pipa şi începu s-o umple absent, luând cu trei degete tutun din recipientul aflat lângă cotul lui.

— Poţi fuma, dacă vrei.

— Mulţumesc, domnule, dar încerc să mă las, răspunse Bond.

Cu un „hm" plin de năduf, M. băgă pipa în gură, scăpără un chibrit şi inhală fumul cu sete. Apoi se aşează în fotoliu, căutându-şi o poziţie cât mai comodă. Ochii cenuşii, de marinar, continuară să privească în direcţia ferestrei, însă fără să vadă nimic.

Plicul, pe care se specifica vizibil PERSONAL ŞI FOARTE URGENT, îi era adresat primului ministru, pe nume, în strada Downing numărul 10, Whitehall, Londra, SWI. Fiecare detaliu al adresei era corect, până la menţiunea finală: „CC", care însemna că primul ministru era membru al Consiliului Coroanei. Punctuaţia era meticuloasă. Timbrul fusese stampilat la Oficiul Poştaş din Brighton, la ora opt şi jumătate dimineaţa, în data de 3 iunie. Bond se gândi că plicul fusese probabil pus în cutia poştală în timpul nopţii, la adăpostul întunericului şi că ajunsese la destinaţie

cândva la începutul după-amiezii, cu o zi în urmă. S folosise o maşină de scris cu caractere pronunţate ş elegante. Acest fapt, împreună cu plicul mare şi elegan şi cu modul de aranjare şi spaţiere care fusese folosit l scrierea adresei, inspira încredere precum o corespon denţă serioasă de afaceri. Pe dosul plicului nu se vede nimic, decât amprente. Nu se folosise ceară de sigiliu.

Scrisoarea, la fel de corectă şi de elegant încadrat în pagină, spunea următoarele:

Domnule Prim Ministru,

Ar trebui să ştiţi, sau veţi lua la cunoştinţă dacă veţi comunica cu generalul comandant al forţelor aeriene, că începând aproximativ de la ora douăzeci, ieri, 2 iunie, un avion britanic ce transportă două bombe atomice este programat să întreprindă un zbor de antrenament. Avionul este un Villiers Vindicator O/NBR al Escadronul Experimental Nr. 5 al Forţelor Aeriene Regale, cu baza la Boscombe Down. Numerele de identificare ale Ministerului Aprovizionării Forţelor Armate de pe cele două bombe atomice sunt MOS/bd/654/Mk V şi MOS/bd/655/Mk V. Mai există şi numere de identificare ale Forţelor Aeriene Americane, atât de complicate şi atât de numeroase încât n-o să vă mai solicit atenţia cu ele.

Acest avion execută un zbor de antrenament NATO, cu un echipaj de cinci persoane şi un observator şi are combustibil suficient pentru zece ore de zbor, la viteza de aproximativ 300 km/h şi la o altitudine medie de 14.000 m.

Acest avion, împreună cu cele două bombe atomice, se află acum în posesia organizaţiei noastre. Echipajul şi observatorul sunt morţi, noi autorizându-vă să anunţaţi rudele apropiate în consecinţă şi ajutându-vă să asiguraţi, sub motivul că aeronava s-a prăbuşit, secretul deplin pe care veţi dori fără îndoială să-l păstraţi în privinţa acestei chestiuni – situaţie care ne este în egală măsură agreabilă şi nouă.

Locul unde se află avionul şi cele două bombe atomice vă va fi comunicat, făcându-se astfel posibilă recuperarea, în schimbul echivalentului a 100.000.000 lire sterline în lingouri de aur cu puritate de 1000‰ sau nu mai puţin de 999‰. Instrucţiunile pentru livrarea aurului sunt conţinute în nota anexată. O altă condiţie este că recuperarea şi depozitarea aurului nu va fi împiedicată în niciun fel şi că se va emite o graţiere totală, semnată de domnia voastră şi de preşedintele Statelor Unite, pentru organizaţia aceasta şi pentru toţi membrii ei.

Refuzul de a accepta aceste condiţii în termen de şapte zile de la data de 3 iunie, orele şaptesprezece GMT – cu alte cuvinte, nu mai târziu de 10 iunie 1959 orele şaptesprezece GMT – va avea următoarele consecinţe. Imediat după acea dată, va fi distrusă o proprietate a puterilor occidentale, evaluată la nu mai puţin de sus-amintita sumă de 100.000.000 lire sterline. Această acţiune va implica şi pierderi de vieţi omeneşti. Dacă, în termen de 48 de ore de la evenimentul descris mai sus, nu ne comunicaţi dorinţa de a ne accepta condiţiile, va avea loc, fără niciun avertisment preliminar, distrugerea unui oraş important dintr-o ţară a lumii al cărei nume nu considerăm necesar să-l dezvăluim. Pierderile de vieţi omeneşti vor fi foarte mari. Mai mult, această organizaţie îşi rezervă dreptul de a comunica lumii, în perioada dintre cele două evenimente, intervalul de timp limită de 48 de ore. Această măsură, care va provoca panică de mari proporţii în toate oraşele importante, are ca scop forţarea mâinii domniei voastre.

Aceasta, domnule Prim Ministru, este singura şi ultima comunicare. Aşteptăm răspunsul domniei voastre, la fiecare oră, pe banda de frecvenţă de 16 MHz.

Semnat:
SPECTRE,
Gruparea executivă specială
pentru contraspionaj, terorism,
răzbunare şi extorcare

Bond citi scrisoarea încă o dată şi o puse cu grijă pe masa de lucru, în faţa lui. Apoi trecu la pagina a doua, care conţinea o notă cu instrucţiuni detaliate pentru livrarea aurului.

„Versantul nord-vestic al muntelui Etna din Sicilia... un radar Decca emiţînd pe... Perioada lunii pline... între miezul nopţii şi ora 1 GMT... pachete de câte un sfert de tonă cu lingouri, învelite în foi de cauciuc expandat groase de 30 centimetri... minimum trei paraşute pentru fiecare pachet... tipul avioanelor şi programul lor de spor să fie comunicate pe banda de frecvenţă de 16 MHz cu nu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de operaţiune... Orice contramăsură iniţiată va fi considerată ca încălcare a contractului şi va duce la detonarea bombei atomice numărul 1 sau, după cum va fi cazul, numărul 2. Semnătura dactilografiată era aceeaşi. Pe ambele pagini, în partea de jos, scria: „Copie pentru Preşedintele Statelor Unite ale Americii, prin corespondenţă înregistrată paravion, expediată simultan".

Aşeză tăcut fotocopia deasupra celeilalte. Băgă mâna în buzunar după tabachera care conţinea în acel moment doar nouă ţigări, scoase una şi o aprinse, inhalând adânc fumul şi scoţându-l afară cu un sâsâit îndelung, meditativ.

M. îşi răsuci scaunul, astfel încât să stea faţă în faţă.

Observă că ochii şefului său, atât de limpezi şi de plini de viaţă cu trei săptămâni în urmă, erau obosiţi şi injectaţi. Nu era de mirare!

— Dacă avionul şi armele lipsesc într-adevăr, domnule, înseamnă că nu e un bluf. Cred că vorbesc serios. Şi mai cred că e o declaraţie de intenţie în toată regula.

— Aşa crede şi Ministerul de Război. Aşa cred şi eu. Şi, da, avionul cu bombele lipseşte. Iar numerele de inventar de pe bombe sunt corecte.

Capitolul 8

Purecii mari au pureci mai mici...

— Avem ceva informații ca punct de plecare, domnule? întrebă Bond.

— Al naibii de puține. La drept vorbind, mai nimic. Nimeni n-a auzit de SPECTRE. Știm că există un soi de rețea independentă care activează în Europa – am cumpărat unele informații de la ei, la fel și americanii, iar Mathis a recunoscut acum că omul acela de știință francez, specialist în apă grea, care a trecut la comuniști anul trecut, a fost asasinat de către ei în schimbul unei sume importante de bani, ca rezultat al unei oferte pe care serviciul lui a primit-o ca din senin. Nu s-a pomenit niciun nume. Negocierile s-au purtat prin transmisiuni radio, pe aceeași bandă de frecvență de 16 MHz menționată în scrisoare, cu departamentul de comunicații al Deuxième Bureau. Mathis s-a folosit de această șansă nesperată, iar oamenii lor au lucrat impecabil. Francezul a plătit – o servietă plină cu bani lăsată la un indicator rutier Michelin de pe autostrada N1. Nimeni nu poate să lege acest asasinat de cei de la SPECTRE. În timpul negocierilor pe care le-am purtat noi și americanii au intervenit nenumărate întreruperi – realizate de mâna unui adevărat profesionist – și, în orice caz, noi eram mai interesați de obținerea produsului decât de oamenii care ni-l aduceau. Și ei și noi am plătit o groază de bani, dar a meritat. Dacă în cazul nostru e vorba de același grup, să știi că sunt oameni de mâna întâi, i-am spus-o și primului ministru. Dar nu asta-i problema. Avionul lipsește, la fel și cele două

bombe, exact aşa cum se spune în scrisoare. Vindicator executa un zbor de antrenament NATO peste sudul Irlandei şi apoi peste Atlantic.

M. întinse mâna după un dosar gros, pe care-l răsfoi până găsi ce îl interesa.

— Da, trebuia să fie un zbor de şase ore, cu plecare de la Boscombe Down la ora opt seara şi încoarcere la ora două dimineaţa. În avion se afla un echipaj al Forţelor Aeriene Regale alcătuit din cinci persoane şi un observator al NATO, un italian pe nume Petacchi, Giuseppe Petacchi, comandant de escadron în Forţele Aeriene Italiene şi detaşat la NATO. Din câte se ştie era un pilot excelent, însă acum se fac verificări amănunţite cu privire la trecutul lui. Se afla aici în misiune obişnuită. În ultimele câteva luni, au venit cu schimbul cei mai buni piloţi ai NATO ca să se obişnuiască cu avionul şi cu procedura de lansare a bombelor. Se pare că tipul acesta de aeronavă va fi folosit de NATO pentru acţiunile forţelor speciale. În orice caz, avionul era urmărit pe radar, ca de obicei şi totul a mers bine până ce a ajuns în vestul Irlandei, la o altitudine de aproximativ 13.000 de metri. Atunci, contrar programului de zbor, a coborât la 10.000 de metri şi s-a făcut nevăzut în traficul aerian transatlantic. Cei de la comandament au încercat să ia legătura cu echipajul, dar staţia lor radio n-a putut sau n-a vrut să răspundă. Primul lucru la care s-au gândit a fost că Vindicator se ciocnise cu un avion de linie şi că se declanşase o catastrofă. Dar niciuna din companiile aeriene n-a raportat vreun accident, fie şi văzut de la distanţă. Asta-i tot. Aeronava aceea a dispărut pur şi simplu.

— Nu i-au observat cei de la compania americană DEW pe radarele lor, prin sistemul de avertizare de la distanţă?

— În privinţa asta există o îndoială şi, la o adică, unica dovadă pe care o avem. Se pare că, la aproximativ 300 kilometri spre est de Boston, un avion a intrat tangenţial pe ruta interioară spre Idlewild, îndreptându-se apoi spre sud. Dar în zona aceea mai există un culoar aerian important – din zona nordică de trafic, de la Montreal şi Gander, până în Bermude, Bahamas şi

apoi America de Sud. Aşa că operatorii de la DEW l-au luat drept un zbor al BOAC sau Trans-Canada.

— Pare evident că au plănuit totul cu mare grijă şi au executat cu fidelitate, căci nu e prea uşor să te ascunzi în culoarele astea aeriene. Ar fi posibil ca, din mijlocul Atlanticului, avionul să se fi îndreptat spre nord şi să fi ajuns în Rusia?

— Da, sau poate spre sud. Există o întindere mare, la cam patru sute de kilometri de ambele ţărmuri, în afara razei de acţiune a radarelor. Ori, mai bine încă, s-ar fi putut întoarce pe propriile urme în Europa, pe oricare dintre cele două sau trei mari culoare aeriene. De fapt, în momentul acesta ar putea fi aproape oriunde în lume. Asta-i marea problemă.

— Dar este un avion uriaş! Probabil că are nevoie de piste de aterizare speciale şi aşa mai departe. Trebuie să fi coborât undeva. O aeronavă de dimensiunile astea nu poate fi ascunsă.

— Chiar aşa. Toate observaţiile tale sunt pertinente. Noaptea trecută, până la ora douăsprezece, Forţele Aeriene Regale au verificat fiecare aeroport din lume unde ar fi putut să aterizeze. Negativ. Dar cei de la comandament spun că ar fi putut foarte bine să aterizeze forţat în Sahara, de pildă, sau în alt deşert, ori în mare, într-o zonă cu apă puţin adâncă.

— Dar asta n-ar face bombele să explodeze?

— Nu. Atâta vreme cât nu sunt armate, sunt absolut sigure. După câte se pare, chiar şi în cazul în care ar fi aruncate din avion, precum cea din B-47 deasupra Carolinei de Nord în 1958, ar exploda doar detonatorul cu TNT, nu şi plutoniul.

— Şi atunci cum au de gând tipii ăştia din SPECTRE să le facă să explodeze?

M. îşi ridică mâinile în lături, în semn de neputinţă.

— Procedura ne-a fost explicată la o întrunire a Consiliului de Război. Eu n-am înţeles-o în întregime, dar se pare că o bombă atomică arată exact ca una obişnuită, atâta doar că este plină cu TNT şi are plutoniu în coadă. Între cele două substanţe există o gaură în care se înşurubează un soi de detonator. Când bom-

ba se loveşte de sol, TNT-ul aprinde detonatorul, care declanşează procesul de fisiune al plutoniului.

— Aşadar, oamenii ăştia nu trebuie să arunce bomba din avion ca să declanşeze explozia.

— Se pare că nu. Au nevoie de un om cu solide cunoştinţe de fizică şi care a înţeles perfect modul de funcţionare al bombei; după aceea însă, nu mai trebuie decât să-i deşurubeze focosul conic şi să fixeze înăuntru vreun soi de detonator cu ceas, care va aprinde TNT-ul fără ca bomba să fie aruncată de la înălţime. Apoi se va declanşa explozia. Nu e ceva exagerat de complicat. Poţi aduna toate materialele necesare într-o sacoşă doar de două ori mai mare decât un sac de golf. Ar fi foarte grea, desigur, dar s-ar putea pune pe bancheta din spate a unei maşini mari. De pildă, cineva ar duce maşina într-un oraş şi ar lăsa-o parcată, pornind mecanismul cu ceas al detonatorului. Astfel ar avea la îndemână câteva ore ca să iasă din raza de acţiune a exploziei – la cel puţin 60 de kilometri depărtare. Şi asta ar fi tot.

Bond băgă mâna în buzunar să scoată o altă ţigară. Nu putea fi adevărat şi totuşi aşa stăteau lucrurile. Exact ceea ce serviciul lui, ca şi toate celelalte servicii de contraspionaj din lume, se aşteptau să se întâmple. Bărbatul mărunţel, anonim, cu valiză grea – sau cu sac de golf, de ce nu. Biroul de bagaje de mână lăsat în urmă, maşina parcată în desişul de tufe dintr-un parc situat în centrul unui mare oraş. Nu era niciun răspuns la asta şi, dacă experţii aveau dreptate, în câţiva ani vor exista chiar şi mai puţine răspunsuri. Ca să spunem aşa, orice ţărişoară de dimensiunile unui judeţ ar putea să fabrice o bombă atomică în curtea din spate.

În aparenţă, chestiunea aceasta nu mai constituia un secret. Numai cu prototipurile fusese dificil – la fel ca şi cu primele arme de foc, de exemplu, sau cu mitralierele ori tancurile. Astăzi, aceste arme sunt arcurile şi săgeţile tuturor. Mâine sau poimâine, aceste arcuri şi săgeţi vor fi bombele atomice. Şi era abia primul caz de şantaj! Dacă SPECTRE nu era oprit, lumea o va lua razna şi în curând orice om de ştiinţă criminal, înzestrat cu o trusă de chimie şi nişte fier vechi, va putea să

le construiască. Dacă nu erau împiedicați la timp, nu mai rămânea nimic de făcut decât să plătim pentru greşelile făcute. Bond dixit!

— Asta este situația, spuse M. întrerupându-i şirul gândurilor, din toate punctele de vedere, inclusiv din cel politic – nu că acesta din urmă ar conta foarte mult. Îți dai seama că nici primul ministru şi nici preşedintele Americii nu-şi păstrează scaunul mai mult de cinci minute dacă treburile merg prost. Însă fie că plătim, fie că nu, consecințele vor fi nesfârşite – şi toate rele. Din cauza asta trebuie să facem absolut totul ca să-i găsim pe oamenii ăştia şi avionul, ca să împiedicăm la timp producerea catastrofei. Primul ministru şi preşedintele sunt întru totul de acord. Fiecare agent din lumea asta, care e de partea noastră, se implică acum în operațiunea aceasta – au numit-o operațiunea „Thunderball". Ne sunt puse la dispoziție avioane, vapoare, submarine şi, desigur, toți banii ce vor fi necesari. Vom primi în cel mai scurt timp orice am solicita. La minister s-a organizat deja un centru special de operațiuni în care se va centraliza fiecare fragment de informație obținut. Americanii au făcut şi ei acelaşi lucru. Nu se poate împiedica, desigur, vreo scurgere de informații. Asta s-ar pune în seama panicii provocate de dispariția lui Vindicator cu bombe cu tot, căci panică este, oricât s-ar agita cei din lumea politică încercând să salveze aparențele. Numai scrisoarea va rămâne absolut secretă. Tot ce ține de activitatea criminalistică obişnuită – amprente, investigații la Brighton, hârtia şi maşina de scris – intră în sarcina Scotland Yardului, în colaborare cu FBI, Interpol şi toate organizațiile de contraspionaj de sub umbrela NATO. Se va folosi numai un fragment din scrisoare, câteva cuvinte nevinovate, iar investigațiile se vor desfăşura absolut separat de căutarea avionului, care va fi considerată drept o misiune excepțională a Serviciilor secrete. Nimeni nu are voie să facă legătura între cele două investigații. MI5 se va ocupa de trecutul tuturor membrilor echipajului şi de cel al observatorului italian. În ce priveşte Serviciul nostru, am format echipă cu CIA, pentru a acoperi întreaga lume. Allen Dulles

şi-a convocat toţi oamenii disponibili, la fel şi eu. Mobilizarea este generală. Deocamdată însă, tot ce trebuie să facem este să stăm deoparte şi să aşteptăm.

Păcătos reconvertit, Bond îşi aprinse a treia ţigară în răstimp de o oră.

— Şi care ar fi rolul meu, domnule? întrebă el străduindu-se să adopte un ton cât mai degajat.

M. îl privi vag, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară, se foi în fotoliu şi îşi întoarse din nou ochii spre fereastră. În cele din urmă începu să vorbească cu voce egală:

— Am încălcat încrederea primului ministru spunându-ţi toate astea, 007, căci am jurat solemn să nu dezvălui nimănui ceea ce tu ai aflat tocmai. Am hotărât să procedez astfel pentru că am avut un soi intuiţie, o idee pe care aş dori s-o văd pusă în practică de un... de un om de încredere. După părerea mea, unicul lucru de care ne putem lega acum este raportul de activitate al radarului celor de la DEW; recunosc, e o informaţie destul de îndoielnică despre un avion care a părăsit culoarul est-vest deasupra Atlanticului şi s-a îndreptat spre sud, către Bermude sau Bahamas. Am hotărât să iau informaţia asta de bună, mai ales că nimeni altcineva nu i-a dat prea mare importanţă. Aşa că am petrecut câtva timp studiind o hartă şi programul de zbor al rutelor din zona de vest a Atlanticului şi m-am străduit să pătrund mecanismul de gândire al celor de la SPECTRE – sau, mai degrabă, în mintea şefului SPECTRE, fiindcă sunt convins că există o eminenţă cenuşie în spatele acestei acţiuni, cu alte cuvinte, un omolog al meu situat la polul opus. Şi am ajuns la o anumită concluzie. Am hotărât că este mult mai probabil ca o eventuală ţintă pentru bomba numărul 1 şi chiar cea pentru bomba numărul 2 să se afle pe teritoriul Americii şi nu în Europa. În primul rând, americanii sunt mult mai conştienţi de pericolul implicat de explozia unei bombe atomice decât suntem noi în Europa şi, în consecinţă, mult mai uşor de convins în cazul în care se pune problema explodării bombei numărul 2. În America există mult mai multe proprietăţi care valorează peste 100.000.000 lire – deci ţinte pentru

bomba numărul 1 – decât în Europa şi-apoi, presupunând că SPECTRE este o organizaţie europeană, judecând după stilul scrisorii şi după hârtie care, dacă tot a venit vorba, este olandeză, precum şi după cruzimea înspăimântătoare a complotului, mi se pare cel puţin probabil să se fi ales o ţintă de pe teritoriul american şi nu din Europa. În orice caz, pe baza acestor ipoteze şi presupunând că avionul nu a putut să aterizeze în Statele Unite sau în apropierea coastelor americane - căci reţeaua de radare de coastă a prietenilor noştri este excelentă – am căutat o zonă învecinată care ar putea fi potrivită.

M. îşi întrerupse expunerea, privi spre Bond şi îşi întoarse apoi ochii spre fereastră.

— Mi-am oprit atenţia asupra grupului de insule ce formează arhipelagul Bahamas, căci cele mai multe dintre ele sunt nelocuite şi înconjurate de ape puţin adânci. În astfel de insule există numai câte o staţie radar simplă ce supraveghează doar traficul aerian civil şi este deservită de personal civil local. Partea de sud, dinspre Cuba, Jamaica şi Caraibe nu oferă nicio ţintă importantă şi, oricum, e prea departe de coastele americane. Partea de nord, dinspre Bermude, are aceleaşi dezavantaje. Dar insulele cele mai apropiate ale arhipelagului Bahamas se află la doar 160 de kilometri – şase sau şapte ore de navigat cu o barcă sau un iaht cu motor rapid – de coastele Americii.

— Dacă supoziţia dumneavoastră este corectă, domnule, atunci de ce n-a trimis SPECTRE scrisoarea preşedintelui Statelor Unite în loc de primul ministru britanic? interveni Bond.

— Ca să se asigure că nu vor fi descoperiţi. Ca să ne determine să facem tocmai ceea ce facem noi acum, să căutăm prin lumea întreagă şi nu doar într-o anumită zonă a ei. Şi pentru impact maxim. Indivizii ăştia au fost desigur conştienţi că primirea scrisorii exact în momentul realizării dispariţiei bombardierului ne va lovi din plin. Poate că au mizat pe ideea că vom scoate banii imediat, scutindu-i astfel de orice efort ulterior. Pasul următor al acţiunii lor, atacul asupra ţintei numărul 1, este o chestiune delicată pentru ei, căci va

desconspira în măsură considerabilă zona în care operează, aşa că vor dori să-şi capete banii şi să încheie operaţiunea cât mai rapid cu putinţă. Din cauza asta, noi va trebui să intrăm în joc şi să ne asumăm riscurile. Îi vom împinge cât mai aproape putem îndrăzni de momentul folosirii bombei numărul 1, în speranţa că se vor trăda cumva în următoarele şase zile şi trei sferturi. E o şansă firavă, iar eu îmi pun toate speranţele în propria-mi intuiţie şi... – M. se răsuci în scaun şi-l ţintui cu privirea – şi în tine. Aşadar, ai ceva comentarii? Dacă nu, ar fi mai bine să te pui în mişcare. Ai bilet rezervat la toate zborurile spre New York începând de acum şi până la miezul nopţii şi de acolo la cursele BOAC. Mă gândisem la început să apelăm la Forţele Aeriene Regale din Canberra, dar nu vreau ca sosirea ta să facă valuri. Eşti un tânăr bogat care vrea să-şi cumpere o proprietate într-una din insule – folosind scuza asta, vei putea să faci câte investigaţii doreşti. Ei bine?

— E în regulă, domnule, spuse Bond ridicându-se în picioare. Aş fi preferat totuşi un loc mai interesant. Eu unul înclin să cred că totul a pornit din spatele Cortinei de Fier, căci este o operaţiune de amploare, nu văd cum ar putea fi pusă la punct de o organizaţie mică, independentă. Pun rămăşag că e mai degrabă mâna ruşilor. Au pus mâna pe avionul experimental şi pe bombe – căci e evident că le vor – şi ne aruncă praf în ochi cu toată aiureala asta numită SPECTRE. Dacă SMERŞ ar mai exista, aş zice că şi-au băgat şi ei nasul în treaba asta; este exact stilul lor. Dacă consideraţi că există o asemenea posibilitate, birourile noastre din Europa de Est ar putea să adulmece puţin prin preajmă. Altceva, domnule? Cu cine voi coopera la Nassau?

— Guvernatorul ştie că vii. Forţele locale de poliţie sunt foarte bine instruite. Din câte am înţeles CIA trimite acolo un agent bun, cu aparatură de emisie-recepţie de ultimă generaţie – sunt mai bine dotaţi decât noi la capitolul ăsta. Ia cu tine o maşină de criptare pentru codul Triplu X. Vreau să-mi transmiţi fiecare detaliu mărunt pe care-l descoperi. Mie personal. S-a înţeles?

— S-a înţeles, domnule.

Bond străbătu încăperea şi ieşi grăbit. Nu mai era nimic de spus. Părea că este cel mai serios moment de criză din câte s-au confruntat vreodată Serviciile Secrete, iar în ceea ce-l privea pe el – căci nu punea mare preţ pe aşa-zisa intuiţie a lui M. – i se desemnase un loc în ultimul rând al corului. Aşa să fie atunci! Se va bronza după placul inimii şi va privi spectacolul de pe margine.

Când ieşi din clădire, cu o servietă elegantă în care era ascunsă maşina de criptare şi un aparat scump de filmat atârnat de umăr, bărbatul din Volkswagenul bej care staţiona la zece metri în spatele maşinii lui Bond încetă să-şi mai scarpine cicatricile arsurilor de sub cămaşă, pipăi a zecea oară revolverul de calibru 0.45 cu ţeavă lungă din tocul de sub braţ, porni motorul şi apăsă uşor pedala de acceleraţie. Nu avea habar ce anume era clădirea aceea. Obţinuse cu uşurinţă adresa de acasă a lui Bond de la recepţionera clinicii Shrublands şi imediat ce ieşise din spitalul din Brighton, îl urmărise cu mare atenţie. Maşina era închiriată sub un nume fals. După ce ducea la bun sfârşit ceea ce avea de făcut, va merge direct la aeroport şi va lua primul avion, spre oricare ţară de pe continent. Contele Lippe avea un temperament coleric. Răfuiala personală pe care o avea de încheiat nu îi ridica nicio problemă, căci era crud şi răzbunător şi eliminase, de-a lungul vieţii lui, destui indivizi turbulenţi şi probabil periculoşi. Îşi spuse din nou că oamenii din SPECTRE nu vor avea nimic de obiectat, dacă ajungeau să afle. Convorbirea telefonică pe care o auzise din cabina alăturată în prima zi după sosirea la clinică îi arătase că acoperirea îi fusese ştirbită, oricât de puţin şi că exista posibilitatea să i se descopere apartenenţa la Tongul Fulgerului Roşu. De acolo şi până la SPECTRE era cale lungă, însă agentul operativ adjunct G ştia că, odată atinsă, o acoperire se poate deşira precum un ciorap vechi. În afară de asta, trebuia să i-o plătească individului aceluia. Contele Lippe voia să-şi regleze conturile cu el, definitiv!

Bond urcă în maşină şi trânti portiera. Agentul operativ adjunct G privi fumul albăstrui emanat de ţevile gemene de eşapament şi se puse în mişcare.

Pe cealaltă parte a drumului, la 100 de metri în spatele Volkswagenului, agentul SPECTRE numărul 6 îşi scoase de pe ochi ochelarii de protecţie, porni motorul de 500 cc al motocicletei Triumph şi se înscrise în trafic. Se strecură cu eleganţă şi pricepere printre maşinile de pe şosea – fusese pilot de încercare la DKW mai demult, imediat după război – până ajunse la zece metri în spatele roţii din spate stânga a Volkswagenului, în afara câmpului vizual cuprins de şofer prin oglinda retrovizoare. Nu ştia de ce urmăreşte agentul operativ adjunct G automobilul Bentley, nici cui anume aparţinea acesta. Treaba lui era să-l lichideze pe şoferul Volkswagenului. Îşi strecură mâna în sacul de piele pe care-l purta atârnat de umăr, scoase o grenadă grea – de două ori mărimea uneia militare – şi urmări traficul în faţa lui, căutând situaţia ideală care să-i faciliteze retragerea.

Agentul operativ adjunct G căuta o situaţie similară. Şi el urmărea distanţa la care erau aşezaţi stâlpii pentru iluminat pe trotuar, în cazul că avea să fie blocat şi obligat să iasă de pe şosea. Maşinile din faţă se mai răriseră. Apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi, manevrând volanul cu stânga, scoase revolverul cu mâna dreaptă. Ajunse în drept cu roţile din spate ale Bentleyului; apoi paralel cu acesta. Profilul întunecat constituia o ţintă nemişcată. După ce aruncă o privire scurtă înainte, ridică arma.

Răpăitul sonor al motorului cu răcire cu aer al Volkswagenului îl determină pe Bond să-şi răsucească uşor capul şi tocmai această diminuare uşoară a zonei ţintă îi salvă maxilarul. Dacă ar fi accelerat, al doilea glonte l-ar fi lovit, însă un instinct binecuvântat îl făcu să calce pedala de frână şi să-şi coboare capul cu atâta iuţeală, că lovi cu bărbia butonul claxonului. Impactul aproape îl făcu KO. Aproape în aceeaşi clipă, în locul celei de-a treia împuşcături se auzi mugetul unei explozii care-i făcu parbrizul ţăndări. Bentleyul se opri. Se auzeau scrâşnete de frâne, ţipete de panică, claxoane îndelungi. Îşi scuturâ capul şi-l ridică precaut. Aproape în faţa maşinii lui şi în lateral, cu o roată învârtindu-se încă, Volkswagenul zăcea pe-o parte.

Aproape tot acoperişul îi fusese distrus. O masă cumplită de carne însângerată se răspândise în interior şi pe şosea. Flăcări lingeau tabloul macabru. Se adunau oameni. Se dezmetici şi coborî rapid din maşină.

— Feriţi-vă! O să explodeze rezervorul de benzină! ţipă el.

Aproape în timp ce rostea acestea, se auzi un bubuit înăbuşit şi un nor de fum negru învălui maşina. Flăcările ţâşniră spre cer. Din depărtare răsunară sirene. Se strecură prin mulţime şi se întoarse în grabă la sediu, cu gândurile gonind nebuneşte.

Din pricina cercetărilor făcute, pierdu două avioane spre New York. După ce poliţiştii stinseră focul şi trimiseră la morgă rămăşiţele umane şi cele ale grenadei, deveni destul de limpede că nu au de la ce să pornească investigaţiile, decât de la pantofi, seria armei, nişte fibre şi fişii de îmbrăcăminte şi de la maşină. Cei de la agenţia de închirieri nu-şi aminteau decât de un bărbat ce purta ochelari cu lentile fumurii, cu permis de şofer pe numele Johnston şi o grămadă de bancnote de cinci lire în buzunar. Automobilul fusese închiriat cu trei zile în urmă, pe durată de o săptămână. O mulţime de oameni îşi amintiră de motociclist, dar se părea că nu avea număr de înmatriculare deasupra roţii din spate. Dispăruse ca gonit de diavol pe Baker Street. Purta cască şi ochelari de protecţie. Statură medie. Altceva nimic.

Nici Bond nu le fusese de vreun folos. Nu-l văzuse deloc pe şoferul Volkswagenului, căci maşina avea acoperişul prea jos. Observase doar o mână şi lucirea unei arme.

Serviciile Secrete solicitaseră o copie a raportului Poliţiei şi M. dădu instrucţiuni ca acesta să fie trimis la centrul de operaţiuni „Thunderball". Îl întâlni şi pe Bond, însă pentru scurt timp şi oarecum nerăbdător, ca şi cum toate acestea se petrecuseră din vina agentului. În cele din urmă, îi spuse s-o lase baltă – probabil era ceva legat de vreunul din cazurile lui anterioare. Vreun vechi duşman care căutase să se răzbune. Poliţia avea să dea de capăt cazului până la urmă. Preocuparea prin-

cipală era în acel moment operațiunea „Thunderball", așa că ar face bine să se pună în mișcare.

Când părăsi clădirea pentru a doua oară, începuse să plouă. Unul dintre mecanicii de la garajul auto din spatele clădirii făcuse ce putuse, scoțând din ramă rămășițele de parbriz și curățând cioburile din interior, dar când ajunse acasă la vremea prânzului, era ud până la piele. Își lăsă mașina la atelierul de reparații din apropiere, telefonă lui Rolls și companiei de asigurări (trecuse prea aproape de un camion ce transporta bare lungi de oțel, probabil pentru beton armat; nu, nu reținuse numărul de înmatriculare al camionului; îi părea rău, dar toată lumea știe cum e cu accidentele astea petrecute pe neașteptate). După aceea se duse acasă, făcu o baie și se schimbă în ținuta tropicală, albastru închis. Împachetă cu grijă – o valiză mare și o sacoșă de umăr pentru echipamentul de înot subacvatic – și se duse în bucătărie.

May arăta cam spășită și părea gata să dea drumul unui nou discurs. Bond ridică o mână, făcându-i semn să se oprească.

— Nu-mi spune, May. Ai avut dreptate. Nu-mi pot face munca hrănindu-mă cu suc de morcovi. Trebuie s-o iau din loc peste o oră și am nevoie de niște mâncare cumsecade. Fii un înger și pregătește-mi o omletă așa cum știi tu să faci, din patru ouă. Cu patru felii din șunca aceea americană afumată cu lemn de sicomor, dacă a mai rămas, pâine prăjită cu unt – de-a ta, nu din făină integrală – și o cană mare de cafea, de două ori tăria obișnuită. Și adu-mi tava cu băuturi.

May îl privi uşurată, dar uluită.

— Ce-oți fi pățit, domnu' James?

— Nimic, May, o asigură el râzând de expresia chipului ei. Atâta doar că mi-a trecut prin minte că viața e prea scurtă. După ce ajungi în rai, ai tot timpul să socotești caloriile.

O lăsă pe May bombănind din pricina atitudinii lui nereverențioase față de rai și se duse să-și adune armamentul.

CAPITOLUL 9

Recviem multiplu

Din punctul de vedere al organizației SPECTRE, planul Omega decursese exact așa cum Blofeld știuse că va decurge. Fazele I, II și III se îndepliniseră la timp și fără cusur.

Giuseppe Petacchi, răposatul Giuseppe Petacchi, fusese bine ales. La vârsta de optsprezece ani devenise copilot pe un Focke-Wulf 200 al patrulelor anti-submarin din Adriatica, unul dintre foarte puținii italieni, selectați pe sprânceană, cărora li se îngăduise să piloteze aceste avioane germane. Grupul acestora fusese dotat cu cele mai recente mine germane activate prin presiune, încărcate cu noul explozibil numit hexogen, tocmai când cursul războiului a mutat linia frontului în centrul Italiei. Petacchi știuse să-și făurească destinul și se lansase de unul singur în afaceri. În timpul unei patrulări de rutină omorâse pilotul și navigatorul[1] cu mare atenție, folosind un pistol de calibru 0.38, trăgându-le câte un glonte în ceafă. Apoi adusese avionul la sol în portul Bari, zburând chiar deasupra valurilor ca să evite un tir al artileriei anti-aeriene. Acolo își scosese cămașa, o atârnase la vedere ca semn că se predă și așteptase liniștit reacția forțelor aeriene aliate. Englezii și americanii îl decoraseră pentru această ispravă și-l răsplătiseră cu 10.000 lire sterline din fondurile speciale, pentru faptul de a fi predat

[1] Ofițer de marină sau aviație care se ocupă de navigație. Termenul nu mai este actual, deoarece avioanele moderne sunt dotate cu sisteme electronice de navigație (n. tr.).

în mâinile aliaților noile mine acționate prin presiune. Celor de la contraspionaj le spusese o poveste foarte colorată, cum că ar fi luptat pe cont propriu împotriva germanilor încă de când împlinise vârsta necesară pentru a se înrola în aviația italiană, așa că apăruse după război ca unul dintre marii eroi ai rezistenței italiene. De atunci încolo viața lui fusese ușoară – pilot și apoi căpitan la Alitalia când compania și-a reluat activitatea și mai târziu în nou înființatele Forțe Aeriene Italiene, cu gradul de colonel. Urmase cooptarea în forțele NATO și numirea lui în grupul celor șase italieni aleși pentru a face parte din Forțele Speciale. Cum împlinise treizeci și patru de ani, își spuse că i-a ajuns cu pilotajul. În plus, nu ținea în mod deosebit să facă parte din vârful de lance al forțelor de apărare NATO. Sosise timpul să lase eroismul în seama cuiva mai tânăr. În plus, întreaga lui viață avusese pasiunea să posede bunuri – lucruri strălucitoare, incitante, scumpe. Avea aproape tot ce își dorise – câteva tabachere din aur, un ceas din aur Rolex Oyster Perpetual Chronometer solid, cu brățară flexibilă tot din aur, un automobil Lancia Gran Turismo alb, decapotabil, o mulțime de haine la modă și toate fetele pe care le voia (fusese pe vremuri căsătorit pentru scurtă vreme, dar se dovedise un eșec). Acum își dorea – și dorințele îi erau deseori îndeplinite – o mașină anume, un Maserati 3500 GT cu caroserie Ghia, pe care îl văzuse la o expoziție de automobile în Milano. Și își mai dorea să Termine – să termine cu coridoarele vopsite în verde deschis ale NATO, să termine cu aviația și să pornească spre o lume nouă, cu un nume nou. Dar toate astea însemnau un pașaport nou, o grămadă de bani și un „organismo[1]", vitalul „organismo".

Acel organismo a apărut pe neașteptate și s-a dovedit a fi în posesia darurilor după care tânjea Petacchi. A apărut sub forma unui italian pe nume Fonda, care era la vremea aceea numărul

[1] În limba italiană, „organismo" înseamnă și organism, dar și organizație, agenție (n. tr.).

4 în SPECTRE şi care vâna personal NATO prin cluburile de noapte şi restaurantele din Versailles şi Paris, încercând să găsească tocmai un om ca el. Durase o lună întreagă de străduinţe prudente pentru a pregăti momeala şi a o apropia centimetru cu centimetru de peşte însă, când aceasta ajunsese chiar la botul prăzii, numărul 4 fusese aproape şocat de lăcomia cu care fusese înghiţită. Mai dură o vreme, până când SPECTRE verifică posibilitatea ca noul acolit să facă joc dublu, dar în cele din urmă se aprinse lumina verde şi se făcură propuneri concrete. Petacchi trebuia să participe la antrenamentele de zbor pe Vindicator şi să deturneze aeronava. (Bombele atomice nu fuseseră menţionate. I se spusese că un grup de revoluţionari cubanezi vrea să atragă atenţia asupra existenţei sale printr-un avertisment dramatic. Petacchi nici nu băgase în seamă explicaţia; puţin îi păsa cine voia avionul acela, atâta vreme cât el era plătit!) Pentru deturnarea aparatului, avea să primească un milion de dolari, un paşaport nou pe orice nume şi de orice naţionalitate îşi alegea şi i se asigura transportul imediat de la locul livrării la Rio de Janeiro. S-au discutat şi perfectat numeroase detalii şi când, la ora opt în seara acelei zile de 2 iunie, Vindicator decola în urlet de motoare pe pistă întreptându-se către St. Alban's Head, italianul era încordat, dar plin de încredere în sine.

În scopul efectuării zborurilor de antrenament, se instalaseră câteva fotolii obişnuite de avion civil în fuselajul spaţios, chiar în spatele cocpitului. Petacchi stătu liniştit într-unul din ele timp de o oră întreagă şi-i urmări pe cei cinci aviatori la treabă, în faţa panourilor complexe şi a manetelor. Când îi veni rândul să piloteze avionul, era deja convins că se poate dispensa de toţi cinci. După ce punea aeronava pe poziţia corectă, nu mai avea altceva de făcut decât să rămână treaz şi să se asigure din când în când că zboară la altitudinea de 10.000 de metri, exact sub culoarul aerian transatlantic. Avea să se confrunte cu un moment dificil atunci când va trebui să iasă de pe culoarul est-vest şi să intre pe cel

nord-sud, în direcția Bahamas, dar primise toate instrucțiunile necesare și fiecare mișcare pe care trebuia s-o facă era scrisă în carnețelul pe care-l păstra în buzunarul de la piept. Pentru aterizare avea nevoie de nervi de oțel, însă pentru un milion de dolari își putea oțeli nervii oricât ar fi fost nevoie.

Își consultă Rolexul pentru a zecea oară. Venise clipa să acționeze! Verifică și testă cu grijă masca cu oxigen din despărțitura de lângă el și o așeză la îndemână. După aceea, scoase un mic cilindru cu dungi roșii din buzunar și își aminti cu exactitate de câte ori trebuia să-i răsucească ușor capacul. Apoi îl puse înapoi în buzunar și se duse în cocpit.

— Salve, Seppi. Îți place zborul? îl întrebă pilotul englez, care îl simpatiza, căci făcuseră împreună două zboruri excelente în Bornemouth.

— Sigur, sigur.

Petacchi puse câteva întrebări, verifică atent cursul de zbor, viteza de deplasare și altitudinea. Toți cei din cocpit erau relaxați, aproape somnoroși. Mai aveau cinci ore de zbor. Fuseseră pe punctul de a rata la câteva secunde corectarea cursului de zbor de la nord spre nord-vest la Odeon, dar se corectaseră cu ușurință la Southampton. Italianul se sprijini cu spatele de raftul metalic unde se aflau hărțile, jurnalele de zbor și cărțile de specialitate. Își strecură mâna dreptă în buzunar, prinse între degete capacul cu supapă al flaconului și îl răsuci de trei ori, apoi scoase cilindrul din buzunar și-l puse în spatele hărților.

Se întinse și căscă cu poftă.

— E vremea să sforăim niței, spuse el pe un ton amical, folosind cu dezinvoltură argoul aviatorilor.

— Cum spuneți asta în italiană, „sforăiamo un poco"? întrebă râzând navigatorul.

Petacchi îi răspunse cu un zâmbet vesel, apoi ieși pe ușa cabinei, se întoarse la scaunul lui, își puse masca de oxigen, răsuci indicatorul la oxigen 100%, reglă fluxul de aer, se instală confortabil și așteptă.

Îi spuseseră că va dura mai puțin de cinci minute. Abia ce trecuseră două, când navigatorul, care

stătea cel mai aproape de raft, își încleștă mâinile în jurul gâtului și se prăbuși în față, horcăind oribil. Operatorul radio își scoase căștile de pe urechi și se ridică în picioare, dar după al doilea pas căzu în genunchi, se clătină în lături și se prăbuși. Ceilalți trei aviatori începură și ei să se sufoce, respirând scurt și greoi. Copilotul și inginerul de zbor căzură deodată de pe scaune, se priviră cu uimire încețoșată și rămaseră nemișcați, cu membrele azvârlite în lături. Pilotul înșfăcă microfonul de deasupra capului, îngăimă ceva nedesluşit, se ridică pe jumătate, se răsuci încet până când ochii lui ieșiți din orbite și deja morți părură să se holbeze prin geamul securizat al ușii spre Petacchi, apoi se prăbuși peste trupul copilotului.

Italianul se uită la ceas. Durase exact patru minute. Mai lăsă să se scurgă încă unul, scoase din buzunar mănușile din cauciuc, le trase pe mâini și, apăsându-și cu putere masca de oxigen pe față și trăgând tubul flexibil după el, intră în cocpit, scotoci după cărțile de pe raft, găsi flaconul cu cianură și îi închise capacul. Verifică atent cursul de zbor și ajustă presurizarea cabinei ca să se elimine gazul otrăvitor. După aceea se întoarse la locul lui și mai aşteptă încă un sfert de oră.

Îi spuseseră că cincisprezece minute sunt suficiente, dar el își mai acordă încă zece și-apoi, tot cu masca de oxigen pe față, se duse înapoi în cabină și se apucă să care în fuzelaj corpurile inerte, cu mișcări greoaie, căci oxigenul îl făcuse să amețească. După ce eliberă cabina, luă din buzunarul pantalonilor o fiolă mică ce conținea niște cristale, îi scoase dopul și-i presără conținutul pe podeaua cabinei. Se lăsă pe genunchi și privi cristalele – își păstraseră culoarea albă. Abia atunci își îndepărtă masca de pe față și inspiră scurt, precaut. Nu se simțea niciun miros. Cu toate acestea, când trecu în fața panoului și corectă altitudinea de zbor la 10.000 de metri și direcția spre nord-vest prin vest ca să intre în culoarul aerian, își păstră masca pe față.

Avionul gigantic străbătea noaptea cu motoarele torcând. Cabina, luminată de becurile gălbui ale

cadranelor, era tăcută şi caldă. În tăcerea asurzitoare din cocpitul unui avion mare cu reacţie aflat în zbor nu se aude decât băzăitul slab al unui invertor. În timp ce verifica, unul câte unul, cadranele, clicul slab al fiecărui buton părea că răsună ca o împuşcătură de pistol de calibru mic.

Verifică din nou direcţia de zbor la giroscop, apoi fiecare rezervor de combustibil ca să se asigure că sunt alimentate constant. Presiunea unei pompe avea nevoie de o uşoară ajustare. Temperatura ţevilor de alimentare nu crescuse peste valoarea normală.

Se instală mulţumit în scaunul pilotului, înghiţi o pastilă de benzedrină şi îşi lăsă gândurile să zboare spre viitor. La un moment dat, una din căştile căzute pe jos începu să cârâie sonor. Îşi privi ceasul. Desigur! Turnul de control de la Boscombe încerca să intre în legătură cu Vindicator, căci nu răspunsese la ultimele trei intervenţii, stabilite a avea loc la intervale de câte o jumătate de oră. Cât timp aveau să mai aştepte cei de la turnul de control înainte să alerteze forţele marine de salvare, comandamentul şi ministerul aviaţiei? Mai întâi vor avea loc verificări şi reverificări prin intermediul centrului general de salvare din zona sudică; acestea vor dura probabil încă o jumătate de oră, iar pe atunci el se va afla hăt departe, în mijlocul Atlanticului.

Cârâitul din căşti încetă. Petacchi se ridică de pe scaun şi se uită la ecranul radarului. Îl urmări o vreme, observând apariţiile intermitente ale avioanelor care zburau sub el şi se întrebă dacă trecerea lui pe deasupra culoarului aerian avea să fie observată de aeronavele ce zburau la o altitudine mai mare decât el. Era puţin probabil. Aparatele radar cu care erau dotate avioanele comerciale aveau raza de acţiune limitată, ca un con îndreptat înainte. Era aproape sigur că nu va fi observat până nu intra în raza de acţiune a sistemului de avertizare de la distanţă, iar atunci operatorii DEW îl vor lua probabil drept un avion de linie care se ridicase deasupra culoarului normal de zbor.

Se întoarse iarăşi în scaunul pilotului şi verifică minuţios cadranele. Înclină uşor aparatul dintr-o parte în cealaltă ca să se obişnuiască cu manşele. În spatele lui, cadavrele de pe podea se clătinară. Avionul răspundea perfect la comenzi. Era ca şi cum ar fi condus o maşină cu motor perfect. Gândurile îi fugiră la Maserati. Ce culoare să aleagă? Mai bine nu albul obişnuit sau altceva prea bătător la ochi. Albastru închis cu o linie subţire, roşie, la caroserie. Ceva discret şi respectabil care să potrivească noii şi discretei lui identităţi. I-ar fi făcut plăcere să participe cu el la cursele de amatori, chiar şi la cea de 2000 de kilometri din Mexic, dar ar fi fost prea periculos. Dacă reuşea să câştige şi-i apărea fotografia în ziare?! Nu. Va trebui să renunţe la toate ideile de genul ăsta. Va conduce cu viteză foarte mare doar atunci când va dori să seducă o fată, căci ele se topeau de plăcere într-o maşină cu adevărat rapidă. Oare de ce? Sentimentul de abandon în faţa forţei maşinii, în faţa bărbatului ale cărui mâini puternice şi bronzate mânuiam relaxate volanul? Poate că da, în orice caz, rezultatul era întotdeauna sigur. După ce conduci zece minute maşina cu viteză de peste 100 km/h, poţi opri liniştit într-o pădure, să iei fata în braţe şi s-o întinzi pe covorul de muşchi, căci te va întâmpina emoţionată, puţin speriată, puţin ameţită.

Scutură din cap ca să-şi adune gândurile şi se uită la ceas. Vindicator zbura deja de patru ore. La o viteză medie de 300 km/h, însemna că străbătuse o distanţă considerabilă. După calculele lui, coastele Americii ar fi trebuit deja să apară pe radar. Se ridică să vadă. Într-adevăr, iată, la rezoluţie excelentă, conturul coastelor aflate la 250 de kilometri distanţă! Ridicătura aceea era Bostonul, iar fâşia argintie – rîul Hudson. Nu avea nevoie să-şi verifice poziţia faţă de platformele de observaţie meteorologice Delta sau Echo, aflate cu siguranţă undeva sub el. Va urma cursul stabilit şi în curând avea să vină vremea să treacă pe culoarul est-vest.

Reveni pe scaun, molfăi altă pastilă de benzedrină şi consultă harta. Peste câteva clipe, îşi încleştă

mâinile pe manşe şi îşi aţinti ochii pe ecranul cu lumină stranie a giroscopului. Acum! Scăzu uşor presiunea aplicată pe manşe determinând aparatul să execute în aer o curbă strânsă şi elegantă, apoi le apăsă din nou, înscriind cu exactitate aparatul pe noul curs de zbor. Se îndrepta spre sud, se afla pe ultima porţiune a cursei, mai avea încă trei ore de zbor. Era vremea să înceapă să-şi facă griji pentru aterizare.

Scoase carneţelul din buzunar. „Asigură-te că ai în faţă luminile insulei Grand Bahama şi în spate cele de la Palm Beach. Fii atent la semnalele de recunoaştere transmise de pe iahtul agentului numărul 1 – punct-punct-linie; punct-punct-linie. Evacuezi combustibilul în plus, cobori la altitudinea de 1000 de metri în ultimul sfert de oră, frânezi şi mai pierzi înălţime. Fii atent la lumina de semnalizare intermitentă roşie şi pregăteşte-te pentru manevra finală. Cobori flapsurile doar la altitudinea indicată şi la viteza de 140 de noduri. Adâncimea apei va fi de aproximativ 14 metri. Vei avea timp destul ca să ieşi prin trapa de urgenţă. Vei fi luat la bordul iahtului condus de numărul 1. A doua zi dimineaţă, la opt şi jumătate, pleci la Miami cu un zbor al Bahamas Airways şi de-acolo iei o cursă Braniff sau Real Airlines. Numărul 1 îţi va da banii, în bancnote de 1000 de dolari sau în cecuri de călătorie, după cum vei dori. Tot la el găseşti un paşaport pe numele de Enrico Valli, director de companie."

Petacchi verifică poziţia, cursul de zbor şi viteza avionului. Mai rămăsese doar o oră de zbor. La Londra era ora trei dimineaţa, iar la Nassau nouă seara. Răsărea o lună plină şi covorul de nori, aflat la 3000 de metri sub el, părea un câmp acoperit cu zăpadă. Stinse luminile de avertizare de pe aripile şi fuselajul avionului şi verifică combustibilul – mai erau 9000 de litri, inclusiv cel din rezervoarele suplimentare. El avea nevoie de încă 2500 de litri pentru a parcurge ultimii 700 de kilometri. Acţionă valva de evacuare a rezervoarelor suplimentare şi aruncă 4500 de litri. Datorită pierderii în greutate,

avionul începu să se ridice încet, aşa că îl readuse la altitudinea de 10.000 de metri. Mai avea doar douăzeci de minute de zbor. Era timpul să înceapă aterizarea cea lungă...

Coborîrea spre plafonul de nori, momentele de orbire totală şi apoi, mult sub el, luminile slabe ale insulelor North Bimini şi South Bimini clipiră palid lângă marea calmă, argintată de luna plină. Nu se vedeau valuri cu creste de spumă. Buletinul meteorologic transmis de la Vero Beach, pe care-l prinsese prin staţie pe când trecea peste teritoriul american, avusese dreptate: „Mare calmă, curenţi slabi de aer dinspre nord-est, vizibilitate bună, nicio posibilitate de schimbare imediată". Radio Nassau, mai greu de prins din acea zonă, confirmase buletinul. Apa mării era atât de netedă, de parcă ar fi fost oţel solid, aşa că totul avea să meargă strună. Petacchi răsuci butonul până la frecvenţa 67 pe tabloul de comandă al pilotului, ca să intre în contact cu aparatul de emisie-recepţie de pe iahtul agentului numărul 1. Avu un moment de panică văzând că legătura nu se stabileşte imediat, dar în scurt timp auzi, slab dar limpede: punct-punct-linie; punct-punct-linie. Era timpul s-o ia drept în jos. Începu să frâneze treptat şi opri cele patru motoare cu reacţie. Avionul cel mare intră în picaj. Radioaltimetrul începu să ţiuie ameninţător. Italianul îşi muta cu iuţeală privirea de la aparat la marea de argint viu de dedesubt. Avu un moment când nu mai percepu linia orizontului, într-atât strălucea de puternic lumina lunii reflectată de apă. Trecu în mare viteză deasupra unei insule mici şi întunecate, ceea ce-i confirmă altitudinea de 700 de metri indicată de aparat. Scoase aeronava din picaj şi-o ţinu în loc.

Semnalul emis de numărul 1 devenise puternic şi limpede. Curând avea să vadă lumina roşie, intermitentă. Iat-o, în sfârşit, la nici 8 kilometri distanţă. Petacchi înclină botul avionului în jos. De-acum era o chestiune de secunde! Şi avea să fie uşor, să meargă bine! Degetele lui atingeau manşele atât de delicat, de parcă ar fi fost punctele erogene

ale unei femei. Cincisprezece metri, doisprezece, nouă, şase... iată silueta pală a iahtului, cu luminile de avertizare stinse. Se afla exact în aceeaşi linie cu lumina roşie, intermitentă de pe catarg. Oare va lovi ambarcaţiunea? Nu e bine să te gândeşti la asta! Coboară puţin câte puţin, tot mai jos şi mai jos! Fii gata să opreşti imediat motoarele! Burta avionului tresăltă. Botul sus! Izbitură. Un salt în aer şi apoi... Încă o izbitură!

Îşi descleştă degetele crispate de pe manşe şi privi ametit prin geam, la valurile mici şi înspumate. Pe Dumnezeul lui, reuşise!

Era vremea aplauzelor! Era vremea recompensei!

Avionul se scufunda încet şi, de la motoarele intrate în contact cu apa, se auzea fâsâit de aburi. Din spatele lui veneau trosnete de metal – coada aparatului se rupsese de fuselaj la aterizare. Petacchi ieşi din cabină şi se trezi cu picioarele în apă. Lumina lunii strălucea argintie pe faţa întoarsă în sus a unuia din cadavre, care alunecase spre coadă şi zăcea înmuiat în apa mării. Sparse capacul de sticlă acrilică de pe mânerul ieşirii laterale de urgenţă şi îl apăsă cu o smucitură. Uşa căzu spre în afară, iar italianul ieşi prin ea şi păşi precaut de-a lungul aripii.

Barca mare de salvare aştepta aproape în dreptul avionului, cu şase oameni în ea. Petacchi le făcu vesel cu mâna şi scoase un strigăt de entuziasm. Unul dintre ei ridică o mână în semn de răspuns. Feţele acestor bărbaţi, albe ca laptele în lumina lunii, se întoarseră tăcute şi vag curioase spre el. Îşi zise că indivizii au un aer foarte serios, de oameni de afaceri. Fie şi aşa! Îşi înăbuşi sentimentul de triumf şi îşi compuse o mină gravă.

Barca veni până lângă aripă, în paralel cu ea; unul din cei şase urcă pe aripă şi se apropie de el. Era un bărbat scund şi îndesat, cu privire directă. Umbla atent, cu vârfurile picioarelor orientate spre exterior şi genunchii flexaţi, pentru păstrarea echilibrului. Îşi ţinea mâna stângă în cureaua pantalonilor.

— Bună seara, bună seara! izbucni Petacchi fericit. Vă livrez una bucată avion în stare bună. (Îşi

formulase replica în minte cu mult timp în urmă). Vă rog să semnați aici, mai spuse el întinzând o mână.

Bărbatul din barcă îi prinse mâna într-o încleştare puternică, îl îmbrățişă şi-l trase brusc spre de el. Capul italianului se smuci în spate din pricina mişcării neaşteptate. Era cu ochi ațintiți spre lună când stiletul țâşni în sus intrând pe sub bărbia oferită fără reținere, pătrunse prin cerul gurii şi se opri în creier. Mintea lui nu apucă să înregistreze nimic, cu excepția unei clipe de uimire, a unui fulger de durere şi a unei explozii de lumină orbitoare.

Ucigaşul rămase nemişcat câteva clipe simțind cu dosul palmei țepii aspri de pe bărbia aviatorului, apoi întinse corpul pe aripă şi scoase cuțitul din rană. Îl clăti grijuliu în apa mării, şterse lama de spatele lui Petacchi şi-l puse înapoi în buzunar. După aceea târâi cadavrul de-a lungul aripii şi-l aruncă în apă din apropierea ieşirii de urgență.

Străbătu aripa avionului în sens invers, urcă în barcă şi ridică laconic degetul mare în sus. În aceeaşi clipă, patru dintre ceilalți îşi luară echipamentul pentru scufundări. Cu o ultimă ajustare a muştiucului de la tubul de oxigen, săriră greoi, unul câte unul, peste marginea bărcii ce se clătina şi se scufundară lăsând în urmă un rotocol de spumă. După ce dispăru şi ultimul, cel care manevra motorul coborî în apă cu multă atenție o lanternă subacvatică uriaşă legată de un cablu pe care-l desfăşură treptat. La un moment dat aprinse lanterna şi silueta uriaşă a avionului ce se scufunda fu înconjurată de o ceață alburie, luminescentă. Mecanicul porni motorul şi se îndepărtă cu spatele, continuând să desfăşoare cablul pe măsură ce se îndepărta. La douăzeci de metri, suficient de departe de forța de succțiune exercitată de aeronava care dispărea sub apă, opri motorul bărcii. Apoi se căută prin buzunare şi scoase un pachet de Camel. Îi oferi una ucigaşului, care o rupse grijuliu în două, puse o jumătate după ureche şi aprinse jumătatea cealaltă.

Ucigaşul era un om care îşi controla cu strictețe slăbiciunile.

CAPITOLUL 10

„Disco volante[1]"

La bordul iahtului, numărul 1 îşi puse ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, scoase o batistă Charvet din buzunarul de la piept al jachetei impermeabile albe şi îşi tamponă uşor cu ea fruntea şi tâmplele. Aroma de mosc a parfumului Snuff de la Schiaparelli era liniştitoare şi îi amintea de partea plăcută a vieţii, de Dominetta, care se aşeza în acel moment la cină – toată lumea din Nassau urma programul spaniol, deci cocteilurile nu se încheiau înainte de ora zece – împreună cu oaspeţii lor, oameni cam necioplişti şi frivoli, însă veseli; la primele jocuri care începuseră deja la cazinou; la ritmurile de calypso care bubuiau în timpul nopţii în toate barurile şi cluburile de noapte de pe Bay Street. Îşi puse batista înapoi în buzunar. Ce operaţiune minunată! Totul mersese precum mecanismul unui ceas elveţian. Se uită să vadă cât e ora – abia zece şi un sfert. Avionul întârziase doar o jumătate de oră, o aşteptare neplăcută, desigur, dar aterizarea fusese perfectă. Vargas făcuse treabă bună şi rapidă cu pilotul italian – cum îl chema? – aşa că recuperaseră un sfert de oră din întârziere. Dacă grupul de recuperare nu era obligat să folosească lămpi cu acetilenă ca să taie fuselajul şi să ajungă la bombe, misiunea lor avea să se încheie în scurt timp. Dar nu e bine să porneşti de la premiza că toate vor merge ca pe roate! Oricum, aveau în faţa lor opt ore bune de întuneric. Calm, metodă, eficienţă – în ordinea aceasta. Calm, meto-

[1] Farfuria zburătoare.(it., n. tr.).

dă, eficiență. Numărul 1 coborî în cabina care mirosea a transpirație și a încordare.

— Turnul de control din Nassau nu transmite nimic? Vreun raport despre un avion care zbura la altitudine mică? Vreo posibilă prăbușire în mare, între insulele Bimini? Atunci continuă să rămâi pe recepție și fă-mi legătura cu numărul doi. Repede, te rog. E la sediu.

Numărul 1 aprinse o țigară și urmări marele creier al iahtului în activitate, străbătând eterul, ascultând, căutând. Operatorul acționa butoanele cu degete de păianjen, se oprea, verifica, trecea cu mare iuțeală prin benzile de frecvență ale lumii întregi. La un moment dat se opri brusc, verifică și ajustă minuțios volumul sunetului. Mulțumit de rezultat, ridică în aer degetul mare. Numărul 1 vorbi în mica sferă acoperită cu rețea din fire de sârmă care se ridica în fața gurii lui de la baza căștilor.

— Aici numărul 1.

— Numărul 2 te ascultă.

Vocea suna straniu, cuvintele se topeau și dispăreau imediat în eter, dar era Blofeld, fără pic de îndoială. Numărul 1 cunoștea această voce mai bine decât și-o amintea pe cea a propriului său tată.

— Succes deplin. Zece și cincisprezece. Următoarea etapă la zece patruzeci și cinci. În desfășurare. Terminat.

— Mulțumesc. Încheiat.

Lungimea de undă selectată amuți. Schimbul de replici durase patruzeci și cinci de secunde. Era imposibil să fi fost interceptat într-un interval de timp atât de scurt și pe acea lungime de undă.

Numărul 1 trecu prin cabina spațioasă și coborî sub punte, unde cei patru bărbați care alcătuiau echipa B stăteau și fumau, cu echipamentul pentru scufundări la îndemână. Hubloul mare, aflat chiar deasupra chilei iahtului, era descoperit. Lumina lunii, reflectată de nisipul alb de pe fundul mării, strălucea străbătând cei doi metri de apă răspândindu-se prin cală. Pe raftul metalic de lângă ei se vedea un teanc înalt de foi de cort vopsite în nuanța foarte

pală a cafelei cu lapte, presărată cu pete neregulate verzi închis şi maro.

— Totul merge foarte bine, le spuse numărul 1. Echipa de recuperare acţionează. N-ar trebui să mai dureze prea mult. Care-i situaţia cu modulele cu deplasare subacvatică?

Unul dintre bărbaţi întoarse degetul mare în jos.

— Sunt afară, acolo jos pe nisip. Aşa o să meargă mai repede.

— Corect.

Numărul 1 făcu semn cu capul spre o instalaţie ce semăna a macara, prinsă printr-o articulaţie deasupra calei. Braţul preia corect tensiunea?

— Ar putea să suporte şi de două ori greutatea aceea.

— Pompele?

— În ordine. Pot goli cala în şapte minute.

— Foarte bine. Aveţi grijă şi luaţi-o uşurel. Ne aşteaptă o noapte lungă.

Numărul 1 străbătu cala, urcă scara metalică şi ieşi pe punte. Nu mai avea nevoie de ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. La două sute de metri de tribord marea era pustie, cu excepţia bărcii de salvare care lăsase ancora deasupra porţiunii din care răzbătea o lumină aurie. Becul roşu de semnalizare fusese coborât de pe catarg. Pârâitul micului motor care producea curent electric pentru lanterna uriaşă de sub apă răsuna puternic şi se răspândea până departe, căci marea era calmă şi tăcută. Din păcate, aceasta fusese singura soluţie, căci acumulatorii erau prea mari şi s-ar fi epuizat cu siguranţă înainte de terminarea lucrării. Generatorul constituia un risc calculat, unul destul de mic. Cea mai apropiată insulă se afla la opt kilometri distanţă şi era de obicei nelocuită, cu excepţia ocaziilor când cineva avea chef să facă acolo un picnic la lumina lunii. În drum spre locul de întâlnire, oprise iahtul şi pusese să fie verificată. Se făcuse tot ce era omeneşte posibil să se facă, se luaseră toate măsurile de precauţie. Splendida maşinărie funcţiona tăcută, la capacitate maximă. În momentul acela, singurul

motiv de îngrijorare era faza următoare a acțiunii. Numărul 1 intră în cabină şi se aplecă deasupra panoului de bord slab luminat.

Emilio Largo, numărul 1, era un bărbat solid şi remarcabil de atrăgător, în vârstă de patruzeci de ani. Era roman şi arăta a roman – nu un locuitor al Romei zilelor noastre, ci unul coborât direct de pe monedele antice. Pe chipul prelung, cu trăsături generoase, bronzat puternic până ce căpătase o tentă profundă de maroniu roşcat, se remarcau imediat nasul puternic, uşor acvilin şi falca de jos cu linie elegantă, meticulos bărbierită în acea după-amiază, înainte de plecare. În contrast cu ochii căprui, pătrunzători şi leneşi, gura, cu buzele groase, curbate în jos, aparținea unui satir. Urechile care, privite direct din față, păreau aproape ascuțite, întregeau un ansamblu animalic ce avea puterea să sucească mintea oricărei femei. Singurul cusur al acestei fețe rafinate de centurion erau favoriții exagerat de lungi şi părul negru, ondulat cu îngrijire, care lucea atât de puternic din pricina pomezii că părea pictat direct pe craniu. Pe trupul impunător, cu oase mari, nu exista pic de grăsime – Largo reprezentase Italia la Jocurile Olimpice, era un înotător de mare clasă la craul australian şi, cu doar o lună în urmă, câştigase campionatul de schi nautic de la Nassau, la categoria seniori – iar muşchii i se conturau masivi pe sub jacheta cu croială elegantă. Un mare rol în aceste abilități îl jucau mâinile. Acestea aveau de două ori dimensiunile normale, chiar şi pentru un bărbat de statura lui, iar în momentul acela, când se mişcau îndemânatice deasupra hărții, manevrând o riglă şi două compasuri, arătau ca două animale mari şi cafenii, acoperite cu blană, aproape separate de posesorul lor.

Largo era un aventurier, un prădător în haită. Cu două sute de ani în urmă ar fi fost pirat – nu din cei simpatici, din cărțile de povestiri, ci unul precum Blackbeard, un ucigaş pătat de sânge care îşi croia peste cadavrele oamenilor drumul spre bogăție. Atâta doar că Blackbeard fusese un țărănoi lăudăros

şi, oriunde ajunsese în lumea asta, lăsase în urmă o dâră de poveşti în care realitatea se împletea cu legenda. Largo era diferit de el. În spatele acţiunilor sale exista o minte rece şi o fineţe de mare clasă, care îl salvaseră întotdeauna de răzbunarea haitei – de la debutul său ce avusese loc după război, când conducea întreaga piaţă neagră din Neapole, de-a lungul celor cinci ani prosperi când făcuse contrabandă la Tanger, al următorilor cinci când organizase valul nemaivăzut de jafuri de bijuterii pe Riviera franceză şi până la ultimii cinci, petrecuţi în SPECTRE. Întotdeauna scăpase neatins. Întotdeauna văzuse mutarea esenţială cu un pas înaintea celorlalţi, care nu ar fi observat-o. Era esenţa gentlemanului escroc – un om de lume, notoriu amator de femei, ce-şi ducea viaţa pe picior mare şi avea deschise uşile înaltei societăţi din patru continente datorită faptului că era ultimul supravieţuitor al unei familii romane, faimoase pe vremuri, a cărei avere o moştenise. Mai avea marele noroc să fie necăsătorit şi să posede un dosar imaculat la poliţie, nervi de oţel, inimă de gheaţă şi cruzimea unui Himmler. Într-un cuvânt, era omul perfect pentru SPECTRE şi omul perfect – cu acoperirea lui de playboy bogat şi fustangiu în Nassau – pentru rolul de comandant suprem al planului Omega.

Unul din membrii echipajului bătu în uşă şi intră în cabină.

— Au emis semnalul. Modulele au pornit la drum.

— Mulţumesc.

În fierbinţeala şi agitaţia oricărei operaţiuni, Largo inducea o stare de calm. Oricât de ridicată era miza şi oricât de înfricoşătoare pericolele, oricât de mare se vădea nevoia de acţiune imediată şi decizii rapide, el îşi impunea cu strictеţe calmul, detaşarea şi inerţia unui luptător de judo. Era un act de voinţă în care se antrenase îndelung, căci observase că avea un efect extraordinar asupra celor împreună cu care acţiona. Această atitudine îi strângea pe toţi în jurul lui, inspirându-le supunere şi loialitate mai mult decât oricare alt factor al artei de a conduce

oamenii. Faptul că el, un om deosebit de inteligent şi de înzestrat, se arăta netulburat la primirea unei veşti deosebit de proaste sau, ca în cazul de faţă, deosebit de bune, însemna că ştiuse deja ce anume avea să se întâmple. Alături de Largo, consecinţele erau întotdeauna prevăzute şi omul ştia că poate să se bazeze pe el. Nu-şi pierdea niciodată echilibrul. Aşadar acum, la primirea acelei veşti minunate, numărul 1 îşi luă intenţionat compasurile şi trasă o rută, una imaginară, pe hartă – ca să fie văzut de un membru al echipajului. Abia după aceea le lăsă pe masă şi ieşi agale din cabina dotată cu ventilator în aerul cald al nopţii.

Un fir subţire de lumină străbătea apa în direcţia bărcii de salvare – era un modul cu deplasare subacvatică, pentru două persoane, identic cu cele folosite de italieni în timpul războiului şi cumpărat, cu îmbunătăţiri, de la Ansaldo – firma care a inventat submarinul de o persoană. Acesta trăgea după el o sanie subacvatică – o tavă cu prova ascuţită şi flotabilitate negativă folosită pentru recuperarea şi transportul obiectelor grele pe fundul mării.

Firul de lumină se topi în haloul auriu răspândit de lanterna subacvatică şi-apoi, câteva minute mai târziu, îşi reluă traseul în sens invers, spre iaht. Ar fi fost firesc ca Largo să fi coborât în cală pentru a fi martor la sosirea celor două bombe atomice, însă, tipic pentru el, nu făcu nimic de genul ăsta. La momentul potrivit, firul de lumină avea să-şi reia traseul anterior. De data aceasta, sania urma să poarte foaia uriaşă de cort vopsită special ca să se confunde cu înfăţişarea fundului de mare din zona aceea, cu nisipul alb semănat din loc în loc cu corali, care avea să acopere în totalitate epava avionului, fiind apoi fixată de structura metalică cu ajutorul unor şuruburi metalice groase, în aşa fel încât să nu fie clintită din loc nici de cea mai puternică furtună de la suprafaţă. Largo urmări, în imaginaţia lui, fiecare mişcare a celor opt bărbaţi care munceau din greu sub apă, punând în aplicare nesfârşitele şi extenuantele ore de exerciţiu şi antrenament. Se minună

cât efort şi câtă ingeniozitate incredibilă fuseseră investite în planul Omega. Şi, chiar în clipa aceea, toate lunile de pregătire, de transpiraţie şi lacrimi erau răsplătite din plin.

La suprafaţa apei, nu departe de barca de salvare, răzbătu o fâşie de lumină puternică, apoi încă una şi încă una. Oamenii ieşeau din adâncuri şi luna se reflecta, rând pe rând, în sticla vizoarelor. Se apropiară de barcă înotând– Largo verifică dacă sunt toţi opt – urcară greoi scara din metal şi se opriră pe punte. Mecanicul şi Brandt, ucigaşul german, îi ajutară să-şi scoată echipamentul, apoi stinseră lanterna subacvatică şi o traseră la bord. În locul răpăitului generatorului, duduitul înăbuşit al celor două motoare Johnston străbătu marea. Barca porni cu toată viteza spre iaht şi spre cele două braţe ale macaralei, aflate în aşteptare. Corpul bărcii fu ataşat cu atenţie de braţele macaralei, legăturile verificate şi apoi, cu un scrâşnet asurzitor, ambarcaţiunea fu ridicată la bordul iahtului, cu tot cu pasageri.

Căpitanul veni lângă Largo. Era un bărbat masiv şi morocănos, cu trup butucănos, care fusese dat afară din marina canadiană din cauza beţiei şi a nesubordonării. Îi devenise sclav lui Largo din momentul în care acesta îl chemase în cabină şi-i sfărâmase un scaun de ţeastă pentru că avusese de comentat ceva la un ordin de-al lui – era genul de disciplină căreia înţelegea să i se supună.

— Încărcătura e la bord. Putem porni? spuse el laconic.

— Ambele echipe sunt mulţumite?

— Aşa zic. N-au avut nicio problemă.

— Mai întâi ai grijă să primească cu toţii o porţie zdravănă de whisky, apoi spune-le să se odihnească. Vor trebui să coboare din nou, cam într-o oră. Trimite-l pe Kotze la mine, am de discutat cu el. Fii gata să porneşti în cinci minute.

— Foarte bine.

Ochii lui Kotze, fizicianul, străluceau în lumina lunii. Largo observă că tremura uşor, ca şi cum ar fi avut febră şi încercă să-i transmită puţin calm.

— Ei bine, prietene, începu el cu glas vesel. Eşti mulţumit de jucăriile pe care le-ai primit? Cei de la magazin ţi-au trimis tot ce-ţi doreai?

Buzele lui Kotze tremurară, semn că e pe punct să izbucnească în lacrimi.

— E copleşitor! rosti el cu glas gâtuit. Nici nu aveţi idee! Sunt arme despre care nici n-am îndrăznit să cred că există. Şi atât de simple... de sigure la manevrare! Chiar şi un copil le-ar putea manevra fără niciun pericol!

— Lăzile în care au fost depozitate sunt destul de mari? Ai loc suficient să-ţi faci treaba?

— Da, da, răspunse germanul aproape bătând din palme de entuziasm. Nu există absolut nicio problemă. Detonatoarele vor fi scoase cât ai clipi din ochi. Nu ne mai rămâne decât să le înlocuim cu mecanisme similare, dar cu ceas. Maslov se ocupă deja de conectarea firelor. Eu folosesc şuruburi, căci sunt mai potrivite cu mecanismul.

— Şi cele două borne - declanşatoarele despre care îmi spuneai? Sunt în siguranţă? Unde le-au găsit scufundătorii?

— Erau într-o cutie de plumb, sub scaunul pilotului. Le-am verificat. Va fi joacă de copil să le montez când o să trebuiască. Desigur, vor trebui ţinute separat în timpul depozitării. Sacii de cauciuc sunt splendizi! Exact ceea ce era nevoie. I-am verificat şi sunt perfect impermeabili.

— Niciun pericol de iradiere?

— Nu acum. Totul este pus în cutii de plumb, îl asigură germanul ridicând din umeri. Se poate ca eu să fi fost iradiat puţin pe vremea când lucram la monştri, deşi purtam echipament de protecţie. Voi urmări simptomele. Ştiu ce trebuie să fac.

— Eşti un om curajos, Kotze. Eu unul n-o să mă apropii de blestemăţiile alea decât dacă va fi neapărată nevoie. Ţin prea mult la viaţa mea sexuală. Eşti mulţumit de tot ce ţi s-a pus la dispoziţie? Ai vreo problemă? N-a rămas nimic în avion?

Kotze îşi recăpătase stăpânirea de sine. Fusese extrem de emoţionat de reuşita operaţiunii şi

mulțumit de faptul că îi stătea în putere să rezolve toate problemele de ordin tehnic. În acel moment însă, se simțea obosit şi golit, căci scăpase în sfârşit de tensiunea în care trăise ultimele săptămâni. După îndelungata planificare, după pericolele înfruntate ... ce s-ar fi întâmplat dacă toate cunoştințele lui s-ar fi dovedit insuficiente? Dacă blestemații de englezi inventaseră vreo nouă măsură de siguranță, vreun buton secret despre care el nu ştia nimic? Însă în momentul când a desfăşurat folia protectoare şi s-a apucat de lucru cu uneltele lui de bijutier, s-a simțit cuprins de un sentiment de triumf şi de gratitudine. Nu, în clipa aceea nu mai exista niciun fel de problemă. Totul era în ordine, iar ceea ce urma era doar muncă de rutină.

— Nu, răspunse el pe un ton calm. Nu e nicio problemă. Toate sunt la locul lor. Acum mă duc să-mi termin treaba.

Largo urmări silueta subțire strecurându-se de-a lungul punții. Oamenii de ştiință erau pradă uşoară; nu ştiau nimic altceva decât ştiința lor. Kotze nu putea să-şi dea seama de riscurile cu care trebuia să se confrunte în continuare. Pentru el, strânsul câtorva şuruburi însemna că şi-a îndeplinit misiunea. În restul timpului însă, avea să fie o încărcătură suplimentară şi inutilă. Era mai simplu să scape de el. Dar asta nu se putea înfăptui încă. Era obligat să-l mai păstreze în eventualitatea că se va ajunge la detonarèa bombelor. Atâta doar că era un omuleț depresiv şi aproape isteric – lui Largo nu-i plăcea să aibă astfel de oameni în preajmă, căci îi subminau moralul şi miroseau a ghinion. Trebuia să i se găsească ceva de făcut în sala maşinilor, unde să fie ținut ocupat şi, mai ales, departe de ochii lui.

Se duse în cocpit şi se apropie de căpitanul care stătea la cârmă – jumătatea de jos a unui cerc uşor din aluminiu.

— E în ordine, putem porni.

Căpitanul îşi întinse mâna spre panoul cu butoane din dreapta şi apăsă pe cel deasupra căruia scria „Pornire ambele motoare". Din măruntaiele

vasului se auzi un huruit înăbuşit şi pe panou clipi un beculeţ, semn că ambele motoare funcţionau bine. Apoi trase de schimbătorul electromagnetic de viteze spre poziţia „Încet înainte ambele motoare" şi iahtul începu să se mişte. Trecu imediat pe „Cu toată viteza înainte ambele motoare", făcând ambarcaţiunea să se cutremure şi să-şi stabilească mai ferm poziţia la pupa. Aruncă o privire spre contorul mecanic, cu mâna pe o manetă aşezată jos, în stânga lui. La douăzeci de noduri, contorul arăta 5.000. Căpitanul trase câţiva milimetri în spate maneta care cobora paleta mare de metal de sub carenă. Contorul rămase la aceeaşi valoare, însă indicatorul vitezometrului se târî de-a lungul ecranului până ajunse la patruzeci de noduri. Iahtul aproape că plana deasupra mării netede ca o coală de oţel, cu carena ridicată la un metru de suprafaţă, având doar pupa şi cele două elice scufundate în mare. Era o senzaţie glorioasă şi Largo o savură încântat, ca de fiecare dată.

Iahtul cu motor, botezat „Disco Volante", era o navă cu aripi portante, construită pentru Largo, din fonduri SPECTRE, de către constructorii de nave italieni Leopoldo Rodrigues din Mesina, singura firmă din lume care reuşise să adapteze cu succes sistemul Shertel-Sachsenberg la ambarcaţiunile de uz comercial. Cu o carenă confecţionată din aliaj de aluminiu şi magneziu, cu două motoare Daimler-Benz diesel în patru trepte, echipate cu compresoare turbo Brown-Boveri, Disco Volante putea să-şi deplaseze cele 100 de tone cu o viteză de aproximativ cincizeci de noduri, cu o autonomie de deplasare de aproximativ şapte sute de kilometri. Costase 200.000 de lire sterline, dar la vremea aceea fusese singura ambarcaţiune din lume care atingea o asemenea viteză având în acelaşi timp loc suficient pentru marfă şi călători şi, mai ales, având pescajul mic pe care îl solicita misiunea ei în apele arhipelagului Bahamas.

Constructorii susţineau că navele de acest tip posedă o însuşire cu totul specială, pe care SPECTRE

o apreciase din plin. Având stabilitate mare şi pescaj mic, „aliscafos", după cum sunt numite ele în Italia, nu determină variaţii ale câmpului magnetic şi nici nu provoacă valuri de presiune – amândouă caracteristici dezirabile în cazul când Disco Volante ar fi dorit cândva în cariera ei să nu fie detectată.

Şase luni înainte, iahtul fusese transportat în Florida Keys prin sudul Atlanticului. Făcuse senzaţie în apele Floridei şi ale arhipelagului Bahamas şi contribuise enorm la imaginea lui Largo de cel mai popular „milionar", într-un colţ de lume care mişună de milionari care „au totul". Iar călătoriile rapide şi misterioase pe care le făcea cu Disco Volante, însoţit de scafandri şi având uneori pe puntea cu linie elegantă un avion amfibiu de două locuri, cu motoare Lycoming şi aripi pliabile, stârnise exact cantitatea dorită de comentarii şi agitaţie. Largo lăsase încet-încet secretul să răsufle – prin mici indiscreţii comise la cine şi petreceri şi prin gratificaţiile oferite unor membri ai echipajului în barurile din Bay Street. Milionarul cel excentric organizase căutarea unei comori – o comoară foarte importantă. Apăruse din senin şi o hartă pe care figura un galion scufundat, acoperit cu un strat gros de corali. Epava fusese localizată. Largo aştepta doar încheierea sezonului turistic de iarnă şi începutul vremii calme din prima parte a verii – atunci aveau să sosească şi asociaţii lui din Europa şi vor porni căutările cu adevărat. Cu două zile în urmă apăruseră şi asociaţii, nouăsprezece bărbaţi care sosiseră în Nassau fără să stârnească vreun interes, venind pe rute diferite – din Bermude, din New York, din Miami. Erau nişte indivizi cam anoşti, trebuia să recunoască toată lumea, exact genul de oameni de afaceri căpoşi şi muncitori pe care i-ar amuza un joc de noroc de genul acesta, un joc de noroc plăcut, desfăşurat în lumina caldă a soarelui. În plus, câteva săptămâni de vacanţă în Nassau i-ar fi recompensat din plin dacă galionul cu pricina se dovedea a nu fi plin cu dubloni.

În seara aceea, cu toţi vizitatorii la bord, motoarele lui Disco Volante începuseră să toarcă – după

părerea unanimă a privitorilor din port – exact când era momentul, la căderea serii, şi minunatul iaht alb cu albastru lunecă elegant afară din port. Odată ajuns în larg, motoarele îşi începură duduitul sonor care scăzu apoi treptat în intensitate, îndreptându-se spre sud-est – direcţia în care, după cum căzură de acord în unanimitate ascultătorii, se întindea un teren de vânătoare întru totul adecvat.

Acea direcţie era considerată adecvată, căci despre zona sudică a arhipelagului Bahamas se crede că ar fi ascunzătoarea unor mari comori. Prin culoarele de trecere ale insulelor din sud – Crooked Island, Mayaguana şi Caiacos – încercaseră să se strecoare corăbiile spaniole încărcate cu bogăţii aflate în drum spre casă, pentru a scăpa de flotele pirat ale Angliei şi Franţei. Se crede că în această zonă zac rămăşiţele corăbiei Porto Pedro, scufundată la 1668 cu un milion de lire în aur la bord. Santa Cruz, naufragiată în 1694, transporta în cală dublul acestei sume, iar El Capitan şi San Pedro, dispărute în 1719, aveau la bord un milion şi respectiv o jumătate de milion de lire.

În fiecare an, în zona de sud a arhipelagului Bahamas se organizează căutarea epavelor acestor vase şi a multor altele. Nimeni nu poate bănui cât s-a recuperat – dacă s-a recuperat ceva – dar toată lumea din Nassau ştie despre lingoul de argint ce cântărea 32 de kilograme, recuperat din Gorda Cay de către doi oameni de afaceri, în 1950. De atunci încolo, lingoul este expus la Oficiul pentru Dezvoltare din Nassau, putând fi admirat permanent. Aşadar, toţi insularii din Bahamas ştiu că comoara este acolo pentru a fi găsită şi, când aud bubuitul sonor al motoarelor iahtului îndepărtându-se spre sud, locuitorii din port dau din cap cu înţelepciune în semn de aprobare deplină.

Atâta doar că imediat ce se îndepărta destul şi luna nu răsărise încă, Disco Volante, cu toate luminile camuflate, se răsucea într-un cerc larg şi pornea spre vest, spre punctul de întâlnire pe care acum îl părăsea. În acel moment se afla la 160 de

kilometri, la două ore de navigat de Nassau. Şi abia în zori, după încă un apel vital, Nassau va auzi din nou bubuitul motoarelor venind de pe falsa rută din sud.

Largo se ridică şi se aplecă deasupra hărţii. Acoperiseră de multe ori acest traseu, pe orice fel de vreme, aşa că nu aveau nicio problemă. Însă fazele I şi II decurseseră atât de bine, încât era necesar să se acorde o atenţie dublă fazei III. Da, totul mergea bine. Înaintau exact pe curs. Mai aveau încă 80 de kilometri – vor ajunge la destinaţie într-o oră. Îi spuse căpitanului să menţină iahtul pe cursul pe care se afla şi coborî sub punte, în cabina de comunicaţii. Se făcuse aproape unsprezece şi un sfert – ora următorului apel.

Insulița, numită Dog Island, nu era mai mare decât două terenuri de tenis puse alături. Era o ridicătură de coral mort pe care creşteau mangrove răzlețe şi nişte pini marini anemici, a cărei suprafață era semănată cu gropi mici în care se aduna apa de ploaie şi acoperită cu nisip. În punctul acela reciful Dog Shoal ieşea la suprafață – pericol temut de toți navigatorii şi de care se fereau până şi bărcile de pescuit. În timpul zilei, spre est se vedea insula Andros, dar noaptea zona era la fel de sigură precum o casă încuiată.

Disco Volante se apropie cu carena în sus, apoi lunecă încet înapoi în apă şi se opri la o lungime de cablu de insulă. Oprirea ei stârni valuri mici care acoperiră stânca, se întoarseră şi rămaseră apoi nemişcate. Ancora fu lăsată în linişte la o adâncime de 20 de metri, unde rămase înfiptă în nisip. Jos în cală, Largo şi echipa de patru persoane care se ocupa cu depozitarea aşteptau să se deschidă trapa compartimentului separat.

Toți cinci erau echipați cu costume de scafandru. Largo avea în mână o lanternă subacvatică puternică, iar ceilalți patru, împărțiți în două perechi, țineau de capete corzi lungi, rezistente şi stăteau aşezați pe marginea grătarului de fier cu picioarele atârnând. Aşteptau cu toții ca apa să inunde

compartimentul separat al calei şi să le confere flotabilitate. Între fiecare pereche, sprijinit pe corzi, se afla câte un obiect lung de aproape doi metri, mai gros la bază şi subţiat la vârf, protejat de o husă din cauciuc obscenă, de culoare gri.

Apa se prelinse, începu să pătrundă cu putere şi apoi năvăli în compartimentul separat, acoperindu-i pe cei cinci. Aceştia îşi părăsiră locurile şi ieşiră prin trapă cu Largo în frunte, cele două perechi urmându-l la distanţe testate anterior cu mare precizie.

Largo nu aprinse lanterna. Deocamdată nu era nevoie şi-n plus, ar fi atras o mulţime de peşti idioţi, ameţiţi de lumină, care i-ar fi stânjenit în mişcări. Putea să atragă chiar un rechin sau o baracudă şi atunci ar fi fost ceva mai mult decât o situaţie sâcâitoare căci, în ciuda asigurărilor lui Largo, vreunul din membrii echipei putea să-şi piardă calmul.

Cei cinci înotară în marea transformată de lumina blândă a lunii într-o suprafaţă încreţoşată şi alburie. La început, sub ei nu era nimic altceva decât un vid lăptos, dar după un timp văzură reciful de corali cu care se prelungea insula şi care urca abrupt spre suprafaţă. Colonii de gorgone, semănând în lumina lunii cu mici eşarfe în nuanţe palide, fâlfâiau uşor înclinându-se, iar aglomerările şi ramificaţiile coralilor apăreau sobre, cenuşii şi enigmatice. Tocmai din cauza acestor vietăţi, a misterelor inofensive ale lumii subacvatice care umplu de teamă pe neiniţiaţi, Largo hotărâse să conducă el însuşi echipa ce se ocupa cu depozitarea. În faţa lor, în locul unde se scufundase avionul, ochiul ciclopic al lanternei subacvatice puternice transforma fundul mării într-o încăpere uriaşă, însă zona pe care o străbăteau în acel moment era cu totul diferită. În această lume, cu lumina ei spectrală, alb-cenuşie, era nevoie de stăpânirea de sine a unui înotător care mai trecuse pe lângă pericolele fantomatice ale fundului mării de o mie de ori – şi acesta era motivul principal pentru care conducea el însuşi echipa. De asemenea, mai voia să ştie cu exactitate unde anume aveau să

fie depozitați cei doi uriași cârnați cenușii. Dacă lu crurile mergeau rău, se putea să fie nevoie să-i recu pereze chiar el.

Partea de sub apă a insuliței fusese atât de ero dată de valuri încât, văzută de jos, semăna cu pălăria groasă a unei ciuperci. Sub umbrela de coral exista o fisură largă, ca o rană întunecată. Largo se îndrep tă într-acolo și, când fu aproape, aprinse lanterna Deasupra umbrelei era întuneric, însă dedesubt, lu mina gălbuie dezvăluia viața măruntă a unei coloni de corali din apropierea uscatului – arici de mare mici și înfricoșătoarele ace negre ale celor mari brațele fâlfâitoare ale algelor, antenele galben cu albastru ale unei languste, un pește-fluture și un peș te-înger ce-și mișcau înotătoarele dantelate apropiindu-se de lumină, spiralele unui vierme de mare, mișcările furișate și șerpuitoare ale unei murene, câțiva melci marini cu aspect gelatinos, colorați în verde și negru.

Largo își schimbă poziția corpului lăsând picioarele în jos, își restabili echilibrul apucându-se de un colț de coral și privi în jur, luminând cu lanterna stânca, pentru ca însoțitorii lui să-și poată găsi suprafețe de sprijin pentru picioare. După aceea le făcu semn să intre prin deschizătura largă a fisurii, în care lumina lunii pătrundea prin capătul celălalt. Peștera de sub apă avea o lungime de doar zece metri. Își conduse echipa înăuntru, în încăperea ce fusese poate, pe vremuri, un depozit perfect pentru alt gen de comori. Din peșteră se deschidea un horn îngust ce urca spre corpul insulei și care putea deveni cu siguranță o gură excelentă de aerisire pe timp de furtună – deși era prea puțin posibil ca pescarii să se apropie atât de mult de recif pe vreme rea încât să vadă apa izvorând din centrul insulei. Deasupra nivelului apei, oamenii lui Largo fixaseră în pereții de stâncă bare groase din fier, alcătuind un cadru de care urmau apoi să fixeze cu corzi cele două bombe atomice, în așa fel încât să aibă stabilitate pe orice fel de vreme. Cele două echipe ridicară pachetele învelite în cauciuc, le așezară pe bare și le legară

strâns. Largo examină rezultatul şi se declară mulţumit. Armele se aflau la îndemână, oricând ar fi avut nevoie de ele. În acelaşi timp, radiaţiile emise de ele erau oprite de stânca acestei insule micuţe aflată la 170 de kilometri de Nassau, aşa că el, oamenii şi ambarcaţiunea lui rămâneau departe de umbra oricărei bănuieli, curaţi şi albi precum zăpada.

Cei cinci înotară relaxaţi înapoi la iaht şi intrară prin trapă în compartimentul separat al calei. În bubuit de motoare, Disco Volante îşi ridică încet aripile portante la suprafaţa apei şi frumoasa ambarcaţiune, cu linii elegante de gondolă sau de aeronavă, pluti maiestuos pe drumul de întoarcere.

Largo îşi scoase costumul de scafandru şi porni spre cabina de comunicaţii purtând doar un prosop înfăşurat în jurul mijlocului zvelt. Lipsise de pe vas la ora ultimului apel, iar acum era unu şi un sfert – şapte şi un sfert dimineaţa la Blofeld.

În timp ce tehnicianul stabilea legătura, şi-l închipui pe Blofeld stând la biroul lui, poate frânt de oboseală, poate nebărbierit. În faţa lui aburea probabil o cană cu cafea, ultima dintr-un şir interminabil; aproape că-i simţea şi el mirosul. După scurta convorbire însă, preşedintele va putea să ia un taxi până la baia turcească de pe Rue Aubert – locul pe care-l prefera când dorea să scape de tensiunea acumulată. Şi abia după aceea, va adormi în sfârşit.

— Vorbeşte numărul 1.

— Numărul 2 ascultă.

— Faza III încheiată. Faza III încheiată. Cu succes deplin. Aici e ora unu dimineaţa. Încheiat.

— Sunt mulţumit.

Largo îşi scoase căştile de pe urechi şi gândi: „Şi eu sunt mulţumit! Acum putem spune că suntem pe trei sferturi acasă. Numai diavolul ne mai poate opri!"

Intră în cabina principală şi-şi pregăti atent un pahar din băutura lui preferată – cremă de mentă cu gheaţă şi cu o cireaşă maraschino deasupra – din care sorbi delicat, mâncând cireaşa la urmă. Apoi mai scoase încă o cireaşă din sticlă, o băgă în gură şi urcă pe punte.

Capitolul 11

Domino

Fata coborî ca din puşcă, în automobilul MG cu două locuri albastru precum safirul, panta străzii Parliament şi execută o expertă schimbare din viteza a treia în a doua la intersecţia cu Bay Street. Aruncă o privire rapidă spre dreapta, estimă corect ritmul anemic al calului cu pălărie de pai pe cap, înhămat la ricşa-taxi decorată în culori vesele şi coti scurt pe strada din stânga, dispărând imediat din vedere. Calul îşi smuci indignat capul îndărăt, iar vizitiul izbi cu piciorul în clopoţelul ce ţinea loc de claxon. Dezavantajul clinchetului melodios al clopoţeilor cu care sunt înzestrate ricşele-taxi din Bahamas este acela că nu are cum să scoată un sunet furios, oricât de enervat ar fi cel care-i face să sune. Fata flutură vesel o mână bronzată, străbătu strada în viteza a doua şi se opri în faţa celei mai renumite şi selecte tutungerii din Nassau, numită Pipa Păcii.

Fără să-şi mai bată capul cu deschisul portierei joase, îşi trecu peste ea întâi un picior bronzat, apoi celălalt, dezvelindu-şi coapsele de sub fusta crem din bumbac ridicată până aproape de talie şi sări pe trotuar. Chiar atunci ajunse în dreptul ei ricşa-taxi. Vizitiul opri, îmblânzit de veselia şi frumuseţea ei.

— Domnişorică, începu el, aproape că i-ai bărbierit favoriţii lui Old Dreamy[1], aici de faţă. Ar trebui să umbli mai cu băgare de seamă!

Fata îşi puse mâinile în şolduri. Se înfuriase, pentru că nu suporta să-i facă cineva observaţie.

[1] Bătrân somnoros (engl., n. tr.).

— Bătrân somnoros eşti tu, spuse ea răstit. Unii oameni mai trebuie să şi muncească pe lumea asta! Voi doi ar trebui să fiţi pe iarbă, la păscut, nu să vă târâţi pe străzi stând în calea tuturor.

Bătrânul negru deschise gura să-i răspundă, apoi păru să se răzgândească şi rosti un pacificator:

— Bine, domnişorică, aşa să fie!

Apoi trase într-o doară un bici pe spinarea calului şi porni şovăitor, bombănind în barbă. După câţiva paşi se întoarse s-o mai vadă o dată pe drăcoaică, dar fata dispăruse deja în magazin.

— Ce fătucă frumoasă, exclamă el cu un entuziasm care contrazicea enervarea de mai devreme şi îmboldi calul la trap.

De la douăzeci de metri distanţă, James Bond urmărise întreaga scenă şi avea despre fată o părere similară cu cea a bătrânului vizitiu. Mai mult, el ştia şi cine este, aşa că iuţi pasul, împinse în lături jaluzelele verticale dungate fixate de cadrul uşii şi intră în răcoarea binecuvântată a tutungeriei.

Fata stătea la tejghea şi se certa cu unul din vânzători.

— Dar ţi-am spus că nu vreau Senior Service! Tocmai ţi-am explicat că vreau o ţigară aşa de scârboasă, încât să nu mai vreau s-o fumez. Nu aveţi ţigări care-i fac pe oameni să se lase de fumat? Uită-te şi tu aici, îl îndemnă ea fluturându-şi mâinile spre rafturile pline. Să nu-mi zici că niciuna din ele n-are gust oribil!

Vânzătorul era obişnuit cu turiştii scrântiţi şi-apoi, un locuitor al oraşului Nassau nu-şi pierde calmul niciodată.

— Ei bine, doamnă... spuse el şi se întoarse graţios spre rafturi, amănunţindu-le cu privirea.

— Puteţi alege între două mărci de ţigări, dacă vreţi să fumaţi mai puţin, interveni Bond cu glas sever.

— Şi mă rog cine eşti dumneata? întrebă fata privindu-l furioasă.

— Mă numesc Bond. James Bond. Şi sunt autoritatea mondială numărul unu în materie de renunţat

la fumat. Fac asta în mod constant. Aveți noroc că s-a întâmplat să fiu prin preajmă.

Fata îl privi din creştet în tălpi. Era un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată în Nassau. Îi estimă înălțimea la peste un metru şi optzeci de centimetri, iar vârsta la cam treizeci şi cinci de ani. Avea un chip atrăgător, în stilul întunecat şi dur şi nişte ochi albaştri-cenuşii care o urmăreau cu aer sardonic cum îl inspectează. Pe obrazul lui drept, o cicatrice palidă ieşea în evidență, contrastând cu bronzul uşor ce dovedea că sosise recent pe insulă. Purta un costum albastru închis, subțire, la un singur rând, cămaşă crem de mătase şi cravată albă, croşetată. Arăta curat şi proaspăt, în ciuda căldurii şi singura concesie făcută climatului tropical erau sandalele negre, cu barete împletite, încălțate pe picioarele goale.

Era o tentativă evidentă de a o agăța, dar bărbatul avea un chip incitant şi părea autoritar, aşa că tânăra decise să intre în joc. Atâta doar că nu intenționa deloc să se lase prinsă cu prea multă uşurință, deci spuse cu răceală:

— Bine, vă ascult.

— Singura cale de a renunța la fumat este să vă lasați şi să nu vă mai apucați din nou. Dacă pretindeți că vă opriți din fumat doar o săptămână sau două, n-are niciun rost, ar însemna că vă păcăliți. Veți deveni o pacoste, nu vă veți gândi decât la fumat şi vă veți repezi să luați o țigară la fiecare oră fixă sau la orice alt interval de timp v-ați stabili. Vă veți purta ca o persoană lacomă şi asta nu e deloc atrăgător. O altă modalitate ar fi să vă cumpărați țigări fie prea slabe, fie prea tari – cele foarte slabe sunt probabil cele mai bune pentru dumneavoastră.

Bond se întoarse spre vânzător şi-i ceru un cartuş de Dukes superlong, cu flitru, pe care-l întinse fetei.

— Iată, încercați-le pe acestea. Cu complimentele lui Faust.

— Oh, dar nu se cuvine. Adică...

Dar Bond achitase deja cartuşul, plus un pachet de Chesterfield pentru el. Luă restul şi o urmă afară din magazin. Se opriră amândoi sub copertina

dungată. Era o căldură cumplită. Lumina albă, reflectată de străzile prăfoase, de vitrinele mari de peste drum şi de faţadele placate cu marmură albă ale caselor, îi făcu să-şi îngusteze ochii.

— Mă tem că ţigara merge foarte bine cu un pahar de băutură, spuse el. Aveţi de gând să renunţaţi la amândouă odată, sau pe rând?

Fata îl privi complet nedumerită.

— Este foarte brusc, domnule ... ăăă... Bond. Ei bine, fie. Dar undeva afară din oraş, aici e prea cald. Cunoaşteţi localul Warf, după Fort Montague?

Bond observă că arunca priviri iuţi în susul şi în josul străzii.

— Nu-i rău deloc, continuă ea. Haideţi, vă duc eu până acolo. Aveţi grijă la metal, vă alegeţi cu băşici dacă-l atingeţi.

Chiar şi pielea albă a tapiţeriei se simţea fierbinte sub coapse, însă lui nu i-ar fi păsat nici dacă îi lua foc costumul. Acesta era primul lui contact cu oraşul şi reuşise deja s-o agaţe pe fată – şi încă ce mai fată! Se prinse de mânerul îmbrăcat în piele de pe interiorul portierei când aceasta intră în curbă strânsă pe Frederick Street şi apoi pe Shirley Street.

Îşi schimbă poziţia, întorcându-se pe jumătate spre ea ca s-o poată privi. Purta o pălărie marinărească de pai, trasă imprudent de mult pe frunte. Panglicile albastre îi fluturau în vânt, iar pe partea din faţă scria cu litere aurii „DISCO VOLANTE". Bluza din mătase, cu mâneci scurte, avea dungi verticale de un centimetru grosime, albastre şi albe; împreună cu fusta crem croită în cloş amplu, îi aminteau agentului de o zi însorită la regata Henley. Nu purta inele şi nici alte bijuterii, cu excepţia unui ceas de mână din aur de calitate, cu cadran negru şi cu aspect oarecum masculin. Sandalele cu tocul jos erau făcute din piele de antilopă şi se asortau perfect cu centura albă, din acelaşi material şi cu poşeta elegantă care stătea, împreună cu o eşarfă cu dungi albe şi negre, pe locul gol dintre ei. Aflase multe despre ea din formularul de imigrare, unul dintre cele o sută pe care le studiase în dimineaţa aceea. O chema Dominetta Vitali.

Se născuse la Bolzano, în Tirolul italian şi, în consecinţă, probabil că îi curgea prin vene un amestec în părţi egale de sânge austriac şi italian. Avea douăzeci şi nouă de ani, iar la rubrica profesie trecuse „actriţă". Sosise la Nassau cu şase luni în urmă, la bordul iahtului Disco Volante şi se înţelegea de la sine că este amanta proprietarului ambarcaţiunii, un italian pe nume Emilio Largo. Bond nu folosea cuvintele „curvă", „târfă" sau „prostituată" decât atunci când se referea efectiv la femei care fac trotuarul sau îşi câştigă existenţa într-un bordel, aşa că atunci când comisarul Harling, comandantul poliţiei şi Pitman, şeful Biroului de vamă şi imigrări i-au descris-o ca fiind o „târfă italiancă", a adoptat mental rezerva cuvenită. Acum ştia că avusese dreptate. Alături de el şedea o fată cu autoritate şi caracter independent. Se putea să-i placă să ducă o existenţă îmbelşugată şi fără griji dar, în ceea ce-l privea pe el, era o tânără cumsecade. Probabil se culca cu bărbaţi, evident că o făcea, dar numai impunându-şi propriile condiţii şi nu acceptându-le pe ale lor.

Femeile sunt adesea şoferi meticuloşi şi precauţi, dar foarte rar se dovedesc aşi ai volanului. El le încadra în general în categoria pericolelor mici, lăsa spaţiu destul între maşinile lor şi a lui şi se pregătea pentru neprevăzut. Eticheta patru femei într-o maşină drept cel mai mare pericol potenţial şi doar două – o ameninţare aproape la fel de mare. Când sunt împreună într-o maşină, femeile nu pot să tacă, iar când vorbesc se uită una la cealaltă. Un simplu schimb de cuvinte nu este suficient – trebuie să vadă expresia interlocutoarei, probabil cu scopul de a descoperi ce se ascunde îndărătul cuvintelor rostite de aceasta sau de a analiza ce impresie fac spusele ei. Aşadar, două femei aşezate pe locurile din faţă ale unei maşini îşi vor distrage constant atenţia de la drumul din faţă, iar patru femei constituie o primejdie mai mult decât dublă, căci cea de la volan trebuie nu doar să audă şi să vadă ce spune amica de alături, ci şi ce-şi vorbesc celelalte două de pe bancheta din spate, căci aşa sunt femeile.

Fata asta, însă, conducea ca un bărbat. Se concentra în întregime la drumul din fața ei şi la ceea ce se petrecea în oglinda retrovizoare – accesoriu rar folosit de femei, cu excepția ocaziilor când vor să-şi verifice machiajul. Pe lângă toate astea, şi tot la fel de rar la o femeie – manevra maşina, alegea momentul schimbării vitezelor şi folosea frânele cu plăcerea unui bărbat.

Nu vorbea cu el şi nici nu părea conştientă de prezența lui, aşa că îşi putea continua nestingherit examinarea. Avea o față veselă şi nonşalantă care, îşi închipui el, putea să devină animalică în momentele de pasiune. Probabil că în pat se lupta şi muşca, pentru ca apoi să se topească brusc într-un abandon fierbinte. Aproape că putea să vadă buzele gurii mândre şi senzuale dezgolind dinții albi şi uniformi într-un rictus de dorință, ca mai târziu să se bosumfle dulce într-o devoțiune de sclavă. Văzuți din profil, ochii ei păreau deschizături oblice de cărbune, aşa cum au unele păsări, dar în magazin îi observase din față. Atunci fuseseră mândri şi direcți, cu o lucire aurie în negrul umed care transmitea un mesaj asemănător cu cel al gurii. Întregul profil, cu linia fină a nasului mic şi puțin ridicat în vânt, cu maxilarul elegant şi bărbia voluntară, dădea aceeaşi impresie de hotărâre ca şi o poruncă regală, iar felul în care îşi ținea capul vădea aceeaşi autoritate – ținuta pe care unii o asociază cu o prințesă imaginară. Două trăsături alterau puritatea acestui chip – o tunsoare moale şi încâlcită în stilul lui Brigitte Bardot, ale cărei bucle îi scăpau de sub pălăria de pai într-o dezordine atrăgătoare şi două gropițe destul de adânci în obraji, care nu putuseră să fie săpate decât de un zâmbet dulce şi poate ironic – un zâmbet pe care el nu-l văzuse încă. Nu stătuse prea mult la plajă, aşa că pielea ei nu avea textura aceea uscată şi aspră care transformă chiar şi tenul unei copile în pergament. Sub tenta aurie, obrajii aveau o rumeneală ce sugera sănătatea robustă a țărăncii de Alpii italieni, la fel ca şi sânii ridicați obraznic în decolteul adânc. Impresia generală, decise el, era aceea de fată voluntară, senzuală şi cu temperament puternic – o splendidă iapă arabă care îngăduie să fie încălecată numai de un călăreț cu

coapse de oțel şi mâini de catifea – şi atunci doar cu zăbală cu muchie tăioasă sau cu lanț şi numai după ce a învățat-o cu frâul şi şaua. Îşi spuse că i-ar face plăcere o confruntare de forțe şi voințe între ei doi, dar ea trebuia lăsată pe altă dată. Deocamdată, un alt bărbat se afla în şa, unul care trebuia făcut să descalece. Şi oricum, de ce naiba îi stătea lui mintea la asemenea lucruri? Avea o misiune de îndeplinit şi încă una al dracului de serioasă!

Automobilul țâşni din Shirley Street în Eastern Road şi o luă de-a lungul coastei. De o parte şi de cealaltă a intrării largi în port se înălțau recifele de culoarea smaraldului şi a turcoazelor ale insulei Athol. Un vas de pescuit la mare adâncime trecea printre ele, cu cele două mănunchiuri de undițe lungi de câte patru metri trăgându-şi firele înspre pupa navei. O barcă rapidă cu motor apăru duduind aproape de țărm, în timp ce schiorul pe apă legat de ea executa slalomuri strânse printre valurile siajului lui ei. Era o zi minunată, strălucitoare, iar Bond îşi simți câteva clipe inima uşurată de nehotărârea şi dezolarea provocate de o misiune ce părea din ce în ce mai mult, mai ales de când sosise pe insulă în ziua aceea, o pierdere de timp inutilă.

Arhipelagul Bahamas, grupul de o mie de insule care se întinde pe o distanță de nouă sute de kilometri începând chiar din estul coastelor Floridei şi până în nordul Cubei, între 27° şi 21° latitudine sudică, a fost, vreme de trei sute de ani, obsesia fiecărui pirat faimos ce acționa în vestul Atlanticului – iar în zilele noastre turismul se foloseşte din plin de această mitologie romantică. O pancartă te anunță „Turnul lui Blackbeard – 2 km", iar alta „Cheiul prafului de puşcă. Fructe de mare. Băuturi autohtone. Grădini umbroase. Prima la stânga".

La stânga lor apăru un drum nepavat. Fata o luă de-a lungul lui şi trase în fața ruinelor unui depozit din piatră de care se sprijinea o clădire din placaj vopsită în roz, cu ramele ferestrelor albe şi o uşă în stil Adam, albă şi ea, deasupra căreia trona sigla hanului – un butoi de praf de puşcă, cu craniul şi

oasele încrucişate pe el. Îşi adăposti maşina la umbra unui pâlc de casuarina şi coborâră amândoi. Intrară în han, trecură printr-o sufragerie micuță, cu fețe de masă în carouri roşii şi albe şi ieşiră pe terasa construită din piatra unui depozit distrus de vreme. Întregul spațiu era umbrit de migdali indieni tunşi în formă de umbrelă. Urmați de un chelner ce mergea cu paşi târâiți şi avea pete de supă pe sacou, aleseră o masă răcoroasă la marginea terasei care dădea spre mare. Bond se uită la ceas şi o întrebă:

— Este exact miezul zilei. Doreşti să bei ceva tare sau slab?

— Slab. Un Bloody Mary dublu, cu mult sos Worcester.

— Şi atunci ce numeşti băutură tare? Eu o să beau votcă, cu apă tonică şi un strop de bitter.

— Da, domnu', îngăimă chelnerul şi se târî spre bar.

— De exemplu, vodca cu gheață e tare. Sucul de roşii face cocteilul acesta să fie slab.

Agăță un scaun cu vârful piciorului, îl trase spre ea şi îşi întinse pe el picioarele lungi, astfel încât să stea cu ele în bătaia soarelui. Poziția nu era destul de confortabilă, aşa că îşi aruncă sandalele din picioare şi se aşeză la loc, mulțumită.

— Când ai sosit? îl întrebă ea. Nu te-am mai văzut pe-aici. Când e ca acum, sfârşit de sezon, te aştepți să cunoşti majoritatea oamenilor.

— Am sosit dimineața asta, de la New York. Am venit să-mi cumpăr o proprietate. Mi-a trecut prin minte că acum e un moment mai bun decât în plin sezon. Atunci e plin de milionari, iar prețurile urcă înspăimântător de mult. După ce pleacă ei, poate mai scad puțin. De când eşti aici?

— De vreo şase luni. Am venit cu un iaht, Disco Volante. Poate l-ai văzut, e ancorat ceva mai sus de-aici, pe coastă. Probabil ai trecut cu avionul pe deasupra lui înainte să aterizezi la Windsdor Field.

— O ambarcațiune lunguiață, cu formă aerodinamică? Este al tău? Are o linie splendidă!

— Este al unei rude, răspunse ea urmărindu-i reacția.

— Locuieşti la bord?

— O, nu. Avem o proprietate pe plajă – adică am închiriat-o. Se numeşte Palmyra. E chiar faţă în faţă cu locul de ancorare al iahtului. Aparţine unui englez şi cred că vrea s-o vândă. E foarte frumoasă! Şi e situată departe de zonele turistice aglomerate. Se numeşte Lyford Key.

— Pare să fie tocmai genul de proprietate pe care o caut.

— Ei bine, noi plecăm peste o săptămână.

— Ah! exclamă scurt Bond privind-o ţintă în ochi. Îmi pare rău...

— Dacă intenţionezi să flirtezi cu mine, n-o mai face la un mod atât de evident.

Fata izbucni pe neaşteptate în râs. Gropiţele din obraji se adânciră. Părea stânjenită.

— Eu... zău că nu voiam să spun asta; cel puţin nu aşa cum a sunat. Dar mi-am petrecut şase luni ascultând vorbe de genul ăsta de la ţapii proşti, bătrâni şi bogaţi ce bântuie pe-aici şi singurul fel în care puteam să le închid gura era să fiu nepoliticoasă. Nu vreau să par vanitoasă, dar prin locurile astea nu poţi găsi niciun bărbat sub şaizeci de ani – cei tineri nu şi le pot permite. Aşa că orice femeie care nu are buză de iepure sau mustaţă – mă rog, nu chiar una stufoasă – îi poate seduce în câteva clipe. Şi te asigur că se lasă seduşi cu mare plăcere. Crede-mă, absolut orice fată le poate face lentilele bifocale să se aburească!

Râse din nou, din toată inima. Atitudinea ei devenise evident mai prietenoasă.

— Bănuiesc că tu ai avea un efect similar asupra cucoanelor cu lornion şi cu părul vopsit cu nuanţator albastru, adăugă ea poznaşă.

— Mănâncă legume fierte la prânz?

— Da, şi beau sucuri de morcovi şi de prune.

— Atunci n-o să ne înţelegem. Eu nu cobor mai jos de tocana de moluşte cu legume.

— Se pare că ştii o mulţime de lucruri despre Nassau, spuse ea privindu-l ciudat.

— Te referi la faptul că moluştele sunt un excelent afrodisiac? Dar credinţa asta există într-o

mulțime de locuri din lume unde se găsesc moluște, nu doar în Nassau. Oamenii din insule obișnuiesc să mănânce felul ăsta de mâncare în noaptea nunții, dar am descoperit că asupra mea nu are niciun efect.

— De ce? întrebă ea cu o expresie răutăcios-provocatoare. Ești căsătorit?

— Nu, îi răspunse Bond privind-o țintă în ochi. Dar tu?

— Nu.

— Atunci am putea într-o zi să încercăm împreună niște supă de moluște, să vedem ce efect are.

— De data asta a fost cu foarte puțin mai bine decât milionarii ăia. Va trebui să te străduiești mai mult!

Li se aduseră băuturile. Fata o amestecă pe a ei cu degetul ca să omogenizeze sedimentul maroniu-roșcat de sos Worchester și bău jumătate din conținutul paharului. Apoi întinse mâna după cartușul de țigări Dukes, scoase un pachet și-l desfăcu folosindu-și unghia degetului mare. Scoase o țigară, o mirosi precaută și o aprinse cu bricheta lui Bond. Inhală adânc și scoase un val prelung de fum.

— Nu-i rea, spuse ea cu oarecare îndoială. Fumul arată cel puțin ca un fum de țigară. De ce ai spus că ești expert în lăsatul de fumat?

— Pentru că mă las foarte des.

Agentul își spuse că era timpul să depășească etapa conversației de complezență și schimbă subiectul.

— Cum de vorbești atât de bine engleza? Am impresia că ai accent italian.

— Da, sunt italiancă. Mă numesc Dominetta Vitali. Dar am fost trimisă la studii în Anglia, la Cheltenham Ladies' College. După aceea am urmat cursuri de actorie la Academia Regală de Dans, căci îmi doream să deprind actoria clasică britanică. Părinții mei au considerat că e genul adecvat de educație pentru o tânără lady. Au murit amândoi, într-un accident de tren, așa că m-am întors în Italia ca să-mi câștig existența. Am ținut minte engleza

învățată, dar – râse ea fără urmă de amărăciune – am uitat curând tot restul. În teatrul italian nu ajungi prea departe numai pentru că ești în stare să mergi cu o carte pe cap, fără ca aceasta să se clatine.

— Dar ruda asta a ta cu iahtul, spuse el cu privirile spre mare, nu a avut grijă de tine?

— Nu, răspunse ea scurt și, când văzu că Bond nu spune nimic, continuă. Nu este chiar o rudă, cel puțin nu una apropiată, ci mai degrabă un prieten de încredere.

— Ah, înțeleg.

— Trebuie să vii să ne faci o vizită pe iaht, spuse ea simțind că e nevoie de puțin sentimentalism. Îl cheamă Largo, Emilio Largo. Se poate să fi auzit de el. A venit aici la un soi de căutare de comori.

— Serios? replică Bond, considerând că e rândul lui să devină sentimental. Sună foarte tentant. Sigur că mi-ar place să-l cunosc. Dar ce e cu căutarea asta de comori? O fi ceva serios la mijloc?

— Dumnezeu știe! E foarte misterios în privința asta. Se pare că a pus cumva mâna pe o hartă, dar eu nu am voie să o văd și trebuie să rămân pe țărm când merge să facă prospectări sau ce altceva o mai fi făcând. O mulțime de tipi au băgat bani în treaba asta, știi, ca niște investitori într-o firmă. Tocmai au sosit cu toții. Cum s-a hotărât că plecăm cam într-o săptămână, bănuiesc că totul e pregătit și că adevărata căutare o să înceapă cât de curând.

— Și cum sunt investitorii ăștia? Par să fie genul de oameni sensibili? Problema cu căutările astea de comori este că fie a fost cineva mai devreme acolo și a șters-o cu toată comoara, fie că vasul e acoperit cu un strat atât de gros de corali, încât nu poți ajunge la el.

— Par oameni cumsecade. Foarte plicticoși și foarte bogați. Și grozav de serioși pentru o acțiune atât de romantică precum o căutare de comori. Își petrec toată vremea cu Largo – bănuiesc că fac planuri și complotează. Nu i-am văzut niciodată ieșind să facă plajă sau baie, ori altceva distractiv. De parcă n-ar vrea să se bronzeze! Din câte mi-am putut da seama, niciunul din ei n-a mai fost la tropice până

acum. E doar o gaşcă tipică de afacerişti scrobiţi! S-ar putea să mă înşel, căci nu i-am prea văzut. Largo dă o petrecere pentru ei în seara asta, la cazinou.

— Şi tu ce faci toată ziua?

— Oh, pierd şi eu vremea pe-aici. Fac cumpărături pentru iaht, mă plimb cu maşina, stau la soare pe plajele altora, când casele sunt goale. Îmi place înotul subacvatic. Mi-am cumpărat echipament pentru scufundări şi iau cu mine unul din membrii echipajului sau vreun pescar. Cei din echipaj sunt mai buni, căci fac scufundări cu toţii.

— Şi eu obişnuiam să fac scufundări pe vremuri. Ţi-ar plăcea să-mi arăţi într-o zi nişte recife frumoase?

Fata îşi privi ceasul cu o mişcare intenţionată.

— S-ar putea. Acum e vremea să plec, spuse ea ridicându-se. Mulţumesc pentru băutură. Mă tem că nu te pot duce înapoi, căci merg în partea opusă. O să-ţi cheme un taxi de-aici.

Îşi strecură picioarele în sandale şi se îndreptă spre ieşire. Bond o conduse prin restaurant şi apoi până la maşină. Când văzu că se urcă în maşină şi că porneşte motorul, hotărî să rişte încă o mică manifestare de sentimentalism.

— Poate ne vedem în seara asta la cazinou, Dominetta.

— Poate, spuse ea şi schimbă viteza.

Se uită încă o dată la el şi recunoscu în sinea ei că ar vrea să-l vadă din nou, aşa că îi spuse:

— Pentru Dumnezeu, nu-mi spune Dominetta! Nu mi s-a spus niciodată aşa. Prietenii îmi spun Domino.

Îi zâmbi scurt, mai mult cu privirea şi ridică o mână.

Apoi micul automobil albastru porni în trombă pe drumul neasfaltat ce ducea la şoseaua principală, scuipând în lături nisip şi pietriş. La intersecţie încetini şi, sub ochii amuzaţi ai lui Bond, o luă spre dreapta, către Nassau.

— Afurisită! şopti el cu un zâmbet şi intră înapoi în restaurant ca să plătească nota şi să ceară să i se cheme un taxi.

Capitolul 12

Omul de la CIA

Taxiul îl duse pe Bond la aeroportul situat în celălalt capăt al insulei, străbătând în întregime Interfield Road. Agentul trimis de CIA trebuia să sosească cu zborul Pan American de la ora unu şi un sfert. Se numea Larkin, F. Larkin. Spera să nu fie vreun proaspăt absolvent de facultate, numai muşchi şi tunsoare militărească, dornic să scoată cât mai repede în evidenţă incompetenţa britanicilor, izolarea insuliţei pe care o locuiesc şi prostia ineptă a lui Bond – numai şi numai ca să crească în ochii şefului său de la Washington. Şi mai spera ca măcar să-i aducă echipamentul solicitat prin secţia A, care se ocupa de legăturile cu CIA, înainte de a părăsi Londra. Era vorba de cel mai recent aparat de transmisie-recepţie destinat agenţilor din teren, care oferea independenţă de birouri şi telefoane şi asigura comunicare instantanee cu Londra şi Washington, precum şi de cel mai modern contor Geiger portabil, funcţional atât pe uscat cât şi sub apă. În ceea ce îl privea pe el, una dintre cele mai mari virtuţi ale CIA era faptul că poseda aparatură excelentă şi nu se încurca cu false orgolii atunci când i se solicita să o împrumute.

New Providence, insula pe care era situat oraşul Nassau, capitala arhipelagului Bahamas, este o fâşie de de pământ nisipos mărginită de unele dintre cele mai frumoase plaje din întreaga lume. Interiorul ei însă, e doar o încâlceală de tufişuri târâtoare, de causarina, mastic şi arbori otrăvitori de Florida, cu un lac întins cu apă sărată la capătul vestic. În frumoasele grădini ce înconjurau reşedinţele de pe coastă ale milionarilor se vedeau păsări, flori tropicale şi palmieri, dar în

mijlocul insulei nu exista nimic care să atragă privirea, cu excepția degetelor scheletice ale turbinelor eoliene ce se ridicau deasupra desișurilor de pini, așa că Bond își petrecu timpul cât dură drumul spre aeroport ca să recapituleze întâmplările din acea dimineață.

Sosise la ora șapte dimineața și fusese întâmpinat de aghiotantul guvernatorului – o mică eroare de securitate! – și condus la Royal Bahamian, un hotel mare, de modă veche, căruia i se aplicase recent o spoială subțire de eficiență americană în materie de turism – apă cu gheață în cameră, un coș învelit în celofan, cu fructe cam trecute, însoțit de „complimentele conducerii", o bandă de hârtie adezivă ce atesta că vasul de toaletă fusese „dezinfectat". După un duș și un mic dejun anost și categoric turistic luat pe balconul ce dădea spre plaja minunată, se dusese la ora nouă la reședința guvernatorului, unde avusese întâlnire cu comandantul poliției, cu șeful Biroului de imigrare și vamă și cu adjunctul guvernatorului. Reuniunea se desfășurase exact după cum se aștepta. Depeșele cu specificația FOARTE URGENT și ULTRASECRET avuseseră doar un impact superficial asupra oficialităților locale, care îi promiseseră cooperare deplină în toate privințele, deși era evident că etichetaseră întreaga afacere ca fiind o aiureală ridicolă, ceva ce nu trebuia lăsat să intervină în rutina dulce a conducerii unei colonii micuțe și adormite, nici cu confortul și fericirea turiștilor. Roddick, adjunctul guvernatorului, un bărbat prudent, gata să se îndoaie dincotro bătea vântul, cu mustață tunsă impecabil și lornion strălucitor, pusese situația în lumina celui mai autentic bun-simț.

— Vedeți, comandante Bond, în opinia noastră – și vă rog să mă credeți că am dezbătut cu cea mai mare grijă toate posibilitățile, toate... ăăă... aspectele, după cum ar spune prietenii noștri, americanii – este de neconceput ca un avion uriaș, cu patru motoare, să fi fost ascuns prin vreun ungher al acestei colonii. Singura pistă capabilă să preia un asemenea avion – am dreptate, Harling? – este aici, în Nassau. Iar în ce privește aterizarea forțată în mare, am ținut legătura prin radio cu administratorii insulelor mai mari, care au dat cu

toţii răspunsuri negative. Tehnicienii radar de la staţiile meteorologice...

Bond îl întrerupsese în acel moment.

— Pot să vă întreb dacă ecranele radar sunt urmărite douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru? Am impresia că aeroportul este foarte aglomerat în timpul zilei, dar noaptea traficul e aproape inexistent. Ar fi posibil ca radarul să nu fie supravegheat permanent în timpul nopţii?

Comandantul poliţiei, un bărbat plăcut cu înfăţişare milităroasă, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, îmbrăcat cu o uniformă albastru închis pe care nasturii de argint şi însemnele străluceau atât de puternic, de parcă scuipatul şi lustruitul ar fi fost activitatea principală a secţiei de poliţie, interveni pe un ton judicios.

— Cred că aici comandantul Bond a atins un aspect important, domnule. Comandantul aeroportului recunoaşte că activitatea este mai relaxată când nu există niciun zbor programat. Nu dispune de suficient personal şi, desigur, majoritatea angajaţilor sunt localnici. Oameni buni, firește, dar e greu de conceput că s-ar ridica la standardele celor din aeroporturile londoneze. Cât despre radarul de la staţia meteo, este doar un simplu aparat GGA cu rază de detectare restrânsă, fiind folosit mai mult pentru ambarcaţiuni.

— Chiar aşa, rosti împăciuitor guvernatorul adjunct, nedorind să fie atras într-o discuţie despre aparatele radar sau despre meritele angajaţilor localnici. Sunt sigur că este aşa. Comandantul Bond va întreprinde, sunt convins, propriile sale investigaţii. Ei bine, mi s-a solicitat de către secretarul de stat – titlul se rostogoli sonor şi umflat pe buzele funcţionarului – să vi se pună la dispoziţie detalii şi comentarii cu privire la persoanele recent sosite pe insulă, personaje dubioase şi aşa mai departe. Domnule Pitman?

Şeful Biroului de imigrări şi vamă era un localnic uscăţiv, cu ochi negri şi iuţi şi cu maniere agreabile.

— Nimic deosebit, domnule, începu acesta cu un zâmbet plăcut. Amestecul obişnuit de turişti, oameni de afaceri şi localnici care se întorc acasă din

străinătate. Ni s-au cerut informații despre cei veniți în ultimele două săptămâni, domnule. Am toate formularele de imigrare aici, domnule, spuse el atingând servieta pe care o ținea în poală. Poate comandantul Bond va dori să arunce o privire în ele, împreună cu mine. Toate hotelurile mari au detectivi particulari, așa că la nevoie îi voi putea obține detalii suplimentare despre vreo persoană anume. Toate pașapoartele au fost verificate după procedura obișnuită. Nu s-au descoperit neconcordanțe de niciun fel și niciunul dintre oamenii intrați în țară nu se afla pe lista noastră cu persoane căutate.

— Pot să vă întreb ceva? interveni Bond.

Guvernatorul adjunct aprobă energic cu capul.

— Desigur, desigur. Orice doriți. Suntem aici pentru a vă fi de folos.

— Caut un grup de bărbați. Probabil zece sau mai mulți, care stau mult timp împreună. Ar putea fi chiar treizeci sau patruzeci. Bănuiesc că sunt europeni și că posedă o ambarcațiune sau un avion. Se pot afla pe insulă de câteva luni sau numai de câteva zile. Îmi închipui că aici, în Nassau, se organizează o mulțime de reuniuni și întruniri – agenți de vânzări, asociații de turism, grupuri religioase și Dumnezeu știe cine altcineva. Aceștia au obiceiul să închirieze mai multe camere la același hotel și să organizeze ședințe și întâlniri timp de o săptămână sau mai mult. Se desfășoară o asemenea acțiune în acest moment?

— Domnule Pitman?

— Ei bine, sigur că avem o mulțime de asemenea întruniri. Toată lumea e binevenită pe insula noastră pentru reuniuni și ședințe!

Șeful Biroului de imigrări și vamă îi zîmbi conspirativ lui Bond, ca și cum tocmai ar fi dezvăluit un secret bine păzit.

— În ultimele două săptămâni, reluă acesta, am avut doar Grupul pentru Asanare Morală, cazat la Emerald Wave și pe cei de la biscuiții Tiptop, la Royal Bahamian. Acum au plecat cu toții. Au avut programul obișnuit al reuniunilor de genul acesta și erau cu toții niște oameni foarte respectabili.

— Tocmai asta e, domnule Pitman. Oamenii pe care îi caut şi care probabil au aranjat deturnarea avionului se vor strădui cu siguranţă să pară cât mai onorabili şi să se comporte într-o manieră cât mai respectabilă. Nu căutăm o gaşcă de delicvenţi de duzină. Din câte credem noi, trebuie să fie oameni cu adevărat importanţi. În momentul acesta se află pe insulă un grup de astfel de oameni?

— Ei bine, răspunse şeful de la imigrări cu un zîmbet larg, mai avem în desfăşurare şi căutarea anuală de comori.

Adjunctul guvernatorului emise un râs scurt şi disprețuitor, ca un lătrat.

— Ei, haide, domnule Pitman. Desigur că nu dorim să-i vedem pe oamenii aceia implicaţi în problema noastră, căci Dumnezeu ştie unde am putea ajunge. Nu pot să cred că domnul Bond vrea să-şi bată capul cu o mulţime de scotocitori de plaje bogaţi.

— Atâta doar că au un iaht, domnule, interveni comandantul poliţiei cu un aer preocupat. Şi un mic avion, dacă tot a venit vorba. Şi mi s-a raportat că o mulţime din investitorii acestei căutări au sosit în ultimul timp pe insulă. Aceste aspecte concordă cu ceea ce ne-a întrebat comandantul. Recunosc că e ridicol, dar individul ăsta, Largo, este suficient de respectabil pentru standardele fixate de domnul Bond, iar oamenii lui nu ne-au dat nici cea mai măruntă bătaie de cap. Este nefiresc să nu ai niciun caz de beţie cu scandal în echipajul unei ambarcaţiuni, timp de şase luni întregi.

Bond se aruncă asupra acestui fir anemic şi îl desfăşură în următoarele două ore, în clădirea vămii şi la sediul poliţiei şi, ca rezultat al investigaţiilor, porni la plimbare prin oraş să vadă dacă nu-l zăreşte pe Largo sau pe vreunul din oamenii lui, ori dacă nu mai prinde de undeva vreo frântură de bârfă. Şi tot ca rezultat al investigaţiilor, o zărise de foarte aproape pe Domino Vitali.

Iar acum?

Taxiul ajunse la aeroport. Îi spuse şoferului să aştepte şi intră în sala lungă şi scundă de aşteptare chiar în momentul când se anunţa sosirea cursei lui Larkin.

Ştia că urmează întârzierea obişnuită la birourile vămii şi serviciului de imigrări, aşa că se duse la magazinul de alături şi cumpără un exemplar din New York Times. Titlurile de obicei discrete ale acestei publicaţii vorbeau încă despre dispariţia lui Vindicator. Poate că cei de la redacţie ştiau şi despre pierderea celor două arme atomice, deoarece Arthur Krock avea pe pagina întâi un editorial dur pe tema măsurilor de securitate ale aliaţei NATO. Era pe la jumătatea articolului, când un glas îi şopti uşor la ureche:

— 007? Fă cunoştinţă cu 009.

Bond se răsuci brusc. Pe toţi sfinţii! Era Felix Leiter!

Leiter, agentul CIA, colaboratorul lui în unele dintre cele mai spectaculoase cazuri pe care le avusese în întreaga carieră, zâmbi larg şi îşi strecură cârligul de oţel care îi înlocuia braţul drept pe sub braţul lui Bond.

— Uşurel, prietene. Dick Tracy[1] o să-ţi spună totul imediat ce ieşim de-aici. Bagajele sunt în faţă. Să mergem!

— Păi bine, poamă bătrână şi afurisită! Ştiai că e vorba de mine?

— Bineînţeles. CIA ştie totul.

Leiter îşi recuperă bagajele voluminoase la intrare, le puse în taxiul lui Bond şi-i spuse şoferului să le ducă la Royal Bahamian. Un bărbat ce stătea lângă un Ford Consul negru, cu aspect anonim, se apropie de ei.

— Domnul Larkin? Sunt de la compania Hertz. Iată maşina pe care aţi comandat-o. Sper că e ceea ce doriţi, căci aţi specificat ceva obişnuit.

Leiter aruncă o privire indiferentă spre maşină.

— Pare în regulă. Tot ce vreau e o maşină care să funcţioneze, nu una din maşinuţele alea cu ifose, în care nu este loc decât pentru o blondă pirpirie cu poşetă de burete. Am venit aici să achiziţionez o proprietate, nu să mă dau mare.

— Pot să vă văd permisul de conducere de New York, domnule? Exact. Atunci, dacă doriţi să semnaţi aici... Aveţi aici numărul legitimaţiei dumneavoastră

[1] Erou foarte popular al unei serii de benzi desenate, detectiv în poliţie (n. tr.).

de la Diner's Club. Când plecați, lăsați mașina oriunde doriți și anunțați-ne doar, ca să venim s-o ridicăm. Vă doresc o vacanță plăcută, domnule.

Cei doi agenți urcară în mașină, cu Bond la volan. Leiter spuse că va trebui să exerseze puțin „rutina de stânga a acestei limuzine" – după cum numea el obiceiul de a conduce pe partea stângă și că, oricum, îl interesa în primul rând să vadă dacă amicul lui și-a mai îmbunătățit maniera de a lua curbele, de la ultimul drum făcut împreună cu mașina.

După ce ieșiră din incinta aeroportului, englezul deschise discuția.

— Acum dă-i drumul și spune. Ultima dată când ne-am întâlnit, lucrai la agenția de detectivi particulari Pinkerton. Care-i treaba?

— Am fost luat pe sus. Al naibii să fiu dacă nu m-au luat pur și simplu pe sus! Pe toți dracii, ai fi zis c-a izbucnit războiul! Știi, James, odată ce ai lucrat în CIA, intri automat pe lista agenților de rezervă – asta doar dacă nu ești trecut la index pentru că n-ai avut prezența de spirit să mănânci cartea de coduri când dușmanul te amenința cu pistolul. Se pare că vechiul meu șef, adică Allen Dulles, n-a avut destui oameni care să intre în joc când președintele a sunat alarma pentru incendiu. Așa că eu și încă alți vreo douăzeci de camarazi de-ai mei ne-am trezit luați pe sus – lăsați totul baltă, aveți douăzeci și patru de ore ca să vă prezentați la raport! La naiba! Am crezut că ne-au invadat rușii! Când colo, mi-au zis că treaba mea este să-mi împachetez costumul de baie, lopățica și găletușa și să pornesc în zbor spre Nassau. Bineînțeles că am sărit în sus. I-am întrebat dacă n-ar trebui să-mi împrospătez puțin abilitățile la jocul de canastă și să iau niște lecții intensive de cha-cha. Abia atunci și-au deschis câte puțin gura și mi-au spus că urmează să fac echipă cu tine aici și mi-am zis că, dacă nemernicul ăla bătrân al tău de N. sau M. sau cum îi mai spui tu, te-a trimis încoace cu vechitura ta de pușcă, s-ar putea ca până la urmă să fiarbă ceva în oala asta. Așa că am luat echipamentul pe care l-ați cerut de la administrație, mi-am împachetat arcul și săgețile în loc de lopățică și găletușă și... iată-mă aici!

Asta-i tot. Şi-acum să-mi spui tu mie, pungaş bătrân! Pe toţi dracii, mă bucur grozav să te văd!

Bond îi istorisi toată povestea, pas cu pas, din momentul când fusese convocat în biroul lui M., cu o zi înainte să plece spre Nassau. În timp ce îi povestea cum fusese cât pe ce să fie împuşcat în faţa propriului sediu, Leiter îl întrerupse.

— Şi ce părere ai tu despre asta, James? După biblia mea, e o coincidenţă destul de ciudată. Te-ai legat de sufletul cuiva în ultima vreme? Întâmplarea e mai potrivită cu cartierul Loop din Chicago decât cu Piccadily.

— Pentru mine e ceva fără sens, spuse Bond cu seriozitate. La fel şi pentru toţi ceilalţi. Singurul om care ar fi putut să aibă un dinte împotriva mea, în ultimul timp vreau să zic, e un nemernic ţicnit pe care l-am cunoscut la un soi de clinică unde a trebuit să mă internez pentru nişte afurisite de proceduri medicale.

Spre marea încântare a lui Leiter, Bond îi dădu cam fără chef detaliile „curei" lui la Shrublands.

— Am descoperit că individul ăsta era membrul unui Tong chinezesc, una dintre societăţile lor secrete, Tongul Fulgerului Roşu. Probabil că m-a auzit în timp ce discutam la telefon cu cei de la arhivă, pe o linie deschisă, dintr-o cabină oarecare, şi-l dezbrăcam de hainele de conte. Ca reacţie la curiozitatea mea, blestematul a fost cât pe ce să mă omoare! Doar de dragul distracţiei şi ca să fim chit, m-am străduit să-l prăjesc de viu.

Îi dădu lui Leiter detaliile aventurii şi apoi rămase o vreme tăcut.

— E un loc simpatic şi liniştit, acolo la Shrublands, reluă el. Ai fi uimit să vezi ce efect are sucul de morcovi asupra oamenilor!

— Şi unde este casa aia de nebuni?

— Lângă un orăşel numit Washington, mic şi foarte modest în comparaţie cu al vostru. Nu departe de Brighton.

— Iar scrisoarea cu pricina a fost expediată din Brighton.

— Asta e o chestie cu bătaie al naibii de lungă.

— Atunci încerc alta. Unul dintre aspectele asupra cărora au insistat băieţii noştri este că, dacă avionul

trebuia să fie furat în timpul nopții și să aterizeze tot noaptea, luna plină ar fi fost un atu al naibii de important. Dar avionul a fost furat cu cinci zile înainte de luna plină. Presupunând că puiul tău la rotisor este cel care a expediat scrisoarea și presupunând că a întârziat cu expedierea din cauză spitalizării... nu crezi că șefii lui s-au cam supărat?

— Bănuiesc că da.

— Și presupunând că au dat ordine să fie tras de urechi pentru lipsă de eficiență; și mai presupunând că ucigașul a ajuns la el tocmai când el ajunsese la tine pentru o reglare personală de conturi. Din câte mi-ai spus, nu pare omul care să treacă cu vederea ce i-ai făcut. Așadar, presupunând toate astea... nu-i așa că se leagă?

Bond râse, privindu-l admirativ.

— Ai luat mescalină sau ce? E o secvență a naibii de bună pentru o scenetă comică, dar lucrurile astea nu se întâmplă în lumea reală.

— Nici avioanele cu arme atomice nu sunt furate în lumea reală. Dar uite că pot fi. Te blegești, James! Câți oameni ar lua drept adevărate rapoartelor unora din cazurile tale, în care am fost și eu implicat? Nu-mi veni cu rahaturi despre lumea reală! Un asemenea animal nu există.

— Ascultă aici, Felix, spuse Bond serios. Îți spun ce am de gând să fac. Povestea ta are o doză mare de logică, așa că i-o expediez lui M. în seara asta după ce-o criptez și-l rog să vadă dacă cei de la Scotland Yard îi dau de capăt. Ar putea să verifice la clinică și la spitalul din Brighton, dacă acolo a fost internat; poate că află ceva. Necazul este că, orice ar afla, din bărbatul ăla n-au rămas decât pantofii și am mari îndoieli că vor da de urma celui de pe motocicletă. După părerea mea, a acționat ca un adevărat profesionist.

— Și de ce nu? Tipii ăștia care au deturnat avionul par a fi niște profesioniști excelenți. Și planul lor este unul profesionist. Toate piesele se potrivesc. Tu dă-i înainte și transmite povestea și nu te rușina să spui că ideea îmi aparține. Colecția mea de medalii a cam fost lăsată în părăsire de când am părăsit agenția.

Opriră sub porticul hotelului Royal Bahamian şi Bond dădu cheile unui băiat din parcare. Leiter se cază şi urcară amândoi la el în cameră, de unde cerură câte un cocteil Martini Dry dublu şi meniul.

Dintre felurile pretenţioase de mâncare „Pentru consideraţia dumneavoastră deosebită", tipărite cu elegante litere gotice, Bond alese Cocteilul suprem autohton din fructe de mare, urmat de Pui de fermă dezosat înăbuşit în creson, descris cu litere italice ca fiind „pui fraged de fermă, rotisat până ajunge la un auriu puternic, înăbuşit în unt proaspăt şi dezosat pentru comoditatea dumneavoastră" – preţ 5,35 dolari. Felix Leiter alese Hering din Marea Baltică cu sos de smântână, urmat de Antricot de vită cu rondele de ceapă în stil franţuzesc („renumita noastră friptură de vită este preparată din vite selecţionate cu grijă din cirezile vestului mijlociu, hrănite exclusiv cu porumb şi lăsate să atingă vârsta ideală pentru a vă oferi maximum de satisfacţie") – preţ 5,65 dolari.

După ce comentară îndelung şi cu acreală despre preţurile umflate şi despre preţiozitatea mâncărurilor din staţiunile turistice şi mai ales despre folosirea cu rea intenţie a limbii engleze pentru descrierea unor alimente care zăcuseră cu siguranţă în congelatoare în ultimele şase luni, se aşezară în balcon ca să discute despre cele aflate de Bond în acea dimineaţă.

După o jumătate de oră şi încă un Martini Dry dublu, li se aduse mâncarea. Întreaga masă se dovedi a fi o adunătură de alimente de proastă calitate, preparate ca vai de lume, pe care n-ai fi dat nici doi bani. Mâncară tăcuţi, într-o dispoziţie de iritare absentă. În cele din urmă, Leiter aruncă furculiţa şi cuţitul.

— Ăsta-i hamburger, şi încă unul prost de tot! Cât despre rondelele de ceapă în stil franţuzesc, îţi spun eu că astea n-au fost niciodată în Franţa. Ba mai mult, nici măcar nu sunt rondele, ci ovale! – Îi aruncă lui Bond o uitătură furioasă, ca şi cum el ar fi fost vinovatul. – Bine, Hawkshaw[1], şi acum ce facem?

[1] Erou al unui serial de desene animate, detectiv particular (n. tr.).

— În primul rând luăm o hotărâre de maximă importanță: de-acum înainte mâncăm în oraș. În al doilea rând, ne vom duce să vizităm Disco Volante. După ce o facem și pe asta, vom decide dacă oamenii ăștia au ieșit să vâneze dubloni de pe fundul mării sau o sută de milioane de lire sterline. Și-apoi dăm fiecare raportul, spuse Bond făcând un semn spre pachetele așezate în colțul camerei. Mi s-au pus la dispoziție câteva încăperi la ultimul etaj al sediului poliției. Comandantul s-a dovedit foarte binevoitor și e un tip pe cinste. Poliția colonială are de obicei forțe bine antrenate, dar el depășește cu mult media. Putem să instalăm acolo aparatul de emisie-recepție și să transmitem chiar în seara asta. Mai târziu va fi o petrecere la cazinou. Ne ducem și acolo, să vedem dacă nu cumva vreuna din mutrele întâlnite ne spune ceva. Dar, în primul rând, trebuie să verificăm dacă iahtul este curat sau nu. Poți lua contorul ăla Geiger cu tine?

— Sigur, e o adevărată bijuterie.

Leiter se duse la valize, deschise una dintre ele și se întoarse aducând un obiect ce semăna cu un aparat de fotografiat Rolleiflex, păstrat într-o husă portabilă din piele.

— Ajută-mă puțin!

Leiter își scoase ceasul de mână și își prinse în loc ceva ce părea a fi un alt ceas, apoi își atârnă cureaua „aparatului de fotografiat" pe umăr.

— Acum trage în sus prin mânecă firele astea care ies din ceas și fixează-le în interiorul sacoului. Așa. Acum fișele astea micuțe trebuie băgate în găurile din buzunarul sacoului și de aici în cele două găuri ale cutiei. Ai reușit? Acum aparatul funcționează.

Americanul se dădu un pas în spate și luă o atitudine de om care pozează.

— Bărbat cu aparat de fotografiat și ceas de mână, anunță el în timp ce desfăcea capacul husei. Vezi? Lentile excelente și tot tacâmul. Are chiar și un buton pe care să apeși dacă vrei să lași impresia că faci poze. Dar în spatele simulacrului ăstuia există o valvă metalică, un circuit și baterii. Acum uită-te puțin la ceasul ăsta – și te rog să mă crezi că e ceas! Singura diferență

e că mecanismul lui este foarte mic şi că îndărătul lui se află un contor care înregistrează radioactivitatea. Firele pe care mi le-ai trecut prin mânecă asigură conexiunea celor două aparate. Acum ascultă atent! Tu încă mai porți ceasul acela vechi, cu numere mari, fosforescente. Eu mă plimb puțin prin încăpere ca să verific existența radiațiilor – asta e de maximă importanță, fiindcă o mulțime de obiecte emit radiații. Din când în când mă uit la ceas, căci sunt un tip nervos şi am o întâlnire fixată pentru mai târziu. Când ajungem pe lângă baie, ceasul meu va arăta valori pozitive din pricina tuturor obiectelor metalice, însă foarte mici. În cameră nu mai există nimic care să emită radiații, aşa că am stabilit valoarea normală în mediul acesta, pe care va trebui s-o scad din valorile înregistrate ulterior în alte zone. Ai înțeles? Acum vin lângă tine şi aparatul de fotografiat se află doar la câțiva centimetri de mâna ta. Uită-te puțin! Pune-ți ceasul chiar lângă contor. Vezi? Ceasul meu dă semne de neliniște. Acum îndepărtează-ți mâna şi o să vezi cum se linişteşte. E din pricina fosforului. Îți aminteşti că nu demult o companie producătoare de ceasuri a retras de pe piață un ceas fabricat special pentru piloți, din cauză că tipii de la Comisia pentru Energie Atomică au făcut gălăgie? E exact acelaşi lucru. S-a ajuns la concluzia că ceasul ăsta pentru piloți, cu numerele lui mari şi fosforescente, emitea prea multe radiații şi era nociv pentru cel care-l purta. Desigur, aparatul ăsta al meu e cu totul special. Majoritatea scot un țiuit când dau de radioactivitate şi, dacă prospectezi uraniu – căci pentru asta sunt folosite în general asemenea maşinării – porți căşti şi încerci să descoperi minereul sub pământ. Pentru ce avem noi de făcut nu e nevoie de un aparat atât de sensibil. Dacă ne apropiem de locul unde sunt ascunse bombele, contorul ăsta o să se dea peste cap. Te-ai prins? Atunci haide să luăm un hârb de doi gologani şi să facem o vizită autobuzului ăluia cu vâsle.

Capitolul 13

Mă numesc Emilio Largo

Ceea ce Leiter numise „hârb de doi gologani" era ambarcațiunea hotelului, o barcă modernă cu motor Chrysler ce se putea închiria la prețul de douăzeci de dolari pe oră. Porniră din port spre vest, trecură de Silver Cay, Long Cay şi insula Balmoral, apoi ocoliră Depalorte Point. La zece kilometri în josul coastei, ocoliră Old Fort Point, o zonă presărată cu reşedințe strălucitoare despre care pilotul bărcii le spuse că costau cam 1200 de lire sterline pe metru pătrat de plajă particulară şi ajunseră la iahtul alb cu bleumarin ce lucea în soare, fixat la apă adâncă de două ancore în zona exterioară recifului.

Leiter scoase un fluierat şi exclamă cu voce încărcată de admirație:

— Băiete, asta da barcă! Zău că mi-ar place să am una la fel, ca să mă joc în cadă.

— E italiană, îi explică Bond. Construită de o firmă numită Rodrigues, din Messina. Acolo, iahturilor de felul ăsta li se spune „aliscafos". Sub linia apei are aripi portante care sunt ridicate după ce pornesc motoarele şi saltă carena în sus, aşa că practic zboară peste suprafața apei. Numai elicele şi o parte din pupa rămân în mare. Comandantul poliției spunea că poate să ajungă la o viteză de cincizeci de noduri, dacă apele sunt liniştite. E bună doar pentru navigație în zonele din apropierea țărmurilor, desigur, dar când e dotată cu motoare corespunzătoare poate să transporte până la o sută de pasageri. Se pare că asta a fost construită pentru patruzeci de persoane. Restul spațiului este ocupat de cabina

proprietarului şi de un loc special amenajat pentru marfă. Îmi pun gâtul că a costat aproape un sfert de milion!

— Prin Bay Street se zvoneşte că o să pornească în căutarea unei comori peste câteva zile, interveni pilotul. Şi că în ultimele zile au apărut pe insulă toţi cei care şi-au pus banii la bătaie în treaba asta. Cică au petrecut o noapte întreagă făcând o ultimă recunoaştere a zonei. Se zice că locul cu pricina este undeva după Exhuma Bay sau pe lângă insula Watling. Cred că ştiţi că pe insula Watling a pus pentru prima dată piciorul Columb când a ajuns pe partea asta a Atlanticului, pe la o mie patru sute nouăzeci şi ceva. Dar epava ar putea fi oriunde în zona aia. Întotdeauna s-a vorbit c-ar fi comori printre insulele Ragged – chiar şi pe lângă insula Crooked. Oricum, sigur e că porneşte mereu spre sud. I-am auzit motorul cu urechile mele, până s-a pierdut în depărtare. După o vreme o ia spre est prin sud-est, aşa aş zice eu, specifică pilotul plin de sine, scuipând discret peste bord. Ar trebui să fie o comoară al naibii de mare, dacă punem la socoteală costul iahtului şi toate celelalte cheltuieli. De fiecare dată când alimentează în port, oamenii spun că nota de plată le urcă pe la cinci sute de lire.

— În care noapte au făcut ultima recunoaştere? întrebă Bond ca într-o doară.

— În noaptea după ce a alimentat. Asta ar fi acum două zile. S-a întors fix la şase dimineaţa.

Hublourile oarbe ale iathului îi priviră apropiindu-se. Un marinar ce lustruia balustrada curbă din alamă ce înconjura coverta intră înăuntru şi Bond îl văzu vorbind la un microfon. Pe punte apăru un bărbat înalt, cu papuci de plajă albi, îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi un maieu foarte larg cu găurele, care-i observă printr-un binoclu. Îi strigă ceva marinarului, iar acesta merse la capătul de sus al scării laterale de acces de la tribord şi se opri acolo. Când barca cu motor se apropie paralel de iaht, îşi puse mâinile căuş la gură şi le strigă:

— Cu ce ocazie, vă rog? Sunteţi anunţaţi?

— Sunt domnul Bond. Domnul James Bond, din New York. Am venit împreună cu avocatul meu să mă interesez de Palmyra, proprietatea închiriată de domnul Largo.

— Un moment, vă rog.

Marinarul dispăru şi se întoarse însoţit de bărbatul cel înalt, pe care Bond îi recunoscu imediat din descrierea comandantului poliţiei.

— Poftiţi la bord, poftiţi la bord, îi invită acesta cu glas vesel şi-i făcu semn marinarului să coboare şi să ajute barca să abordeze.

Bond şi Leiter ieşiră din barcă şi urcară pe scara de acces.

Largo întinse o mână cu un gest primitor.

— Mă numesc Emilio Largo. Domnul Bond şi...?

— Domnul Larkin, avocatul meu din New York. De fapt, eu sunt englez, dar am proprietăţi în America şi acum locuiesc acolo.

Cei trei îşi strânseră mâinile.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule Largo. Am venit în legătură cu Palmyra, proprietatea pe care cred că aţi închiriat-o de la domnul Bryce.

— Ah, da, desigur, spuse italianul dezvelindu-şi dinţii albi într-un zâmbet cald şi primitor. Poftiţi în cabina cea mare, domnilor. Îmi pare rău că vă primesc într-o ţinută atât de necorepunzătoare, adăugă el trecându-şi mâinile mari peste părţile laterale ale maieului, cu colţurile gurii coborâte critic în jos. De obicei, vizitatorii mei se anunţă telefonic, din port. Dar sper că-mi veţi iertaţi lipsa de formalism...

Largo lăsă propoziţia să se stingă neterminată şi îi conduse printr-un tambuchi, apoi pe o scară de aluminiu, până în cabina principală. Tambuchiul cu marginile îmbrăcate în cauciuc fâşâi în urma lor.

Cei trei intrară într-o cabină frumoasă şi încăpătoare, lambrisată cu mahon, cu un covor roşu închis pe jos şi fotolii comode, tapiţate cu piele bleumarin. Soarele strălucea printre deschizăturile storurilor, adăugând o tuşă veselă de culoare în această încăpere cu aspect sever şi masculin, în mijlocul căreia trona o masă mare încărcată cu hărţi şi hârtii. Lângă

pereți se înșiruiau vitrine cu echipament de pescuit, puști și pistoale. Într-unul din colțuri era un cuier-pom de care atârna un costum de scafandru din cauciuc negru, cu vizorul aferent și tuburi de oxigen, ce semăna cu efigia unui vrăjitor. Sistemul de aer condiționat făcea cabina să fie plăcut răcoroasă, iar Bond simți cum cămașa înmuiată de transpirație i se dezlipește cu încetul de piele.

Cu un gest nepăsător, Largo înghesui într-o parte hărțile și hârtiile ca și cum n-ar fi avut nicio importanță și puse pe masă o cutie mare, din argint.

— Vă rog să luați loc, domnilor. Țigări? Ce doriți să beți?

Se duse la un bufet și-i deschise larg ușile.

— Poate ceva răcoritor și nu foarte tare? Un punci Planter? Sau un gin tonic? Ori, dacă doriți, am aici câteva din cele mai bune mărci de bere. Ați făcut atâta drum pe căldura asta! Dacă știam, aș fi intrat cu iahtul în port, ca să ajungeți mai ușor.

Amândoi oaspeții cerură doar apă tonică.

— Îmi cer mii de scuze că am dat buzna în felul ăsta, domnule Largo, începu Bond. Nu mi-a trecut prin minte că v-aș fi putut contacta prin telefon. Am sosit pe insulă azi-dimineață și, cum nu am la dispoziție decât câteva zile, sunt obligat să mă mișc repede. Vedeți dumneavoastră, eu caut să cumpăr o proprietate aici.

— Ah, da?

Largo aduse la masă paharele și sticlele cu apă tonică și se așeză în fața lor, alcătuind imaginea unui grup relaxat.

— Ce idee bună! E un loc minunat. Eu sunt aici de șase luni deja, dar mi-aș dori să rămân tot restul vieții. Dar cu prețurile pe care le cer piratii ăia de pe Bay Street...! Cât despre milionari, ăștia sunt și mai răi. A fost înțelept din partea dumneavoastră să veniți la sfârșitul sezonului. Poate că unii proprietari sunt dezamăgiți că n-au reușit să vândă până acum și o să-și mai tempereze lăcomia.

— Așa m-am gândit și eu, spuse Bond sprijinindu-se comod de spetează și aprinzând o țigară. Sau,

mai degrabă, aşa m-a sfătuit avocatul meu, domnul Larkin.

Leiter clătină din cap a îndoială, cu un aer pesimist.

— După ce s-a interesat cum stau lucrurile pe piaţa imobiliară de-aici, mi-a spus cu toată sinceritatea că e o adevărată nebunie. Nu-i aşa? întrebă el întorcându-se politicos spre Leiter şi incluzându-l în discuţie.

— Hoţie la drumul mare, domnule Largo, zău că da. E mai rău ca-n Florida! Aşa ceva nu există în toată lumea. Eu unul nu mi-aş sfătui niciun client să investească aici, cu preţurile astea.

— Chiar aşa, remarcă Largo neutru, nedorind să intre prea profund în acest subiect. Aţi pomenit ceva de Palmyra. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră în privinţa asta?

— Înţeleg că aţi închiriat proprietatea, domnule Largo, spuse Bond. Şi se spune că veţi pleca în curând – doar bârfe, desigur, ştiţi cum sunt oamenii din insulele astea mici. Dar, din informaţiile mele, Palmyra pare să fie cam ceea ce mi-aş dori, iar englezul, domnul Bryce, ar putea s-o vândă dacă obţine un preţ mulţumitor. Ceea ce voiam eu să vă rog, e să ne acordaţi permisiunea să ne ducem şi să vedem locul. Cândva când nu sunteţi acolo, desigur. Oricând v-ar conveni dumneavoastră.

Largo îşi arătă din nou dinţii scânteietori şi deschise larg braţele.

— Dar desigur, desigur, dragi prieteni. Oricând doriţi. În casă nu se află decât nepoata mea şi vreo câţiva servitori, iar ea este mai tot timpul plecată. Vă rog doar să-i daţi un telefon înainte, o să-i spun şi eu că o veţi căuta. Să ştiţi că este cu adevărat o proprietate fermecătoare – atâta stil! Şi o arhitectură de mare clasă. Dacă toţi oamenii bogaţi ar avea atâta bun gust...!

Bond se ridică în picioare, iar Leiter îl urmă.

— Ei bine, a fost extraordinar de amabil din partea dumneavoastră, domnule Largo. Acum vă lăsăm liniştit. Poate că ne vom întâlni în oraş

într-o zi. Trebuie să veniți, vom lua prânzul împreună, deşi – Bond îşi muie glasul în admirație şi măgulire – cu un iaht ca acesta, nu prea cred că vă vine să coborîți pe țărm. Probabil e unicul de acest fel în partea asta a Atlanticului. Nu există cumva unul similar care făcea curse între Veneția şi Triest? Am senzația că-mi amintesc c-am citit undeva despre el.

Largo îl răsplăti cu un zâmbet plin de plăcere.

— Da, aşa este, aveți dreptate. Există câteva şi pe lacurile italiene, pentru plimbări de agrement. Firma care l-a fabricat are acum comenzi şi din America de Sud. E perfect pentru zonele din apropierea țărmurilor. Intră în apă numai un metru şi jumătate când i se deschid aripile portante.

— Bănuiesc că spațiul de cazare este mai problematic?

Afecțiunea deosebită pentru posesiunile materiale este o slăbiciune a tuturor bărbaților – chiar dacă nu în mod necesar şi a tuturor femeilor.

— Nu, în niciun caz, se grăbi Largo să-l asigure, puțin atins în propria vanitate. Puteți vedea asta cu ochii dumneavoastră. Aveți cinci minute libere? În momentul acesta suntem destul de aglomerați. Sunt sigur că ați auzit despre căutarea de comori pe care am organizat-o.

Italianul le aruncă amândurora o privire aspră, ca unul care se aşteaptă să nu fie luat în serios, apoi continuă:

— Mă rog, nu vom discuta despre asta acum. Sunt aproape convins că tratați cu neîncredere astfel de acțiuni. Asociații mei în această întreprindere temerară sunt la bord acum. Împreună cu echipajul, numărăm patruzeci de persoane. Veți vedea că nu stăm deloc înghesuiți. V-ar face plăcere?

Largo făcu un gest de invitație, arătând spre o uşă aflată pe peretele din fund al cabinei principale.

Felix Leiter şovăi.

— Îți aminteşti, domnule Bond, că avem întâlnire cu Harold Christie la ora cinci?

Bond îi alungă obiecțiunea cu o fluturare a mâinii.

— Domnul Christie e un om fermecător. Sunt convins că n-o să se supere dacă întârziem câteva minute. Mi-ar place mult să văd iahtul, dacă domnul Largo are timp să ni-l arate.

— Poftiți, n-o să ne ia mai mult de cinci minute. Iar minunatul domn Christie este un prieten de-al meu. Va înțelege cu siguranță.

Se duse la uşă şi o ținu deschisă.

Bond se aştepta la această dovadă de politețe, care nu era deloc binevenită pentru Leiter şi aparatul său, aşa că spuse cu hotărâre:

— După dumneavoastră, domnule Largo. Aşa ne veți putea spune când e cazul să ne aplecăm capetele.

După un efluviu de amabilități, Largo porni înainte.

Oricât ar fi de moderne, ambarcațiunile seamănă mai mult sau mai puțin între ele – aceleaşi coridoare spre babord, tribord şi sala maşinilor, şirul de uşi ale cabinelor, despre care Largo le spuse că sunt ocupate, cambuza, unde doi italieni cu aer vesel, îmbrăcați cu haine albe, râseră la glumele lui Largo despre mâncare şi părură încântați de interesul vizitatorilor, uriaşa sală a motoarelor unde inginerul şef şi colegul lui, german după câte se părea, le oferiră entuziasmați informații despre cele două motoare diesel puternice şi le explicară sistemul hidraulic al aripilor portante – era exact ca şi cum ar fi vizitat oricare altă navă, spunând ceea ce trebuie echipajului şi folosind superlativele potrivite în discuția cu proprietarul.

Spațiul îngust al dunetei era ocupat de un micuț avion amfibiu cu două locuri, vopsit în bleumarin şi alb ca să se asorteze cu iahtul, cu aripile strânse şi motorul acoperit ca să fie ferit de bătaia soarelui, de o barcă mare cu vâsle în care încăpeau cam douăzeci de persoane şi o macara electrică, folosită probabil pentru a pune barca pe apă şi a o ridica înapoi la bord. Estimând împărțirea spațiului navei, Bond întrebă într-o doară:

— În cală ce este? Tot spații amenajate pentru cazare?

— Doar spațiu pentru depozitarea mărfii. Şi rezervoarele de combustibil, desigur, căci deplasarea e destul de costisitoare. Trebuie să cărăm câteva tone la bord. Problema balastului e foarte importantă la iahturile astea. Când aripile portante se ridică, combustibilul îşi schimbă poziția spre pupa, aşa că trebuie să avem rezervoare laterale de mare capacitate, pentru a corecta situația.

Continuând să vorbească neîntrerupt şi cu multă pricepere, Largo îi conduse spre coridorul ce ducea la tribord. Când trecură prin dreptul cabinei de comunicații, Bond îl întrebă:

— Ați spus că aveți legătură telefonică cu uscatul. Ce alte dotări mai are iahtul? Probabil aparatul Marconi obişnuit, cu frecvență pe unde scurte şi lungi. Aş putea să arunc o privire? Radiocomunicațiile m-au fascinat întotdeauna.

— Poate altă dată, dacă nu vă supărați, răspunse Largo politicos. Operatorul meu e conectat permanent la buletinele meteorologice, căci în acest moment sunt deosebit de importante pentru noi.

— Desigur.

Cei trei intrară apoi în cabina de comandă, unde Largo explică succint rolul butoanelor şi al manetelor, după care îi conduse afară, în spațiul îngust al punții.

— Iată, acum ați văzut în întregime frumosul iaht Disco Volante – „Farfuria Zburătoare", în limba dumneavoastră. Şi vă asigur că zboară, într-adevăr. Sper că dumneavoastră şi domnul Larkin mă veți însoți într-una din zilele astea într-o scurtă plimbare cu el. Deocamdată, adăugă el cu un zâmbet ce făcea o aluzie vagă la un secret reciproc împărtăşit, aşa cum probabil ați auzit deja, suntem cam ocupați.

— E foarte incitantă treaba asta cu căutarea de comori. Credeți că veți avea noroc?

— Aşa ne place să credem, răspunse italianul cu modestie. Aş fi vrut să vă pot spune mai multe însă, din păcate, gura mea este pecetluită – după cum se spune. Sper că veți înțelege.

— Da, desigur, trebuie să țineți seama de investitorii dumneavoastră. Mi-aş fi dorit să fiu şi eu unul

dintre ei, ca să vă pot însoți. Bănuiesc că nu mai este loc pentru încă un investitor...

— Din păcate, nu. Cheltuielile au fost, după cum se spune, acoperite în întregime. Ar fi fost o plăcere să vă avem printre noi. Ei bine, spuse Largo întinzând mâna, văd că domnul Larkin a fost agitat şi s-a tot uitat la ceas în timpul scurtului nostru tur. Nu trebuie să-l facem pe domnul Christie să aştepte prea mult. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnule Bond. Şi pe dumneavoastră, domnule Larkin.

După încă un schimb de politeţuri, coborâră în barca lor cu motor şi porniră spre port. Înainte să dispară prin tambuchiul covertei, Largo le mai făcu un semn larg cu mâna.

Cei doi se aşezară la pupa, cât mai departe de pilot. Leiter clătină din cap.

— Absolut negativ. Reacţii slabe în zona sălii motoarelor şi în cabina de radiocomunicaţii, dar asta-i normal. Totul a fost normal, afurist de normal! Tu ai reuşit să prinzi ceva deosebit la el sau prin navă?

— La fel ca tine – al naibii de normal. Arată exact a ceea ce spune că este şi se poartă în consecinţă. Echipajul nu e prea numeros, dar cei pe care i-am văzut sunt ori marinari obişnuiţi, ori nişte actori geniali. Doar două amănunte mi-au atras atenţia. În primul rând, n-am văzut nicio scară care să coboare spre cală, dar s-ar putea, desigur, să existe în coridor o trapă acoperită cu mocheta. Bine, şi-atunci cum ajungi la magazia despre care vorbea? Sunt convins că e o cală al naibii de mare, chiar dacă nu ştiu mare lucru despre construcţia de nave. O să-i rog pe cei de la vamă să verifice la punctul de alimentare din port şi să afle cât combustibil duce cu el. În al doilea rând, n-am văzut nici picior de investitor. Când am urcat la bord era în jur de ora trei şi probabil cei mai mulţi dintre ei îşi făceau siesta, dar cu siguranţă nu toţi nouăsprezece. Ce fac oamenii ăia tot timpul în cabinele lor? Şi încă ceva. Ai observat că Largo n-a fumat şi că nu era nici urmă de miros de ţigară în tot iahtul? Asta-i ciudat. Patruzeci de bărbaţi adunaţi

împreună şi niciun fumător printre ei. Ai putea spune că asta nu mai e coincidenţă, ci disciplină. Adevăraţii profesionişti nu beau, nici nu fumează. Dar recunosc că ipoteza mea e una cu bătaie foarte lungă. Ai observat sistemul de navigaţie Decca şi ecosonda pentru analiza straturilor sedimentare? Sunt nişte aparate destul de scumpe. Destul de normal pentru un iaht luxos, desigur, dar m-am aşteptat ca Largo să le laude puţin când ne-a arătat coverta. Bogătaşii sunt foarte mândri de jucăriile lor. Dar asta înseamnă să ne agăţăm de firul de pai al celui care se îneacă. Aş fi zis că totul e curat şi limpede precum cristalul, dacă n-ar fi omis să ne arate cala. Vorbăria lui despre combustibil şi balast mi-a părut o aiureală. Ce părere ai?

— Ai dreptate. A omis să ne arate cel puţin o jumătate din iaht. Dar, la o adică, şi la asta există un răspuns perfect logic. Se poate să ţină în cală o grămadă de echipament secret pentru căutarea comorii, lucruri pe care dorea să nu le vadă nimeni. Îţi aminteşti de vaporul acela comercial din Gibraltar, în timpul războiului? Scafandrii italieni îl foloseau drept bază. Îşi croiseră o trapă în chilă, sub nivelul apei. Oare nu are şi iahtul omului nostru ceva asemănător?

Bond îi aruncă amicului său o uitătură plină de asprime.

— Ah, da, „Oltera". Pata cea mai neagră de pe obrazul Serviciilor Secrete din timpul războiului. Disco Volante are chila la un metru şi ceva sub apă. Presupunând că au îngropat bombele în nisip, chiar sub el, contorul Geiger ar fi înregistrat radioactivitatea?

— Mă îndoiesc. Dar am unul care funcţionează şi sub apă, aşa că putem să ne ducem şi să aruncăm o privire după ce se întunecă. Dar, James, eşti sigur că n-am luat-o puţin razna şi vedem spărgători sub fiecare pat? N-ai impresia că nu facem altceva decât să căutăm nod în papură? Largo e un tip al naibii de arătos, în genul pirat, poate că e şi puţin escroc, mai ales atunci când e vorba de femei. Dar ce dracu'

avem împotriva lui? I-ai verificat – pe el, investitorii şi membrii echipajului?

— Da, am transmis cererea de la reşedinţa guvernatorului şi am specificat urgenţă maximă. Până deseară ar trebui să primesc răspunsul. Dar uite, Felix, spuse Bond cu încăpăţânare, e o ambarcaţiune al naibii de rapidă, cu un avion şi patruzeci de oameni la bord, despre care nimeni nu ştie nimic. Nu există niciun alt grup în zonă, nici măcar un individ izolat, care să arate cât de cât promiţător. Bine, de-acord, iahtul e curat şi povestea tipului pare să stea în picioare. Dar presupunând că totul e doar faţadă, una foarte reuşită, recunosc, aşa ar şi trebui să fie la o asemenea miză. Haide să privim lucrurile şi din alt unghi. Aceşti aşa-zişi investitori ajung cu toţii la timp ca să fie aici în 3 iunie. În noaptea aceea, Disco iese în larg şi stă până dimineaţa la şase. Să presupunem că iahtul s-a întâlnit cu avionul, undeva într-o zonă cu apă puţin adâncă, că echipajul a luat bombele şi că le-a pus la loc sigur – în nisip, exact în locul de ancorare, dacă vrei; în orice caz, undeva unde să fie bine ascunse şi de unde să poate fi recuperate fără prea mult efort. Dacă admiţi toate astea, ce fel de imagine obţii?

— O imagine cam tremurată, James, răspunse Leiter ridicând resemnat din umeri. Dar cred că e suficient ca să mergem pe firul ăsta. Dar mai degrabă mă împuşc, adăugă el cu un râs sardonic, decât să menţionez despre ea în raportul din seara asta. Dacă tot e să ne facem de râs, mai bine să fie cât mai departe de ochii şi urechile şefilor noştri. Aşadar, ce ai de gând? Ce urmează?

— În timp ce tu te ocupi de comunicarea informaţiilor, eu mă duc în port să văd ce aflu de la punctul de alimentare cu combustibil. Apoi trecem pe la Domino, facem cumva să fim invitaţi înăuntru la un pahar şi aruncăm o privire prin baza lui Largo de pe uscat. După aceea mergem la cazinou, unde o să putem vedea tot grupul de investitori. Şi-apoi am de gând să împrumut de la comandantul poliţiei un om bine antrenat care să-mi dea o mână de ajutor,

să-şi pună echipamentul de scufundări şi să se ducă la iaht cu celălalt contor Geiger al tău, să adulmece puțin prin împrejurimi.

— E clar, spuse Laiter laconic. Dragonul contraatacă! Ei bine, treacă de la mine şi asta, James. Doar de dragul vremurilor trecute. Dar fă bine şi nu-ți băga piciorul în acele vreunui arici de mare. Am auzit că în sala de dans a hotelului Royal Bahamian se organizează mâine lecții gratuite de cha-cha. Trebuie să fim în formă pentru ele. Nu cred c-o să fie vreun alt eveniment notabil în excursia asta.

Când ajunseră la hotel, văzură un curier de la reşedința guvernatorului, care îl căuta pe Bond. Acesta salută vioi, îi întinse un plic sigilat şi-i ceru să semneze o recipisă de primire. Era o telegramă de la Oficiul Colonial, cu specificația „Pentru guvernator – Personal". Textul începea: PROBOND şi continua: LA CEREREA 1107. ÎN ARHIVĂ NU EXISTĂ NIMIC REPET NIMIC PE ACESTE NUME STOP TOATE BIROURILE RAPORTEAZĂ NEGATIV LA POSIBILA LEGĂTURĂ CU OPERAȚIUNEA THUNDERBALL STOP. Mesajul era semnat PRISMA – ceea ce însemna că M. îl aprobase.

Bond îi întinse lui Leiter telegrama. Acesta o citi şi spuse:

— Acum înțelegi ce-ți spuneam? Am pornit-o pe o cale care nu duce nicăieri sau, în cel mai bun caz, într-o fundătură. Ne vedem mai târziu în barul Pineapple, la un Martini Dry cu o jumătate de măslină uriaşă. Acum mă duc să trimit o ilustrată la Washington; le cer să ne trimită nişte aparate de radio cu tranzistori, ca să nu ne plictisim pe plajă.

Capitolul 14

Martini acru

După cum se dovedi în scurt timp, jumătate din programul lui Bond pe seara aceea s-a dus de râpă. Domino Vitali îi spuse la telefon că nu puteau vizita casa, căci ruda ei urma să vină la reşedinţă, însoţit de câţiva prieteni. Dar, desigur, era posibil să se întâlnească mai târziu, la cazinou. Va lua cina pe iaht, apoi vor veni pe calea apei până la debarcaderul cazinoului. Cum îl va recunoaşte în mulţimea aceea, căci nu prea are memoria feţelor? N-ar vrea să poarte o floare la butonieră sau un alt semn distinctiv?

Bond râse şi o asigură că totul va decurge bine, căci el îşi va aminti imediat de frumoşii ei ochi albaştri – erau de neuitat! Şi de nuanţatorul albăstrui cu care îşi clătea părul şi care se asorta perfect cu ochii. Când puse receptorul în furcă, Domino mai chicotea încă cu glasul ei amuzat şi sexy. Îl cuprinse pe neaşteptate dorinţa puternică de a o vedea din nou.

În acelaşi timp însă, faptul că iahtul îşi părăsea locul de ancorare îi schimba planurile în bine. Era mult mai uşor să fie cercetat cât timp se afla în port. Distanţa pe care trebuia să o străbată înotând se scurta considerabil şi putea să intre în apă sub acoperirea celor de la poliţia portuară. Şi locul obişnuit de ancorare al ambarcaţiunii avea să fie mult mai uşor de cercetat. Dar dacă Largo se deplasa atât de nonşalant cu Disco Volante, mai exista oare posibilitatea ca bombele să fi fost ascunse în nisipul de sub chila lui? Dacă cumplitele arme ar fi fost îngropate acolo, cu siguranţă ar fi rămas pe loc ca să le păzească. Decise să mai aştepte cu clarificarea acestei

probleme până obținea informații mai precise despre conformația calei iahtului.

Se așeză la masă și scrise raportul negativ destinat lui M. După ce-l sfârși, îl reciti cu atenție. Bătrânul nu va fi deloc încântat de o asemenea depeșă. Să pomenească totuși despre capătul vag al unui fir pe care intenționează să-l desfășoare? Nu. Până nu avea o dovadă concretă, nici nu putea fi vorba. Inteligența pusă în slujba ambiției, dorința de a te face plăcut și de a liniști temerile destinatarului sunt cele mai periculoase atitudini în munca de agent secret. Își imagină reacția celor din centrul de operațiuni de la Whitehall, nerăbdători să se repeadă pe urmele dușmanului. Și replica precaută a lui M. – „Cred că ar fi cu putință să fi prins un fir în Bahamas. Deocamdată e ceva categoric neclar, dar agentul pe care-l am acolo se înșeală rareori în situații ca asta. Da, desigur, îl voi contacta și voi vedea dacă ne poate oferi informații suplimentare". După aceea s-ar fi dezlănțuit agitația. „M. are o pistă. Un agent de-al lui crede că a descoperit ceva. Da, în Bahamas. Cred că ar fi mai bine să-l informăm imediat pe primul ministru". Și ar începe să curgă telegramele ultraurgente. DETALIAZĂ NOTA 1806. TRANSMITE URGENT TOATE AMĂNUNTELE. PRIMUL MINISTRU VREA DETALII AMĂNUNȚITE PENTRU NOTA 1806. Și tot așa, la nesfârșit. CIA i-ar rezerva lui Leiter aceeași soartă. Lumea întreagă ar intra în alertă. Și, după o vreme, ca răspuns la însăilarea lui de speculații și mici fragmente de bârfă, ar veni admonestarea: „Sunt surprins că ai putut lua în serios dovezile astea firave. În viitor, rezumă-ți notele la fapte concrete". Și, în sfârșit, degradarea finală: „Datorită naturii pur speculative a notei tale 1806, viitoarele rapoarte trebuie – repet, trebuie – să fie contrasemnate de reprezentantul CIA".

Își șterse sudoarea de pe frunte. Descuie servieta ce conținea mașina de criptare, transpuse textul, îl citi din nou și se duse la sediul poliției, unde îl găsi pe Leiter stând în fața panoului și transpirând din cauza concentrării. Zece minute mai târziu, Leiter

își scoase căștile de pe urechi, i le întinse și își șterse fața cu batista deja udă.

— Mai întâi am avut de furcă cu blestematele alea de explozii solare, se plânse el, și a trebui să trec pe lungimea de undă de urgență. Când am reușit în sfârșit să prind legătura, am avut plăcerea să constat că puseseră la celălalt capăt un babuin – știi, unul din ăia care îți poate recita Shakespeare în întregime dacă-i dai timp destul. Și-n plus, adăugă el fluturând furios un teanc de pagini cifrate, acum trebuie să decriptez toate astea. Pun pariu că e o înștiințare de la contabilitate, în care sunt anunțat cu cât îmi crește impozitul pe venit în urma excursiei ăsteia.

Se așeză la masă și începu să trăncăne cu mașina de criptare.

Bond își transmise repede scurtul mesaj, imaginându-și cum iese din aparatul telex sub forma unei benzi de hârtie perforată, într-una din încăperile pline de agitație de la etajul al optulea; cum trece pe la supervizor, care specifică într-un colț: „Personal pentru M. Copii pentru secția 00 și arhivă", apoi o fată străbate în grabă coridorul cu formularul galben și aproape transparent ascuns între copertele unui dosar. Se interesă dacă avea vreun mesaj și întrerupse legătura.

Sfârșind ce avea de făcut, coborî în biroul comandantului.

Harling stătea la masa de lucru îmbrăcat doar în cămașă și dicta ceva unui sergent. Când îl văzu, îi spuse sergentului că a terminat cu el, împinse spre Bond cutia cu țigări și își aprinse și el una.

— Ați descoperit ceva? îi întrebă cu un zâmbet vag ironic.

Bond îi spuse că investigațiile asupra lui Largo și a grupului său avuseseră rezultat negativ și că îi făcuseră o vizită italianului, la bordul lui Disco Volante, echipați cu un contor Geiger. Și rezultatul acestei incursiuni fusese negativ. Cu toate astea, nu era mulțumit. Dorea informații despre capacitatea rezervoarelor de combustibil ale iahtului și localizarea lor precisă în structura navei.

Comandantul încuviință amabil cu o aplecare a capului, ridică receptorul telefonului şi ceru să vorbească cu sergentul Molony de la poliția portuară. În aşteptarea legăturii, îi explică lui Bond:

— Obişnuim să verificăm toate alimentările cu combustibil. Portul nostru e mic şi foarte aglomerat – ambarcațiuni mici, nave de pescuit la mare adâncime şi aşa mai departe. Pericolul de incendiu este enorm, dacă cineva comite vreo neatenție. Ne place să ştim cât combustibil transportă fiecare ambarcațiune şi unde anume este stocat acesta, în caz că trebuie să se stingă un incendiu sau vrem să scoatem urgent din port o navă anume.

În acel moment sună telefonul. Era legătura solicitată. Îi repetă sergentului Molony întrebarea lui Bond, ascultă răspunsul, mulțumi şi puse receptorul în furcă.

— Transportă maximum o mie nouă sute de litri de combustibil. Atâta a alimentat în ziua de 2 iunie. În plus, în cală mai există o sută cincizeci de litri de ulei de motor şi patru sute de litri de apă potabilă – toate păstrate în pântecul navei, lângă sala maşinilor. Asta voiai să afli?

Informațiile primite contraziceau în totalitate vorbăria lui Largo despre rezervoarele laterale, despre problema dificilă a balastului şi aşa mai departe. Era foarte posibil să fi vrut să ferească de ochii vizitatorilor săi nişte aparatură secretă destinată căutării comorii, dar cel puțin acum ştiau că la bord exista ceva ce trebuia ținut ascuns. Aşadar, reuşiseră să stabilească fără dubiu că, în ciuda atitudinii foarte deschise, Largo putea să fie un căutător bogat de comori, însă în niciun caz un martor de încredere.

Bond luă, în sfârşit, o hotărâre fermă: trebuia cu orice preț să verifice chila iahtului. Referirea lui Leiter la vasul Oltera fusese destul de vagă, dar tot trebuia să i-o plătească. Ca prim pas, începu să-i dezvăluie comandantului o versiune prudentă a deducțiilor sale logice şi îi spuse unde urma să se afle Disco Volante în acea seară. Îl întrebă dacă are în subordine un om de încredere, care putea să-l ajute în recunoaşterea subacvatică pe care intenționa s-o facă. Aveau

poate în dotare şi un echipament complet de scufundări, cu rezervoare de oxigen încărcate?

Harling îl întrebă cu amabilitate dacă era înţelept din partea lui să-şi pună în aplicare ideea. Nu cunoştea exact legea încălcării proprietăţii, însă oamenii aceia păreau nişte cetăţeni cumsecade şi, fără îndoială, aduceau un venit serios insulei. Largo se cunoştea cu toată lumea bună, aşa că orice fel de scandal, mai ales unul în care era implicată şi poliţia, ar fi făcut valuri al naibii de mari în toată colonia.

— Îmi pare rău, comandante, interveni Bond cu fermitate. Îţi înţeleg punctul de vedere, dar sunt riscuri care trebuie să fie asumate, iar eu am o misiune de îndeplinit. Sunt sigur că instrucţiunile secretarului de stat au fost suficient de clare în această privinţă. Pot să aranjez să vi se trimită, în termen de o oră, ordine specifice de la el sau de la primul ministru, dacă consideraţi că e necesar.

Comandantul Harling clătină din cap şi zâmbi.

— Nu e nevoie să foloseşti artileria grea, comandante. Sigur că îţi voi pune la dispoziţie ce doreşti. Voiam doar să-ţi atrag atenţia asupra posibilelor reacţii locale. Sunt sigur că şi guvernatorul v-ar fi dat un avertisment similar. Aici ne aflăm într-un loc micuţ şi uitat de lume, aşa că nu suntem prea obişnuiţi să primim ordine imperative de la Whitehall. Dar o să ne putem obişnui cu ele, fără îndoială, dacă agitaţia asta mai durează mult. Aşadar, să revenim. Avem tot ce îţi doreşti şi încă din belşug. Echipa de salvare a portului numără douăzeci de oameni perfect antrenaţi. Aşa trebuie să fie, căci ai fi surprins să afli câte ambarcaţiuni mici suferă accidente pe canalurile navigabile, chiar în locul unde e pe punctul să ancoreze un vas mare. Şi, desigur, mai există şi corpul de voluntari. O să-l desemnez pe ofiţerul Santos să te ajute în misiune. E un băiat de milioane, băştinaş din insula Eleuthera, unde a câştigat toate concursurile de înot organizate până să vină aici. Va fi la dispoziţia dumitale unde şi când vei dori, împreună cu echipamentul solicitat. Acum te rog să-mi dai amănuntele...

Întors la hotel, Bond făcu un duş, bău un bourbon Old Fashioned dublu şi se trânti în pat. Era frânt de oboseală – drumul cu avionul, căldura, sentimentul sâcâitor că se face de râs în faţa comandantului, a lui Leiter, a lui însuşi şi conştienţa pericolelor, foarte probabil inutile, la care se expunea în acea partidă nocturnă de înot, îi induseseră o stare de tensiune de care putea să scape numai cu ajutorul somnului şi al singurătăţii. Trecu din starea de trezie în cea de somn precum o lumină care se stinge şi o visă pe Domino urmărită de un rechin cu dinţi albi şi strălucitori care se transformase brusc în Largo, iar acesta se repezise la el. Mâinile uriaşe ale italianului se apropiară, se întinseră cu încetineală spre el, îl apucară de umeri ... dar chiar atunci se auzi clopotul care semnala sfârşitul rundei... şi care continuă să sune...

Se smulse din vis şi ridică receptorul. Era Leiter, care avea chef de martini cu măslină uriaşă. Era deja ora nouă, ce naiba făcea Bond acolo? Avea nevoie de cineva care să-l ajute să-şi încheie fermoarul la pantaloni?

Barul Pineapple era lambrisat cu bambus vopsit temeinic împotriva termitelor. Pe mese şi pe pereţi se vedeau suporturi din fier forjat în formă de ananas, în care ardeau lumânări roşii. Restul luminii din sală provenea de la acvariile încastrate în pereţi şi de la lustrele din tavan cu abajururi roz din sticlă în formă de stea de mare. Banchetele tapiţate cu vinilin aveau nuanţa alb-gălbuie a fildeşului, iar barmanul şi cei doi chelneri purtau cămăşi strâmte din satin roşu aprins şi pantaloni negri.

Bond i se alătură lui Leiter, la o masă în colţ. Amândoi îmbrăcaseră smochinguri albe şi pantaloni negri, iar englezul îşi subliniase, cu un brâu lat de satin roşu intens, statutul de bogătaş care caută să achiziţioneze o proprietate.

— Era cât pe ce să-mi prind în talie un lanţ de bicicletă placat cu aur, doar aşa, în caz de nevoie, spuse Leiter râzând, dar mi-am amintit la timp că sunt un avocat paşnic. Ştii ce, n-ar fi rău să apară şi o fată

în misiunea asta. Eu aş fi în preajmă, m-aş ocupa de contractul prenupţial şi apoi de pensia alimentară. Chelner!

Americanul comandă două cocteiluri Martini Dry.

— Acum stai să vezi, zise el cu acreală.

Li se aduseră băuturile. Leiter le aruncă o privire şi-i spuse chelnerului să trimită barmanul la masa lor. Când apăru barmanul, cu o figură de om jignit în amorul propriu, îi spuse pe un ton calm.

— Prietene, eu am cerut martini, nu o măslină cu puţin sos.

Apoi luă scobitoarea pentru cocteiluri şi scoase demonstrativ măslina. Paharul, care fusese pe trei sferturi plin, rămăsese doar pe jumătate.

— Prima oară am păţit asta când singura băutură pe care o cunoşteai tu era laptele, îi zise el cu blândeţe. Am deprins principiile economice de bază ale meseriei tale pe când tu abia treceai la Coca-Cola. O sticlă de gin Gordon's conţine şaisprezece măsuri adevărate – adică duble, fiindcă doar din acelea beau eu. Dacă lungeşti ginul cu o sută de mililitri, obţii douăzeci şi două de măsuri. Şi dacă ai un pahar gradat cu fundul dublu şi un borcan de măsline dintr-astea grase, te-ai făcut cu douăzeci şi opt de măsuri. Aici, o sticlă de gin costă cam doi dolari la vânzarea cu amănuntul, să zicem cam un dolar şi şaizeci de cenţi dacă o iei engros. Iar tu încasezi optzeci de cenţi pentru un cocteil, respectiv un dolar şi şaizeci de cenţi pentru două – adică acelaşi preţ cu o sticlă de gin. Şi dacă scoţi două măsuri din cele douăzeci şi opt pe care le măsluieşti într-o sticlă, tot îţi mai rămân douăzeci şi şase, adică un profit de douăzeci şi unu de dolari la o sticlă de gin. Hai să zicem că măslinele şi stropul de vermut pe care-l adaugi te mai costă un dolar; tot bagi douăzeci de dolari în buzunar! Ei bine, prietene, e un profit cam mărişor şi dacă mi-aş da osteneala să duc paharul acesta la conducerea hotelului şi apoi la Protecţia Consumatorului, ai da de necaz. Aşa că fii băiat de treabă şi prepară-ne două Martini Dry

zdravene, fără măsline şi cu câteva felii de coajă de lămâie alături. S-a înţeles? Bine, atunci suntem din nou prieteni.

Chipul barmanului îşi schimbă expresia de la indignare la respect şi apoi la îngrijorarea stârnită de vinovăţie şi frică. Uşurat de finalul convorbirii, adunându-şi rămăşiţele demnităţii profesionale, pocni din degete în direcţia unui chelner şi-i ceru să ia paharele de pe masă.

— Bine, domnule, e aşa cum ziceţi dumneavoastră. Dar să ştiţi că într-un bar sunt mereu costuri suplimentare pe care nu le suportăm decât noi şi-apoi, majoritatea clienţilor nu se plâng niciodată.

— Ei bine, acum ai dat peste unul care nu duce paharul la ureche. Un barman bun ar trebui să fie în stare să recunoască un băutor serios de un filfizon care intră în barurile selecte doar pentru că le frecventează lumea bună.

— Da, domnule, spuse barmanul şi se îndepărtă de masa lor cu ţinută mândră de negru.

— Eşti sigur de cifrele astea, Felix? întrebă Bond. Am ştiut întotdeauna că în baruri se mai ciupeşte câte ceva, dar mă gândeam la un profit de 100%, nu de 400 sau 500%.

— Tinere, de când am absolvit cursurile guvernului şi am trecut la Pinkerton, mi-au căzut ochelarii de cal de la ochi. Înşelătoriile ce se petrec în hoteluri şi restaurante sunt mai păcătoase decât tot restul păcatelor din lume. Înainte de ora şapte seara, orice bărbat îmbrăcat în smoching este un crocodil, care dacă nu-i în stare să te muşte de portmoneu, o să te muşte zdravăn de ureche. La fel se întâmplă şi în restul industriei serviciilor, chiar dacă furnizorul nu poartă smoching. Uneori mă apucă toţi dracii când văd ce gunoaie mi se dau să beau şi să mănânc şi când văd după aceea nota de plată. Uite, afurisitul de prânz pe care l-am luat astăzi. Am plătit şase, ba nu, şapte dolari, inclusiv cei cincisprezece la sută pentru ceea ce se numeşte serviciu. Şi după aceea, chelnerul s-a tot foit în jurul nostru aşteptând încă cincizeci de cenţi pentru că a făcut efortul să ne aducă mâncarea

în cameră, cu liftul. La naiba, mai bine să nu mai vorbim! Simt că mi se face negru în fața ochilor când mă gândesc, încheie Leiter trăgându-se furios de ciuful blond-roşcat de păr din frunte.

— Singur că înțeleg ce spui, Felix, zise Bond cu îndoială. Atâta doar că noi, cei din Anglia, nu ne simțim la fel de bine protejați ca şi voi, americanii. Pentru noi războiul nu s-a terminat încă – Berlinul, Ciprul, Kenya, Canalul Suez, ca să nu mai vorbim de necazurile cu tipi precum cei din SMERŞ, în care am fost şi eu uneori implicat. Mereu pare să fiarbă ceva undeva. Iar acum, afacerea asta blestemată. N-ai decât să zici că le iau prea în serios, dar sunt convins că pe-aici pute ceva. Am verificat chestiunea aceea cu combustibilul şi sunt convins că Largo ne-a spus o minciună.

Bond îi relată discuția cu comandantul poliției şi informațiile primite de la acesta.

— Simt că trebuie să mă conving, într-un fel sau altul, în seara asta. Îți dai seama că mai avem doar şaptezeci de ore la dispoziție? Dacă găsesc ceva, propun să închiriem mâine un avion micuț şi să facem o recunoaştere amănunțită, pe o zonă cât mai întinsă cu putință. Avionul este un obiect uriaş, greu de ascuns, chiar şi sub apă. Mai ai permisul de zbor?

— Sigur că da, răspunse Leiter ridicând din umeri. O să vin cu tine, bineînțeles. Dacă descoperim ceva, poate că telegrama pe care am primit-o în seara asta n-o să mai pară atât de al naibii de afurisită!

Aşadar, asta era pricina pentru care Felix era atât de prost dispus!

— La ce te referi?

Leiter luă o înghițitură şi privi posomorât în pahar.

— Ei bine, pentru cât câştig din treaba asta, n-am de gând să mai înghit atitudinea îmbuibaților ălora plini de ifose de la Pentagon! Teancul ăla de hârtii cifrate conținea o circulară adresată tuturor oamenilor noştri implicați în Thunderball, în care se spune că armata, marina şi forțele aeriene sunt pregătite să ofere CIA sprijin complet, în caz de nevoie. Gândeşte-te puțin la asta, să dea dracu' în

capul lor de idioți! Gândește-te la risipa de combustibil și de resurse umane care se petrece în lumea întreagă pentru a ține toate forțele astea pregătite să intre în acțiune. Uite, ca să pricepi mai bine, știi ce mi s-a alocat mie personal ca susținere în caz de urgență? – Leiter scăpă un râs aspru, disprețuitor. – Jumătate de escadron din forțele de elită de pe bombardierele Super Saber de la Pensacola și... adăugă el împungând antebrațul lui Bond cu un deget... și, prietene, Manta! Da, Manta, submarinul nostru atomic de ultimă generație!

Când văzu că Bond zâmbește la izbucnirea lui vehementă, continuă mai potolit.

— Te rog să ții cont că nu e atât de idiot pe cât pare. Tipii ăștia din trupele de elită de pe Super Sabre sunt oricum antrenați în misiuni anti-submarin. Și trebuie să fie gata să intervină. Iar Manta se află din întâmplare într-o călătorie de antrenament în zona asta și e gata să ajungă și până la Polul Sud sau în oricare altă parte blestemată a lumii, numai ca să iasă în evidență. Dar fii atent aici: iată cum se mobilizează forțe materiale și umane în valoare de un milion de dolari, la simpla solicitare a răcanului Leiter, comandant al camerei 201 din hotelul Royal Bahamian. Nu-i rău deloc, ce zici?

Bond ridică din umeri.

— Mie mi se pare că președintele vostru ia situația ceva mai în serios decât omul lui din Nassau. Și bănuiesc că șefii noștri de stat major și-au mobilizat forțele în același fel, de cealaltă parte a Atlanticului. Oricum, nu e rău să ai atâta armată în spate, în caz că, din întâmplare, cazinoul din Nassau este ținta lor numărul 1. Apropo, ce părere au ai voștri în legătură cu cele două ținte din scrisoare? Ce obiective potrivite cu cele descrise în misiva SPECTRE aveți în această parte a lumii? Noi avem doar baza aerospațială de la North-West Cay, un loc situat la capătul estic al arhipelagului Bahamas, deci cam la trei sute de kilometri de aici. Se pare că aparatura și prototipurile pe care noi și ai voștri le avem acolo valorează pe puțin o sută de milioane de lire.

— Singurele ținte posibile despre care mi s-a spus sunt Cape Canaveral, baza navală de la Pensacola și, dacă petrecerea o să aibă într-adevăr loc în zona asta, orașul Miami ca țintă numărul 2, cu Tampa ca posibilă bază de operațiuni. În scrisoarea SPECTRE s-au folosit cuvintele „o proprietate ce aparține puterilor occidentale". Mie îmi sună ca un soi de exploatare profitabilă, precum minele de uraniu din Congo, de exemplu. Dar și o bază aerospațială s-ar potrivi perfect. Dacă e să iau lucrurile în serios, aș paria pe Cape Canaveral sau pe baza voastră din Grand Bahama. Un singur lucru nu înțeleg: dacă au bombele alea, cum vor face să le transporte până la țintă și să le programeze pentru explozie?

— Ar putea s-o facă cu ajutorul unui submarin; ar trimite bomba în apropierea țărmului printr-un lansator de torpile. Dar se poate la fel de bine și cu o ambarcațiune. Se pare că nu e nicio problemă să faci chestiile astea să explodeze dacă ai toate componentele lor. Nu trebuie decât să introduci un soi de detonator în locul corect, între TNT și plutoniu, să înșurubezi focosul și să fixezi cronometrul în așa fel încât să ai timp să te îndepărtezi la cel puțin două sute de kilometri. Îți trebuie un expert pentru asta, fără îndoială, dar deplasarea n-ar pune nicio problemă pentru un iaht precum Disco Volante, de pildă. Ar putea să lase bomba în apropiere de Grand Bahama la miezul nopții și să se întoarcă la locul de ancorare de la Palmyra până la ora micului dejun. Acum mă înțelegi? Toate lucrurile astea se leagă între ele.

— Aiureli! spuse Leiter scurt. Va trebui să te străduiești mai mult dacă vrei să-mi crească tensiunea. Oricum, haide să plecăm dracului de-aici și să mergem să mâncăm niște ouă cu șuncă într-una din cârciumioarele alea de pe Bay Street. O să ne coste douăzeci de dolari plus taxa, dar Manta arde combustibil în valoarea asta de fiecare dată când șuruburile ei fac o rotație completă. Apoi ne ducem la cazinou să vedem dacă herr Fuchs și signor Pontecorvo stau alături de Largo la masa de blackjack.

CAPITOLUL 15

Eroul de carton

În Nassau exista singurul cazinou legal de pe pământul britanic din întreaga lume. Cum se putea explica asta, ținând cont de legile stipulate în Commonwealth[1], nimeni nu reușea să priceapă. Clădirea era închiriată în fiecare an unui sindicat al jocurilor de noroc din Canada, ale cărui profituri în timpul sezonului aglomerat de iarnă se estimau la suma medie de o sută de mii de dolari. Singurele jocuri practicate erau ruleta, cu doi de zero în loc de unul, ceea ce ridica cota casei de la cea de 3,6 practicată în Europa, la 5,4; blackjack sau 21, de la care casa încasa între șase și șapte procente din câștig; și o masă de chemin-de-fer, a cărei modestă caniotă aducea casei un procent de 5%. Afacerea era condusă în stilul unui club select dintr-o casă particulară de pe West Bay Street, având o sală frumoasă de dans, o sufragerie enormă alcătuită din trei saloane în care o orchestră cânta melodii la modă și un bar. Într-un cuvânt, un loc elegant și bine condus care își merita profiturile.

Aghiotantul guvernatorului îi înzestrase pe Bond și Leiter cu legitimații de membru, iar aceștia, după ce băură câte o cafea și un cocteil de cremă de mentă cu brandy, se despărțiră și se duseră la mesele de joc.

Largo juca chemin-de-fer. Avea în față un teanc înalt de fise de o sută de dolari și câteva fise galbene în valoare de o mie de dolari, din cele care seamănă cu

[1] Asociație voluntară a 53 de state suverane, dintre care cele mai multe au fost colonii britanice sau teritorii dependente ale acestor colonii (n. tr.).

un biscuit. Domino Vitali stătea în spatele lui şi urmărea jocul, fumând ţigară de la ţigară. Bond se mulţumi să observe de la distanţă ce se petrecea la acea masă. Largo juca într-un stil expansiv, pariind pe bancă de câte ori avea ocazia şi mărind miza. Câştiga constant, însă într-o manieră fermecătoare; din felul în care oamenii glumeau cu el şi îi aplaudau reuşitele, se vedea limpede că este favoritul întregului cazinou. Domino, îmbrăcată într-o rochie neagră cu decolteu pătrat, cu un diamant mare atârnat de un lănţişor subţire la gât, părea bosumflată şi plictisită. Femeia din dreapta lui Largo, care pariase de trei ori pe bancă împotriva lui şi pierduse de fiecare dată, se ridică şi părăsi masa. Bond străbătu rapid încăperea şi se strecură pe locul rămas liber. Era o bancă de opt sute de dolari – suma rotundă fiindu-i datorată lui Largo, care acoperea caniota după fiecare joc.

Pentru bancher e un moment bun cel de după al treilea banco – asta înseamnă adesea că banca începe să meargă. Bond ştia acest lucru cât se poate de bine, dar era şi dureros de conştient că întregul său capital se cifra la suma de o mie de dolari. Faptul că toată lumea se agita din pricina reuşitelor italianului îl făcu îndrăzneţ. Şi, în definitiv, o masă de joc nu are memorie. Îşi spuse în sinea lui că norocul e doar pentru păsări şi rosti răspicat:

— Bancă.

— Ah, bunul meu prieten, domnul Bond, exclamă Largo întinzându-i mâna. Acum să vedeţi cum se ridică miza la masa asta! Poate că ar trebui să las banca în seama altcuiva. Englezii ştiu cum să mizeze pe calea ferată[1]! Şi totuşi, încheie el cu un zâmbet fermecător, dacă tot e să pierd, prefer s-o fac în favoarea domnului Bond.

Mâna lui mare şi cafenie lovi uşor cutia în care se aflau cărţile. Largo trase de limba rozalie a primei cărţi şi o aşeză pe postavul verde, în faţa lui Bond. După

[1] Joc de cuvinte – în limba franceză, chemin-de-fer înseamnă calea ferată – cu aluzie la faptul că prima cale ferată din lume a fost construită în Anglia (n. tr.).

aceea scoase una pentru el şi câte încă una pentru fiecare din ei. Bond ridică prima carte şi o aruncă în mijlocul mesei, cu faţa în sus. Era un nouă, nouă de caro. Îi aruncă o privire lui Largo şi spuse:

— Cartea asta e întotdeauna un început bun, atât de bun, încât îmi voi întoarce cu faţa în sus şi a doua carte.

Aruncă cu un gest nepăsător cartea spre mijlocul mesei. Aceasta se răsuci în aer cu faţa în sus şi căzu alături de nouă. Era un glorios zece, un zece de pică. Dacă Largo nu avea cărţi ale căror puncte însumate dădeau nouă sau nouăsprezece, Bond câştigase.

Largo râse, însă în râsul lui se simţea o notă tăioasă.

— Zău că mă puneţi la încercare, spuse el vesel.

Îşi aruncă ambele cărţi lângă ale lui Bond. Erau un opt de inimă şi un popă de treflă. Pierduse la mustaţă – doi naturali, dar unul mai bun decât celălalt, cel mai crud mod de a pierde.

Largo scoase un hohot copios de râs.

— Cineva trebuie să fie al doilea, le spuse el celor de la masă. Nu v-am spus eu? Englezii pot să scoată ce vor ei din cutie.

Crupierul împinse fisele în faţa lui Bond, care le stivui grijuliu, apoi făcu semn spre mormanul de fise din faţa adversarului.

— Se pare că şi italienii se pricep la asta. V-am spus astăzi că ar trebui să devenim parteneri.

Largo râse încântat.

— Ei bine, să mai încercăm o dată. Mizaţi-vă tot câştigul şi eu am să susţin banca în parteneriat cu domnul Snow, care şade în dreapta dumneavoastră. Sunteţi de acord, domnule Snow?

Domnul Snow, un european cu înfăţişare dură care, îşi aminti Bond, era unul dintre investitori, se arătă de-acord. Bond mizâ opt sute de dolari, iar ceilalţi câte patru sute împotriva lui. Englezul câştigă din nou, de data aceasta cu un şase, împotriva băncii care avusese cinci – deci încă o dată doar la un punct.

Largo clătină jalnic din cap.

— Acum chiar că am văzut profeția scrisă pe perete. Domnule Snow, va trebui să continui singur. Acest domn Bond este piaza mea rea, așa că mă predau.

Largo continua să zâmbească, dar numai cu gura. Domnul Snow anunță că banca merge și împinse spre centrul mesei o mie șase sute de dolari ca să acopere pariul lui Bond. Acesta își spuse: „Am câștigat o mie șase sute de dolari în două ture, adică peste cinci sute de lire. Ar fi nostim să spun pas la pariu băncii, iar banca să cadă la runda următoare".

Își retrase pariul și anunță cu glas fermecător:

— Pas la bancă.

La masă se stârni un val de murmure.

— Nu-mi face asta, exclamă Largo dramatic. Nu-mi spune că banca o să cadă la runda următoare! Dacă se întâmplă așa, o să-mi trag un glonț în cap! Bine, bine, voi cumpăra banca domnului Bond și vom vedea ce se mai întâmplă.

Aruncă pe masă cu un gest degajat câteva fise, în valoare de o mie șase sute de dolari.

Bond își auzi propriul glas anunțând „bancă!". Paria împotriva propriei sale bănci transmițându-i astfel lui Largo că îl învinsese o dată, apoi a doua oară și că îl va învinge, inevitabil, și a treia oară!

Italianul se întoarse cu fața spre el. Continuând să zâmbească doar cu gura, își îngustă ochii și-l privi atent, cu o nouă curiozitate.

— Dar dumneata mă vânezi, dragul meu amic, spuse el cu glas scăzut. Mă urmărești pur și simplu. Ce e asta? Vendetta?

Bond se gândi că ar fi bine să vadă cum reacționează adversarul lui la un joc de cuvinte și-i spuse liniștit, fără niciun indiciu că ar fi conștient de dublul înțeles al cuvântului pe care urma să-l rostească:

— Venind spre masa asta, am văzut un spectru.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Largo, ca și cum ar fi fost pălmuit. Apăru peste doar câteva clipe, însă de data aceasta fața era încordată, crispată, iar privirea îi deveni vigilentă și foarte tăioasă. Își umezi buzele cu vârful limbii.

— Chiar așa? Ce vrei să spui cu asta?

— Spectrul înfrângerii, îi răspunse Bond degajat. Am crezut că norocul e de partea dumitale. Dar poate m-am înşelat. Să vedem.

Lumea de la masă amuţise. Jucătorii şi privitorii simţeau încordarea care apăruse între cei doi bărbaţi. Acolo unde înainte fuseseră râsete şi glume, acum se simţea tensiunea duşmăniei. Era evident că englezul aruncase mănuşa. Oare din pricina fetei? Mulţimea îşi linse buzele încântată.

Largo râse scurt. Masca de veselie şi bravadă reapăruse pe chipul lui.

— Aha! exclamă el pe un ton provocator. Prietenul meu doreşte să-mi menească de rău cărţile. În locul de unde vin, avem o modalitate de a neutraliza asta.

Ridică o mână şi, cu degetul mare şi cel mic întinse drept, iar celelalte strânse, o repezi brusc spre faţa lui Bond, de parcă ar fi fost un şarpe care atacă. Pentru mulţimea din jur era doar o piesă de teatru interpretată cu talent, însă Bond simţi în aura puternică a magnetismului animal furia şi dorinţa de a face rău ascunse în vechiul semn al Mafiei.

— Acum sunt convins că m-ai blestemat, spuse el cu un zâmbet relaxat. Dar oare a avut efect şi asupra cărţilor? Haide să vedem, spectrul meu împotriva spectrului tău!

Pe chipul lui Largo apăru aceeaşi expresie de îndoială. De ce folosise englezul din nou acel cuvânt? Lovi scurt şi puternic cutia cu cărţi.

— Bine prietene. Cel mai bun din trei runde. Iată, urmează cea de-a treia.

Degetele lui extraseră la iuţeală cele patru cărţi. Masa amuţise. Bond le privi pe ale lui la adăpostul mâinii. Avea un total de cinci puncte – un zece de pică şi un cinci de inimă. Cinci e un număr problemă, căci poţi să mai ceri carte sau nu, cu şanse egale de câştig. Îşi aşeză cărţile cu faţa în jos pe masă şi spuse, cu chipul încrezător al celui care are un şase sau un şapte:

— Nu doresc carte, mulţumesc.

Ochii lui Largo se îngustară încercând să descifreze faţa adversarului. Îşi întoarse cărţile şi le aruncă spre mijlocul mesei cu un gest de dezgust. Şi el avea

un total de cinci puncte. Ce trebuia să facă acum, să ia carte sau să nu ia? Privi din nou zîmbetul reținut al lui Bond, ce dezvăluia doar încredere în sine... şi ceru carte. Era un nouă de pică. Ceruse carte în loc să rămână cu cele cinci puncte inițiale, egale cu ale englezului şi îi venise un nouă, aşa că în acel moment avea un total de patru puncte față de cele cinci ale acestuia.

Bond îşi întoarse impasibil cărțile cu fața în sus şi spuse:

— Mă tem că ar fi trebuit să descânți cărțile de joc, nu pe mine.

În jurul mesei se iscară şoapte sonore.

— Dacă italianul şi-ar fi păstrat cele cinci puncte...

— Eu cer mereu carte când am cinci...

— Eu nu cer niciodată...

— A fost ghinion...

— Nu, a jucat prost...

Lui Largo îi era din ce în ce mai greu să-şi păstreze zâmbetul silit pe față, însă până la urmă reuşi, muşchii feței i se detensionară şi mâinile uriaşe se descleştară. Trase adânc aer în piept şi întinse mâna spre Bond. Englezul o luă, însă îşi îndoi degetul mare spre interiorul palmei în caz că italianul ar fi avut de gând să i-o zdrobească în maşinăria uriaşă pe care-o numea pumn. N-a fost decât o strângere fermă de mână şi nimic mai mult.

— Acum trebuie să aştept să-mi revină norocul, spuse Largo. Mi-ai luat tot câştigul, aşa că am în față o seară grea, tocmai când intenționam să-mi invit nepoata la un pahar de şampanie şi la dans.

Tăcu câteva clipe, apoi se întoarse spre Domino.

— Draga mea, cred că nu l-ai cunoscut pe domnul Bond decât la telefon. Mă tem că mi-a dat peste cap toate planurile. Va trebui să găseşti pe altcineva să te însoțească.

— Îmi pare bine să vă cunosc, îi spuse Bond fetei. Dar nu ne-am întâlnit în tutungerie azi-dimineață?

Domino îi aruncă o privire indiferentă.

— Da? Se poate. Am o memorie a chipurilor foarte slabă.

— Ei bine, pot să vă ofer ceva de băut? Acum pot să-mi permit să beau ceva chiar şi în cazinoul din Nassau, mulţumită generozităţii domnului Largo şi, oricum, am terminat cu jocul. O situaţie ca asta nu poate dura la nesfârşit. Nu trebuie să-mi forţez norocul.

Fata se ridică în picioare şi spuse nepoliticoasă:

— N-am altceva mai bun de făcut.

Apoi se întoarse spre Largo şi-l anunţă zâmbind:

— Emilio, poate dacă-l iau pe domnul Bond de-aici ţi se întoarce norocul. Voi fi în sufragerie, delectându-mă cu caviar şi şampanie, căci trebuie să recuperăm cât mai mult se poate din fondurile familiei.

Largo râse, cu buna dispoziţie evident restabilită.

— Vezi, domnule Bond, mă tem că ai căzut din lac în puţ. Cu Dominetta s-ar putea să te descurci mai greu decât cu mine. Ne vedem mai târziu, dragul meu prieten. Acum trebuie să mă întorc în minele de sare la care m-ai condamnat.

— Mulţumesc pentru joc, mi-a făcut plăcere. Voi comanda şampanie şi caviar pentru trei persoane, căci spectrul meu merită şi el o recompensă.

Întrebându-se din nou dacă umbra ce apăruse în ochii lui Largo era legată de ceva mai mult mult decât superstiţia italiană, se ridică şi o urmă pe fată printre mesele aglomerate de joc, spre sufragerie.

Domino alese o masă retrasă, din colţul îndepărtat al încăperii. Cum mergea în spatele ei, Bond observă că şchioapăta abia vizibil. Găsi lucrul acesta fermecător, o tuşă de dulceaţă copilărească în contrast cu sexualitatea autoritară şi provocatoare a fetei căreia era înclinat să-i confere cel mai înalt, dar şi cel mai aspru titlu francez – acela de *courtisane de marque*[1]. După ce li se aduse la masă o sticlă de Veuve Cliquot rosé şi caviar de beluga în valoare de cincisprezece dolari – mai puţin de atât, remarcase el, ar fi însemnat doar o linguriţă plină – o întrebă de ce şchioapătă.

— Te-ai rănit azi în timp ce înotai?

[1] Curtezană de lux (fr., n. tr.)

— Nu, îi răspunse ea cu o privire gravă. Am un picior cu doi centimetri mai scurt decât celălalt. Îți displace?

— Nu, deloc, e drăguț. Dă ținutei tale ceva copilăresc.

— Adică nu de babă oloagă și afurisită? îl întrebă ea privindu-l provocator.

— Așa te vezi?

— Evident că da, nu crezi? În orice caz, așa mă consideră toată lumea din Nassau.

Se uită țintă în ochii lui, dar cu o undă rugătoare în privirile umede.

— Nimeni nu mi-a spus așa ceva. Și, în orice caz, eu îmi formez singur părerile despre oameni. La ce mi-ar ajuta opiniile celorlalți? Animalele nu se consultă unele pe altele cu privire la alte animale, ci se mulțumesc să privească, să miroase, să simtă. În dragoste și în ură, la fel ca și în toată gama de sentimente dintre ele, astea sunt singurele teste la care îi supun pe cei din jur. Dar oamenii nu mai au încredere în instinctele lor. Vor asigurări suplimentare, așa că întreabă pe alții dacă ar trebui să îndrăgească o anume persoană sau nu. Și cum oamenii adoră veștile rele, se aleg aproape de fiecare dată cu un răspuns prost – sau cel puțin cu unul subiectiv. Ți-ar plăcea să afli ce cred despre tine?

— Oricărei femei îi place să audă vorbindu-se despre ea, spuse Domino cu un zâmbet cald. Spune-mi, dar ai grijă să sune veridic, altfel nu te mai ascult.

— Cred că ești o fată tânără, mai tânără decât te pretinzi a fi și mai tânără decât stilul în care te îmbraci. Cred că ai fost crescută foarte frumos și atent, într-o casă mare, pe un covor roșu, ca să zic așa, iar apoi, pe neașteptate, ți-a fost tras de sub picioare și te-ai trezit mai mult sau mai puțin pe stradă. Așa că te-ai adunat de pe jos și ai început să-ți croiești calea înapoi spre covorul roșu cu care erai obișnuită. Probabil că ai făcut asta cu cruzime și neîndurare. N-ai avut de ales, căci nu aveai decât armele unei femei, așa că probabil le-ai mânuit cu mult sânge rece. Bănuiesc că ți-ai folosit propriul corp, căci este o resursă de foarte mare valoare. Dar folosindu-l ca să obții ce vrei, ai dat la o parte

sensibilitatea şi principiile. Nu cred că le-ai îngropat prea adânc şi sunt sigur că nu s-au atrofiat, doar şi-au pierdut glasul pentru că tu nu voiai să le auzi. Nu-ţi puteai permite să le asculţi dacă doreai să te întorci pe covorul cel roşu şi să capeţi lucrurile după care tânjeai. Iar acum le-ai căpătat.

Îi mângâie uşor mâna care stătea pe banchetă, între ei.

— Şi poate că te-ai şi săturat de ele, continuă el râzând. Dar nu trebuie să devin prea serios, nu şi atunci când mă refer la lucrurile de mai mică importanţă. Sunt convins că ai mai auzit ce-ţi voi spune acum, dar aşa, pentru propria ta informaţie, să ştii că te consider frumoasă, sexi, provocatoare, independentă, voluntară, iute la mânie şi crudă.

Domino îl privi gânditoare.

— Nu-i nimic foarte original în tot ce mi-ai spus. Multe din lucrurile astea ţi le-am destăinuit eu deja. Şi se pare că ştii câte ceva despre italience. Dar de ce zici că sunt crudă?

— Dacă aş fi jucat şi aş fi avut ghinionul lui Largo, dacă m-ar fi însoţit o femeie, femeia mea, care ar fi stat lângă mine, ar fi privit şi n-ar fi avut pentru mine o vorbă caldă de consolare şi încurajare, aş fi spus că e crudă. Bărbaţilor nu le place să dea greş în faţa femeilor lor.

— De prea multe ori am fost obligată să stau acolo şi să-l privesc cum îşi face numărul, izbucni ea pierzându-şi răbdarea. Şi acum mi-am dorit să câştigi tu. Nu mă pot preface că nu e aşa. Ai uitat să-mi pomeneşti singura calitate: cinstea. Îmi place să lupt, dar în acelaşi timp urăsc lupta. În momentul acesta, cu Emilio, sunt undeva la jumătate. Dacă la început am fost amanţi, acum suntem buni prieteni care se înţeleg unul pe celălalt. Când ţi-am spus că are grijă de mine, a fost doar pe jumătate minciună. De fapt, sunt femeia pe care o întreţine. O pasăre într-o colivie aurită. Sunt sătulă de colivia mea şi mi-e silă de târgul pe care l-am făcut!

Domino tăcu şi rămase o vreme cu privirile în gol, apoi se întoarse spre Bond cu o atitudine defensivă.

— Da, ştiu, e o cruzime din partea lui Emilio. Dar e şi ceva profund uman. Poţi cumpăra învelişul, trupul, dar nu şi ceea ce e înăuntru – ceea ce oamenii numesc inimă şi suflet. Emilio ştie asta. El vrea o femeie ca să se bucure de corpul ei, nu pentru dragoste. A avut sute de femei în felul ăsta. Ştie pe ce poziţie ne aflăm amândoi, căci e un tip realist. Atâta doar că devine din ce în ce mai greu să-mi respect partea mea de târg, să... să... cânt ca să-mi câştig cina, dacă se poate spune aşa.

Se opri brusc şi-i ceru cu glas schimbat:

— Mai toarnă-mi nişte şampanie. Toată vorbăria asta stupidă mi-a făcut sete. Şi aş vrea un pachet de Players, te rog – nu aşa spun în reclame? Sunt sătulă până peste cap să fumez paie. Am nevoie de Eroul meu!

Bond îi aduse un pachet de Players şi o întrebă:

— Ce-i cu chestia asta cu eroul?

Domino era total schimbată. Amărăciunea îi dispăruse, împreună cu încordarea care-i altera trăsăturile. Se îmbunase şi devenise brusc o fată simplă care iese seara la un local.

— Ah, nici nu ştii! E singura mea iubire adevărată! Bărbatul visurilor mele! Marinarul de pe pachetul de Players. Tu nu te-ai gândit niciodată la el aşa ca mine.

Veni mai aproape de el pe banchetă şi-i puse pachetul sub ochi.

— Tu nu înţelegi romantismul acestei imagini minunate – una dintre cele mai mari capodopere din lume. Bărbatul ăsta e primul cu care am păcătuit. L-am dus cu mine prin păduri, l-am iubit în dormitorul internatului, mi-am cheltuit aproape toţi banii de buzunar cu el. Ca răsplată, el mi-a arătat lumea cea mare ce se întindea după gardurile înalte ale Cheltenham Ladies' College. El m-a crescut. El m-a ajutat să mă port în largul meu cu băieţii de aceeaşi vârstă cu mine. Mi-a ţinut companie când eram singură sau înspăimântată de faptul că devin adolescentă. M-a încurajat, mi-a dat încredere în mine. Nu te-ai gândit la povestea de dragoste pe care o ascunde imaginea asta? Înseamnă că n-ai văzut nimic, deşi în ea încape toată Anglia! Ascultă, o să-ţi spun acum povestea Eroului

– ăsta e numele lui, scris pe panglica de la beretă. La început era un tânăr obişnuit, un puşti cu caş la gură, după cum se spunea pe navele cu pânze, aşa cum e cea din partea dreaptă a pachetului. Trăia vremuri grele. Gândaci în pesmeţi, împunsături cu cavila, bătaie cu frînghia, trimis să se cațere tocmai în vârful catargului, acolo unde flutură steagul. Dar el nu s-a dat bătut. A început să-i crească mustața. Era blond şi foarte, foarte frumuşel. Probabil că a trebuit chiar să se lupte printre hamacele din cală ca să-şi apere virtutea, sau cum or fi numind-o bărbaţii. Dar se poate citi pe fața lui, în liniile fine ale trăsăturilor şi mai ales în cuta de concentrare dintre ochi, că era un om care nu se dă bătut.

Domino tăcu gânditoare şi mai luă o înghiţitură mică de şampanie. Gropiţele din obraji i se adînciseră din nou.

— Tu mă asculţi? Nu te-ai plictisit să mă asculţi vorbind despre eroul meu?

— Sunt doar gelos. Continuă.

— Aşa a străbătut lumea întreagă. A fost în India, China, Japonia, în America. A avut multe fete şi multe bătăi cu cuţitele şi pumnii. Scria regulat acasă, mamei lui şi unei surori căsătorite ce locuia în Dover. Ele îşi doreau să vină acasă, să cunoască o fată drăguță şi să se însoare. Dar el nici nu se gândea la asta! Vezi tu, el se păstra pentru fata visurilor lui; o fată care semăna mult cu mine. Apoi a apărut primul vapor cu aburi, iar el s-a transferat pe o navă de război, asemănătoare cu cea din partea stângă a pachetului. Între timp urcase în grad şi devenise nostrom – ce-o mai fi şi aia! – deci un om foarte important. S-a apucat să-şi economisească solda, nu mai cobora în porturi să se bată şi să se culce cu fete. A lăsat să-i crească o barbă minunată, care îl făcea să arate mai vârstnic şi mai impozant. Într-o zi s-a apucat să-şi facă autoportretul, cu acul şi fire de lână colorate. Vezi şi tu cât de bine a ieşit, încadrat într-un colac de salvare, cu primul lui vas cu pânze într-o parte, iar în cealaltă, nava de război cu aburi. L-a terminat doar atunci când s-a hotărât să părăsească marina, căci nu-i prea plăceau vapoarele

cu aburi. La începuturile lor, nici nu arătau prea bine, nu crezi? Deci, chiar când era pe punctul să-l termine, a rămas fără fir de aur şi n-a mai putut să coasă toată frânghia din jurul colacului de salvare, aşa că a trebuit să renunțe la ea. Uite, se vede bine că în partea dreaptă colacul e doar albastru. După aceea s-a întors acasă într-o seară superbă, aurită de razele soarelui ce apunea, după o viață minunată în marină şi totul era atât de trist, de romantic şi de frumos că a hotărât să imortalizeze seara aceea într-o altă imagine pe pânză. Din banii economisiți şi-a cumpărat o cârciumă în Bristol şi, până în dimineața când urma să o deschidă, a înfățişat pe pânză micuța corabie cu pânze care l-a adus din Canalul Suez, cu cala plină de mătăsuri, cochilii prețioase şi statuete sculptate în lemn scump. Iată şi farul din port care îi urează bun venit în seara aceea minunată şi calmă. Îți atrag atenția, spuse ea încruntată, că nu suport boneta aia pe care o poartă acum pe post de beretă şi aş fi preferat ca pe panglică, înainte de cuvântul Erou, să scrie Maiestatea Sa – dar vezi şi tu că n-ar fi încăput totul şi atunci cuvântul Erou nu s-ar mai fi putut citi. Trebuie să recunoşti că e cea mai îngrozitor de romantică imagine. Eu am decupat-o de pe primul meu pachet de țigări, fumat în toaletă până mi s-a făcut rău şi am purtat-o peste tot cu mine până s-a făcut bucățele. Apoi mi-am decupat una nouă. Şi pe aceea am păstrat-o cu mine până când lucrurile au început să meargă rău şi a trebuit să mă întorc în Italia. După aceea nu mi-am mai permis să fumez Players. În țara mea erau prea scumpe, aşa că am fost silită să mă mulțumesc cu niște chestii autohtone care se numeau Nazionales.

— Dar ce s-a întâmplat cu imaginile cusute pe pânză? o întrebă Bond vrând să-i întrețină starea de spirit. Cum de au ajuns la producătorii de țigări?

— Ei bine, într-o bună zi a intrat în cârciuma Eroului un bărbat cu joben şi palton lung, însoțit de doi băieței. Uite, îi arătă ea una din fețele înguste ale pachetului, ăştia sunt, „John Player şi Fiii". Vezi, aici scrie că fabrica este condusă acum de succesorii lor. Cei trei coborâră dintr-un Rolls-Royce, unul din

primele fabricate, şi intrară în cârciuma primitoare a Eroului. Bărbatul cu joben n-a băut, desigur, căci oamenii de soiul lui şi mai ales comercianţii respectabili din zona Bristolului nu beau deloc. Aşa că a cerut o băutură răcoritoare cu ghimbir, pâine şi brânză, până când şoferul lui repara automobilul. Eroul i-a pus pe masă tot ce ceruse, iar domnul John Player şi băieţii lui au admirat cele două tapiserii minunate atârnate pe pereţii cârciumii. Domnul Player ăsta se ocupa cu tutunul, ţigările abia fuseseră inventate, aşa că îşi dorea să înceapă şi el să producă ţigări. Din păcate, nu reuşea nici cu preţul vieţii să găsească un nume pentru ele, nici nu avea habar ce fel de imagine să pună pe pachet. Şi-atunci, în cârciumă, i-a venit pe neaşteptate o idee minunată. Când s-a întors la fabrică, a discutat cu directorul, iar acesta a mers cu el până la cârciumă, l-a văzut pe Erou şi i-a oferit o sută de lire pentru ca imaginile cusute de el să apară pe pachetele de ţigări. Eroului nu-i prea păsa ce se întâmplă cu tapiseriile lui şi-n plus, avea nevoie exact de o sută de lire sterline ca să se poată însura.

Domino rămase tăcută din nou, cu privirea pierdută în gol.

— S-a însurat cu o fată foarte drăguţă, avea doar treisprezece ani şi era o gospodină excelentă, iar trupul ei i-a ţinut de cald în pat mulţi ani de-a rândul, până când a murit. Fata aceea i-a făcut doi copii – un băiat şi o fată, iar băiatul a intrat în marină, la fel ca tatăl lui. Dar să revenim la ţigări. Domnul Player a vrut ca marinarul încadrat de colacul de salvare să apară pe o parte a pachetului, iar frumoasa înserare aurie pe partea cealaltă. Dar directorul i-a atras atenţia că nu mai rămâne spaţiu să scrie „Aromă bogată, proaspătă", „Tutun preparat după metoda marinărească" şi nici pentru extraordinara marcă înregistrată – o casă de păpuşi plutind pe un lac de ciocolată sub care scrie Castelul Nottingham. Ei bine, domnul Player a zis că astea se pot pune pe partea de sus şi pe cea de jos a pachetului. Şi exact asta au şi făcut, iar eu cred că merge foarte bine, tu ce părere ai? Dar îmi închipui că Eroul s-a supărat puţin pentru că au şters sirena din tablou.

— Sirena?

— Da. În partea de jos a colacului de salvare, acolo unde intră în apă, Eroul cususe o sirenă micuță ce-și pieptăna părul cu o mână și cu cealaltă îi făcea semn să vină acasă. Ea era probabil femeia pe care trebuia s-o găsească și să o ia de nevastă. Dar n-a mai fost loc și pentru ea în pachet și, oricum, i se vedeau sânii, iar domnul Player era un quaker convins și a considerat că nu se cade. Până la urmă însă, bătrânul domn s-a revanșat față de Erou.

— Și cum anume?

— Vezi tu, țigările lui au avut un mare succes, iar imaginile de pe pachet contribuiseră din plin la el. Oamenii credeau că într-o cutie atât de frumoasă nu putea să se afle decât ceva de calitate, așa că domnul Player a făcut o mare avere, iar succesorii lui la fel. Așadar, când Eroul îmbătrânise și nu mai avea mult de trăit, domnul Player a comandat celui mai renumit artist din perioada aceea o copie a tapiseriei cu colacul de salvare. Tabloul era identic cu imaginea cusută, atâta doar că era în alb și negru, iar Eroul arăta mult mai bătrân. Domnul Player i-a promis că această nouă imagine o să apară mereu pe pachetele sale de țigări, însă în interiorul lor. Uită-te, îi arătă ea îndepărtând învelișul de carton al pachetului, vezi cât de îmbătrânit arată? Și încă ceva, dacă te uiți atent, steagurile care flutură pe cele două nave sunt coborâte la jumătatea catargului. Eu zic că a fost foarte drăguț din partea domnului Player să-i ceară artistului să le deseneze astfel. Asta înseamnă că primul și ultimul vas pe care a servit Eroul își vor aminti întotdeauna de el. Domnul Player și fiii săi au venit și i-au adus tabloul chiar înainte ca el să moară. Asta trebuie să-i fi ușurat mult sfârșitul, nu crezi?

— Sigur că da. Domnul Player a fost cu siguranță un bărbat sensibil și chibzuit.

Fata reveni încet de pe tărâmul visurilor.

— Ei bine, a fost drăguț din partea ta să-mi asculți povestea, spuse ea cu glas schimbat, asprit pe neașteptate. Știu că e doar un basm, cel puțin asta bănuiesc că este. Așa sunt copiii, niște prostuți, le place să aibă

ceva de ascuns sub pernă până ce cresc – o păpuşă stricată, o jucărie veche de pluş... Ştiu că şi băieţii fac exact la fel. Fratele meu a păstrat un talisman mic de argint pe care i-l dăduse doica lui până pe la nouăsprezece ani. Nu pot să uit ce scene cumplite a făcut când l-a pierdut, cu toate că se înrolase deja în aviaţie şi ne aflam în plin război. Zicea că-i aduce noroc.

Se întrerupse, ridică obosită din umeri şi continuă cu glas încărcat de sarcasm:

— Nu trebuia să-şi facă griji în privinţa talismanului aducător de noroc, căci s-a descurcat excelent. Era mult mai mare decât mine, iar eu îl adoram. Încă mai simt acelaşi lucru pentru el. Fetele se simt întotdeauna atrase de lichele, mai ales dacă sunt fraţii lor. S-a descurcat atât de bine, încât putea să mă fi ajutat şi pe mine; dar n-a făcut-o niciodată. Spunea că în viaţă e fiecare pentru sine; că bunicul lui fusese un bandit şi un contrabandist atât de faimos în Dolomiţi, încât cel mai frumos monumentul funerar dintre toate mormintele familiei Petacchi din cimitirul de la Bolzano este al lui. Şi mai spunea că el o să aibă unul şi mai frumos, din bani câştigaţi în acelaşi fel.

Bond trase adânc din ţigară şi lăsă fumul să iasă cu un sâsâit prelung.

— Atunci numele tău de familie este Petacchi?

— O, da. Vitali e doar un nume de scenă. Sună mai bine, de aceea l-am schimbat. Nimeni nu-l ştie pe celălalt, aproape că l-am uitat şi eu. Mă recomand Vitali încă de când m-am întors în Italia. Atunci voiam să schimb totul.

— Şi ce s-a întâmplat cu fratele tău. Care îi e numele de botez?

— Giuseppe. A luat-o pe multe căi greşite, dar era un pilot nemaipomenit. Ultima dată când am avut veşti despre el, primise nu ştiu ce slujbă foarte importantă, la Paris. Poate că acum o să se potolească. Mă rog în fiecare seară să fie aşa, căci el e tot ce mai am. Îl iubesc, în ciuda vieţii pe care o duce. Înţelegi asta?

Bond îşi stinse ţigara în scrumieră şi făcu semn să li se aducă nota de plată.

— Da, spuse el într-un târziu. Înţeleg foarte bine.

Capitolul 16

Ordalia înotului

Apele întunecate de la debarcaderul poliției clipoceau neliniştite lovindu-se uşor de schelăria din metal. Protejat de întretăierea de umbre pe care luna pe trei-sferturi o proiecta pe structurile de fier, locotenentul Santos ridică în spatele lui Bond un rezervor de oxigen, pe care acesta îl prinse strâns în chingi ca să nu se încurce în cureaua celuilalt contor Geiger pe care i-l adusese Leiter, cel pentru uz subacvatic. Prinse muştiucul de cauciuc între dinți şi ajustă valva până când ventilația ajunse la presiunea dorită, apoi închise rezervorul şi scoase muştiucul din gură. Pe deasupra apei pluteau ritmurile vesele ale tonomatului din clubul de noapte Junkaroo. Părea că un păianjen gigantic dansează pe plăcuțele unui xilofon tenor.

Santos era un bărbat uriaş, îmbrăcat doar în costum de baie, cu pectorali de mărimea unor farfurii.

— La ce ar trebui să mă aştept în perioada asta a nopții? Bântuie peşti mari pe-aici?

— Ce găseşti de obicei într-un port, domnule, răspunse Santos zâmbind vesel. Ceva baracude, poate. Sau chiar vreun rechin. Dar sunt leneşi şi sătui de la toate resturile din canalele de scurgere. N-o să se ia de dumneavoastră, decât dacă sângerați. Mai sunt şi vietăți care se târăsc pe fund – homari, crabi, poate vreun arici de mare sau doi. Fundul e acoperit mai mult cu alge, cu bucăți de fier de la epave, sticle goale şi altele ca astea. Mizerii, dacă mă înțelegeți. Dar apa e limpede, aşa că n-o să aveți probleme, căci aveți luna şi luminile lui Disco ca să vă ghideze. N-o să vă ia mai mult de zece, cincisprezece minute, după părerea mea. Da' e

ceva ciudat: stau aici de o oră şi mă tot uit, n-au niciun paznic pe punte şi în cabina de comandă nu-i nimeni. Aveţi noroc că e un pic de briză, o să ascundă bulele de aer pe care le scoateţi. Aş fi putut să vă aduc un procesor de oxigen, dar nu-mi plac blestemăţiile astea. Sunt periculoase.

— Bine atunci, e momentul să pornesc. Ne vedem peste o jumătate de oră.

Bond pipăi cuţitul de la brâu, verifică chingile şi prinse muştiucul între dinţi. Porni oxigenul şi intră în apă, plescăind cu labele de cauciuc în nisipul mâlos. După ce apa îi ajunse la piept, se aplecă, scuipă în vizor ca să nu se aburească, îl spălă şi-l fixă pe faţă. Apoi continuă să înainteze încet, ca să-şi obişnuiască respiraţia cu fluxul de oxigen din tub. Când ajunse la capătul cheiului, era deja în apă până la urechi. Se scufundă fără zgomot şi se avântă înainte într-un craul lejer de picioare, cu mâinile ţinute pe lângă corp.

Marea se adâncea treptat, iar el continuă să coboare până când, după aproximativ un metru şi jumătate, se găsi la doar câţiva centimetri de fund. Se uită la cifrele mari şi luminoase de pe ecranul ceasului – era douăsprezece şi zece minute. Scăpat de emoţiile scufundării, porni să înainteze paralel cu fundul apei într-un ritm uşor şi relaxat.

Prin acoperişul valurilor mici pătrundea lumina cenuşie a lunii, dezvăluind gunoaiele pe jumătate îngropate în mâl: cauciucuri de motocicletă, cutii de conserve, sticle. O caracatiţă mică simţi curentul pe care-l stârnea în apă înaintarea lui, îşi schimbă culoarea din maro închis în gri deschis şi se strecură grăbită în gura canistrei de benzină în care îşi făcuse casă. Anemonele de mare, polipi gelatinoşi ce cresc din nisip în timpul nopţii, îşi înclinau capetele când le atingea umbra lui neagră. Alte mărunte vietăţi nocturne îşi pufăiau şirul subţile de bule din micile lor cratere ascunse în mâl când captau undele apei mişcate la trecerea lui şi, din când în când, câte un crab hermit ţâşnea înapoi în cochilia lui de împrumut. Era ca şi cum ar fi călătorit într-un peisaj selenar, deasupra şi dedesubtul căruia sălăşluiau vietăţi misterioase. Le urmări pe

toate atent, de parcă ar fi fost biolog marin. Ştia că asta e modalitatea optimă de a-şi păstra calmul cât timp se află sub apă – să-şi concentreze atenţia asupra vieţuitoarelor pe care le întâlnea, în loc să încerce să pătrundă cu privirea pereţii de apă de un cenuşiu sinistru, în căutarea vreunui monstru imaginar.

Ritmul constant al înaintării deveni curând automatism şi, în timp ce se asigura că are luna în partea dreaptă, ca să-şi păstreze cursul, le îngădui gândurilor să se întoarcă la Domino. Aşadar, era sora pilotului care deturnase probabil avionul! Era posibil ca nici Largo – dacă era amestecat în acest complot – să nu ştie despre asta. Atunci cum de erau implicaţi într-o relaţie? Coincidenţă? Nu putea să fie altceva. Întregul ei fel de a se purta era întregime nevinovat. Şi totuşi, găsise încă un pai subţire care se adăuga la grămăjoara anemică adunată până atunci – imaginea implicării lui Largo în acţiune. În plus, nu putea trece cu vederea reacţia puternică a italianului atunci când rostise cuvântul „spectru" şi care putea – sau nu putea! – să fie pusă pe seama superstiţiilor meridionalilor. Avea sentimentul din ce în ce mai clar că aceste frânturi minuscule se îmbină perfect, alcătuind vârful unui aisberg – câţiva centimetri de gheaţă în vârf având la bază mii de tone de mizerie. Ar trebui oare să vorbească despre supoziţiile lui în raportul următor? Sau n-ar trebui s-o facă? Simţea că-i fierbe mintea de atâta nehotărâre. Cum să formuleze totul în cuvinte? Cum să gradeze informaţiile obţinute, în aşa fel încât să-i exprime totuşi îndoielile? Cât de multe să spună şi câte să lase nespuse?

Antenele extrasenzoriale ale corpului uman, simţurile moştenite din epoca traiului în junglă, cu milioane de ani în urmă, se ascut inconştient atunci când omul se află la un pas de pericol. Mintea lui se concentra asupra unui subiect mult îndepărtat de riscurile la care era expus în acel moment, însă sub stratul de gânduri conştiente simţurile lui cercetau împrejurimile în căutare de duşmani. Un nerv ascuns sună pe neaşteptate alarma – Pericol! Pericol! Pericol!

Întregul trup i se încordă. Mâna îi zbură la cuțit și capul se răsuci fulgerător spre dreapta – nu la stânga sau în spate, căci simțurile îl anunțaseră că dintr-acolo vine pericolul.

O baracudă mare, cântărind zece kilograme sau chiar mai mult, este cel mai de temut pește de apă sărată. Precisă, atentă și rea, este în întregime o armă ostilă și mortală, începînd de la botul rânjit ale cărui fălci crude se pot deschide, asemeni cele ale unui șarpe cu clopoței, în unghi de 90°, continuând cu corpul albastru și gri-argintiu și terminând cu forța leneșă a înotătoarei codale datorită căreia acest pește este unul dintre primii cinci cei mai rapizi înotători din mările lumii. Vietatea se mișca paralel cu el, la o distanță de zece metri, chiar la limita peretelui de ceață cenușie ce marca zona de vizibilitate și emitea semnale periculoase. Dungile late de pe părțile laterale ale corpului căpătaseră o culoare intensă – însemnul furios al vânătorii – ochii negru cu auriu, ca de tigru, stăteau fixați asupra lui, atenți și detașați, iar gura mare era deschisă puțin, astfel că lumina lunii se reflecta pe cel mai ascuțit șir de dinți din ocean – dinți care nu mușcă doar din carne, ci care pot rupe o bucată zdravănă de lemn sau metal, o înghit, apoi lovesc și rup din nou.

Simți cum i se strânge stomacul în ghearele spaimei și i se contractă testiculele. Se uită la ceas cu o mișcare precaută. Mai erau trei minute până trebuia să ajungă lângă iaht. Se răsuci brusc și atacă rapid peștele cel mare, cu repetate lansări ofensive ale cuțitului. Baracuda uriașă dădu alene de câteva ori din coadă și, când îl văzu întorcându-se și reluându-și cursul înaintării, se răsuci și ea și porni să înoate indolent, aruncându-i din când în când câte o privire scurtă și alegând din ce loc – umăr, fese, picior – să muște mai întâi.

Încercă să-și amintească tot ce știa despre uriașul pește prădător și despre experiențele avute cu semeni de-ai lui în trecut. Prima regulă era să nu intri în panică, să nu-ți fie teamă, căci peștii, la fel ca și caii și câinii, simt teama altei vietăți. E necesar să-ți stabilești un tipar de comportare relaxat și să-l

urmezi întocmai. Nu trebuie să te arăți dezorientat sau să acționezi în mod confuz. În mare, mișcările dezordonate sau furioase sunt semn că posibila victimă şi-a pierdut autocontrolul, deci este vulnerabilă. Aşadar, e necesar să-ți păstrezi ritmul. Un peşte preocupat să atace poate deveni prada oricui. Un crab sau o scoică răsturnate de un val îşi oferă pântecul vulnerabil unor nenumărați dușmani, iar un peşte culcat pe-o parte e un peşte mort. Bond continuă să înainteze ritmic, emanând o stăpânire de sine fără cusur.

Peisajul selenar se schimbă. În fața lui apăru o pajiște de iarbă moale de mare, care ondula precum o blană în curenții lenți de adâncime. Mişcarea hipnotică îi provocă puțină greață. Presărate prin iarbă se vedeau mingi mari de fotbal - bureți morți ce ieşeau din nisip ca nişte globuri pufoase. Fuseseră singurul articol de export al oraşului Nassau, până când o ciupercă a atacat întreaga cultură de bureți şi i-a ucis la fel de rapid precum omoară mixomatoza iepurii. Umbra lui neagră pluti peste pajiștea unduitoare asemeni unui liliac greoi. În dreapta lui, umbra subțire şi întunecată a baracudei înainta cu precizie tăcută.

O masă densă de peştişori argintii se arătă în fața lui, suspendată în mijlocul curentului de parcă ar fi fost imobilizată în aspic. La apariția celor două corpuri întunecate bancul se desfăcu brusc lăsând spații largi de trecere pentru cei doi dușmani, apoi se reuni la loc într-o falangă adoptată ad-hoc pentru o protecție iluzorie. Aruncă o privire scurtă spre baracudă prin norul de peştişori. Aceasta se mişca maiestuos, ignorând mâncarea din jurul ei, aşa cum o vulpe care se strecoară după o găină fragedă ignoră iepurii din crescătorie. Se închise ermetic în armura propriului său ritm, transmițându-i baracudei că este un peşte mai mare şi mai periculos şi că nu trebuie să se lase înşelată de carnea lui albă.

Încâlcit prin iarba unduitoare, cârligul negru al unei ancore părea un alt dușman. Lanțul de care era legată se ridica de pe fund şi dispărea în întunericul de deasupra. Îl urmă imediat uitând de baracudă, uşurat

că ajunsese la țintă și emoționat pentru descoperirile pe care avea să le facă.

Înotă foarte încet, privind discul alb al lunii cum se sparge în bucăți la suprafața apei și apoi se recompune. O singură dată se uită în jos. Nu se vedea nici urmă de baracudă. Probabil că luase ancora și lanțul drept inamici. Chila lungă a vasului se contura în întunecimea cețoasă a apei ca un Zeppelin uriaș. Aripile portante, strânse acum, păreau greoaie, ca și cum n-ar fi aparținut iahtului. Se agăță un moment de eclisa de la tribord ca să se adune. Departe, spre stânga, cele două elice străluceau în lumina lunii nemișcate, dar sugerând în același timp acțiune și viteză. Înotă ușor de-a lungul chilei, în direcția lor, uitându-se în sus după ceea ce căuta. După câteva clipe, își ținu respirația. Da! Era acolo, muchia unei trape largi, croită în peretele navei sub linia apei. Se apropie mult de ea și o măsură – aproximativ patru metri pătrați, împărțită chiar pe mijloc. Se opri o clipă întrebându-se ce anume se ascundeau ușile acelea închise. Porni contorul Geiger și-l purtă pe deasupra plăcilor de oțel. Urmări ecranul aparatului, prins la încheietura mâinii stângi. Indicatorul tremură puțin, semn că ambarcațiunea era vie, dar înregistră valoarea despre care Leiter îi spusese că o va obține din pricina chilei de metal. Închise aparatul. Atâta pagubă! Era vremea să se întoarcă acasă.

Clănțănitul de lângă ureche și impactul năucitor asupra umărului său stâng se petrecură simultan. Cu un gest reflex, se îndepărtă brusc de chilă. Sub el, silueta lucitoare a unui harpon dispăru în adâncimea mării. Se răsuci și privi în sus. Bărbatul, al cărui costum de scafandru negru, din cauciuc, strălucea precum o armură în lumina lunii, călca cu furie apa pregătit să mai lanseze un harpon pe țeava armei subacvatice cu dioxid de carbon. Se aruncă spre el, bătând apa cu labele de cauciuc. Bărbatul trase maneta încărcătorului și ținti. Bond știu că n-o să reușească, se afla la șase lungimi de brațe de el. Se opri brusc, băgă capul sub apă și porni spre fundul apei. Simți unda slabă de șoc a exploziei gazului și ceva îl lovi în picior. Acum! Se strecură pe sub atacator și împinse cu furie cuțitul în sus. Lama

pătrunse, iar el simți cauciucul umed pe dosul mâinii. Drept răspuns, țeava armei îl lovi după ureche şi o mână albă coborî şi-i înşfăcă tubul de alimentare cu oxigen. Bond înfipse iarăşi cu furie cuțitul, având senzația că mâna i se mişcă înnebunitor de încet prin apă. Vârful sfâşie ceva, mâna străină se îndepărtă de vizorul lui, dar nu reuşea să vadă nimic. Țeava armei îl lovi pentru a doua oară în cap. Apa se umpluse de un fum negricios, dens şi lipicios, care se prinsese de sticla vizorului. Se îndepărtă puțin cu mişcări greoaie, frecând disperat sticla. În sfârşit, reuşi să zărească ceva. Fumul cel negru ieşea din pântecul atacatorului, însă arma se ridica din nou încet, agonizant de încet, ca şi cum ar fi cântărit o tonă şi vârful ascuțit al harponului se ivi din țeavă. Celălalt abia îşi mai mişca picioarele, dar se scufunda încet la nivelul lui. Suspendat drept în apă, semăna cu acele siluete micuțe de celuloid dintr-un glob umplut cu lichid, care se ridică şi cad grațios de câte ori întorci globul. Bond nu reuşea să-şi facă membrele să-l asculte; păreau înțepenite. Scutură din cap ca să şi-l limpezească, dar mâinile şi picioarele încălțate cu labe de cauciuc se mişcau doar pe jumătate conştient şi fără vlagă. Acum vedea limpede dinții dezgoliți ai celuilalt, încleştați pe muştiuc. Arma coborî la nivelul capului, al gâtului şi apoi al inimii. Îşi încleştă mâinile la piept, ca pentru a se proteja, iar picioarele i se zbătură haotic, precum aripile frânte ale unei păsări.

Pe neaşteptate, bărbatul se repezi spre el de parcă ar fi primit un pumn uriaş în spate. Îşi aruncă brațele în lături, ca într-o îmbrățişare stranie, iar arma se rostogoli o dată în apă şi dispăru în întuneric. Un val negricios de sânge se răspândi în apă din spatele lui, mâinile încercară să se ridice în sus într-un gest vag de predare, capul se răsuci în spate ca să vadă ce se întâmplase.

Abia atunci văzu Bond baracuda la câțiva metri de atacatorul lui, cu fâşii negre de cauciuc atârnându-i în bot. Era încă în poziție de atac, o torpilă argintie cu albastru, lungă de cel puțin trei metri, având în jurul botului un norişor de sânge, al cărui gust în apă îi determinase atacul.

Ochii cruzi de tigru îl priviră cu răceală, apoi se întoarseră spre bărbatul care se scufunda încet. Peştele hăpăi oribil ca să scape de rămăşiţele de cauciuc prinse între dinţi, făcu o întoarcere leneşă în apă, se încordă pe toată lungimea corpului şi se scufundă ca un fulger de lumină alburie. Îşi lovi victima în umărul drept cu fălcile larg deschise, o scutură o dată cu furie, aşa cum scutură câinele un şobolan, apoi se îndepărtă. Bond simţi cum i se ridică voma în gât, ca o lavă topită. Înghiţi de câteva ori şi începu să înoate încet, ca în vis, cu mişcări lente şi somnoroase, depărtându-se de scena măcelului.

Nu făcuse decât câţiva metri când ceva atinse suprafaţa apei în stânga lui şi lumina lunii se reflectă o clipă într-un soi de ou argintiu care se răsuci încet în apă şi dispăru. Nu dădu nicio importanţă întâmplării însă, după alte două lungimi de braţ, primi o lovitură puternică în stomac, care-l făcu să se răsucească pe-o parte. Impactul îl dezmetici, aşa că începu să înainteze mai rapid, plănuind în acelaşi timp să se scufunde din nou spre fundul apei. Simţi alte ghionturi într-o succesiune rapidă, dar tirul grenadelor fusese stabilit în centrul petei de sînge din apropierea chilei, aşa că undele de şoc ale exploziilor nu erau prea puternice când ajungeau la el.

În sfârşit văzu fundul apei – iarba unduindu-se primitor, carapacele negricioase ale bureţilor morţi, şalul scânteietor al peştişorilor care fugeau odată cu el din calea exploziilor. Începu să înoate din toate puterile. Barca cu vâsle putea fi pusă pe apă dintr-o clipă într-alta şi-atunci ar fi apărut un alt scufundător. Cu puţin noroc, acesta n-ar fi descoperit nicio urmă a vizitei lui şi ar fi ajuns la concluzia că santinela subacvatică fusese ucisă de un rechin sau o baracudă. Ar fi fost interesant de aflat ce explicaţie avea să dea Largo la poliţia portuară. E greu de găsit un motiv pentru care ai nevoie să organizezi pază subacvatică pentru o ambarcaţiune de agrement ancorată într-un port paşnic şi liniştit!

Trecu cu greu peste covorul mişcător de iarbă. Capul îl durea cumplit. Îl atinse uşor cu mâna şi simţi două cucuie mari, dar pielea părea intactă. Dacă n-ar

fi fost forța de amortizare a apei, cele două lovituri cu țeava pistolului l-ar fi scos din circuit. Se simțea totuși năucit, iar când ajunse la capătul covorului de iarbă de mare și intră în albul blând al piesajului selenar cu micii lui vulcani de bule, avu impresia că e pe punctul de a începe să delireze. O vânzoleală înfricoșătoare petrecută undeva la marginea câmpului său vizual îl scoase din transă. Un pește gigantic, chiar baracuda care-l urmărise, trecea prin apropierea lui și părea că-și ieșise din minți. Se zvârcolea în apă, își mușca coada, corpul lung i se ghemuia și zvâcnea cu mișcări haotice, gura i se deschidea larg și se închidea la loc, cuprinsă de spasme. Bond o privi cum dispare zbătându-se în ceața cenușie. Simți un soi de părere de rău la vederea acestei regine a mării redusă la mișcările spasmodice ale unui măscărici saltimbanc. Întreaga imagine avea ceva obscen, asemeni celei a unui boxer lovit crâncen care dă înnebunit din mâini înainte să se prăbușească definitiv la podea. Probabil că una din explozii îi atinsese un centru nervos și defectase echilibrul delicat al mecanismului din creierul baracudei. Nu mai avea mult de trăit. Un prădător mai mare decât ea, un rechin, avea să observe semnalele, lipsa de simetrie a mișcărilor care înseamnă sinucidere în viața subacvatică. O va urmări o vreme, până când se mai potoleau spasmele, apoi se va lansa în atac. Baracuda abia dacă va avea vlagă să reacționeze și ăsta-i va fi sfârșitul – din trei mușcături gigantice, întâi capul și apoi restul corpului ce continua să tresalte, va dispărea fără urmă. Rechinul își va continua apoi patrularea calmă, lăsând în urmă bucățele de carne pentru peștii-pilot negru cu galben, în timp ce o remora sau două, paraziții care țin întotdeauna trena unui animal atât de puternic, îi vor ciuguli rămășițele dintre dinți cât timp își ține fălcile relaxate.

Ajunse în sfârșit la zona unde fundul apei era presărat cu cauciucuri unsuroase, sticle și conserve și aproape imediat zări schelăria metalică a cheiului. Se târî spre porțiunea cu nisip tare și se prăbuși în genunchi în apa mică, cu capul în piept, incapabil să mai care tubul greu de oxigen până pe țărm – o vietate extenuată, gata să se prăbușească.

Capitolul 17

Catacomba ochilor roşii

Pe când se îmbrăca, Bond se feri cât putu mai mult de comentariile ofiţerului Santos. Acesta îi spuse că la tribordul iahtului avuseseră loc un soi de explozii sub apă cu erupţii de spumă la suprafaţă. Pe punte apăruseră câţiva oameni şi se iscase agitaţie. O barcă fusese pusă pe apă de la babord, în aşa fel încât să nu fie văzută de pe ţărm. Îi răspunse că nu ştia nimic despre toate astea şi că se izbise din neatenţie cu capul de chila navei. Văzuse ce dorea să vadă şi apoi se întorsese la chei. Acţiunea reuşise deplin, iar el îi fusese de mare ajutor. Multe mulţumiri şi noapte bună; avea să se întâlnească cu comandantul a doua zi dimineaţă.

După ce se despărţi de ofiţer, străbătu străduţa laterală pe care parcase maşina lui Leiter ţinându-şi cu greu echilibrul. Se duse la hotel, îl sună pe american şi merseră împreună la sediul poliţiei. Pe drum îi povesti ce i se întâmplase şi ce descoperise. Acum nu îi mai păsa de posibilele consecinţe, trebuia să raporteze situaţia cu orice preţ. În acel moment, la Londra era opt dimineaţa şi nu le mai rămăseseră decât patruzeci de ore până la scurgerea termenului fatidic stabilit de SPECTRE. Toate paiele pe care le adunase până atunci ajunseseră să alcătuiască o jumătate de căpiţă, iar bănuielile îl făceau să fiarbă ca o oală cu presiune. Nu mai rezista să stea cu capacul pus.

— Aşa să faci, spuse Leiter cu hotărâre. Eu o să trimit o copie a raportului tău la CIA şi o să cer să fie transmisă la centrul de operaţiuni. Ba mai mult, o să iau legătura cu echipajul de pe Manta şi-o să le cer să-şi mişte naibii fundurile încoace.

— Vorbeşti serios? îl întrebă Bond, uluit de o asemenea schimbare de atitudine. Da' ce v-a apucat pe toţi, aşa, deodată?

— Păi, hoinăream şi eu prin cazinou, să văd cine intră şi cine iese, căutându-i pe cei care puteau să semene a investitori sau a căutători de comori. Majoritatea stăteau în grupuri şi pierdeau vremea străduindu-se să dea impresia că se distrează grozav – ştii, vacanţă la mare şi tot tacâmul. Dar nu reuşeau! Largo ducea tot greul, părea un băieţandru exuberant şi lipsit de griji. Ceilalţi arătau ca nişte ciocli în ziua liberă sau ca rămăşiţele bandei lui Johny Torrio imediat după masacrul din ziua Sfântului Valentin. N-am mai văzut niciodată aşa o adunătură de secături în toată viaţa mea! Îmbrăcaţi în smoching, fumând ţigări de foi şi bând şampanie – o, doar un pahar sau două, ca să intre în spiritul Crăciunului! Bănuiesc că aşa sunau ordinele. Atâta doar că toţi miroseau în felul acela anume pe care ajungi să-l recunoşti imediat după ce lucrezi în serviciile secrete sau, dacă tot veni vorba, la Pinkerton. Ştii, genul ăla de înfăţişare atentă, rece, de om-care-se-gândeşte-în-altă-parte pe care o au toţi profesioniştii. Ei bine, niciuna din mutrele lor nu-mi spunea nimic până am dat peste un omuleţ cu sprâncene groase şi zburlite, un cap mare şi ţuguiat ca un ou şi ochelari cu lentile groase cât fundul borcanului, care arăta ca un mormon nimerit din greşeală într-un bordel. Arunca priviri agitate în toate părţile şi, de fiecare dată când i se adresa cineva, spunea roşind că e un cazinou minunat şi că se simte excelent. Mă apropiasem suficient de el ca să-l aud zicând exact acelaşi lucru la doi indivizi diferiţi. În restul timpului a rătăcit atât de dezorientat şi neajutorat, că mă aşteptam să-şi scoată batista şi să se apuce să-i morfolească un colţ. Ei bine, mutra asta îmi spunea ceva, ştiam că am mai văzut-o undeva. Cunoşti şi tu senzaţia asta. Aşa că, după ce mi-am stors puţin creierii, m-am dus la recepţie şi i-am spus unuia din băieţii de-acolo, cu un glas cât se putea de vesel, că mi-am zărit un fost coleg de clasă care s-a mutat în Europa, dar că nu-mi aminteam cum îl cheamă nici cu preţul vieţii. Şi că mă

aflam într-o situație foarte stânjenitoare, fiindcă și el părea să mă fi recunoscut. Era atât de amabil să mă ajute? Tânărul a venit cu mine și i l-am arătat pe omuleț, apoi s-a întors la biroul lui de la recepție, s-a uitat prin legitimațiile de membru și a venit cu cea pe care o doream. Se părea că pe sfrijit îl cheamă Traut, Emil Traut. Pașaport elvețian. Unul din grupul domnului Largo.

Leiter tăcu și se întoarse spre Bond cu fața strălucind de însuflețire.

— Ei bine, pașaportul ăla elvețian mi-a aprins beculețul! Îți mai amintești de un tip pe nume Kotze, fizician din Germania democrată, care a fugit în Occident acum vreo cinci ani și a ciripit tot ce știa tipilor de la serviciul de contraspionaj științific? După asta s-a făcut nevăzut, mulțumită unei recompense financiare serioase și s-a stabilit undeva prin Elveția. Uite, James, îmi dau cuvântul de onoare că tipul din cazinou e Kotze! Dosarul lui mi-a trecut prin mână în perioada cât mai eram încă la CIA, dar făceam muncă de birou. Mi-am amintit totul, în detaliu, pentru că la vremea aceea tipul fusese o achiziție extraordinară. I-am văzut fața o singură dată, în poza din dosar, dar sunt convins că nu mă înșel. Și-acum spune-mi tu ce dracu' face un fizician de elită la bordul lui Disco Volante? Nu-i așa că se potrivește cu restul imaginii noastre?

Cei doi ajunseră la sediul poliției. Numai ferestrele de la parter erau luminate. Se legitimară grăbiți la sergentul de serviciul și porniră spre încăperea care le fusese cedată înainte ca acesta să se dezmeticească și să termine de salutat. Bond se opri în mijlocul camerei și se întoarse spre Leiter.

— Ăsta-i factorul decisiv, Felix! Și-acum ce facem?

— Cu ce ai mai adunat tu în seara asta, eu mizez fără rezerve pe supozițiile tale. Tipii ăștia de pe Disco trebuie săltați.

— Dar sub ce acuzație? Largo își va convoca avocatul și vor ieși cu toții în mai puțin de cinci minute. Drepturile omului, procedurile democratice

în justiție și așa mai departe. Nu avem nici măcar o singură dovadă pe care italianul să n-o poată întoarce după cum vrea. Bine, de-acord, Traut este de fapt Kotze. Am organizat o căutare de comori, domnilor; aveam nevoie de un expert în mineralogie, iar domnul aici de față și-a oferit serviciile. A zis că-l cheamă Traut, probabil că încă se teme să nu-i dea rușii de urmă. Următoarea întrebare? Da, iahtul nostru are un compartiment separat, cu trapă care se deschide în chilă, sub nivelul apei. Pe acolo intenționăm să ieșim când căutăm comoara. Să o inspectați? Ei bine, dacă este necesar... Priviți, domnule: echipament pentru scufundări, module de transport subacvatic, chiar și un mic batiscaf. Pază subacvatică? Dar e firesc! Oamenii încearcă de șase luni de zile să afle ce anume căutăm și cum vom proceda. Suntem profesioniști, domnilor, avem mare grijă cum ne păstrăm secretele. Și, oricum, ce căuta domnul Bond, acest individ bogat care vrea să-și cumpere o proprietate în Nassau, dând târcoale chilei vasului meu în mijlocul nopții? Petacchi? N-am auzit niciodată de el. Nu-mi pasă care e numele real de familie al domnișoarei Vitali. Eu am cunoscut-o sub numele ăsta.

Bond se opri cu respirația tăiată și-și desfăcu larg brațele în semn de descurajare.

— Înțelegi ce vreau să spun? Acoperirea de căutători de comori este perfectă; explică totul. Iar noi, cu ce rămânem? Largo se ridică de pe scaun cât e el de lung și zice: "Mulțumesc, domnilor. Pot să plec acum? De fapt, chiar asta intenționez să fac; în mai puțin de o oră îmi voi găsi o altă bază pentru operațiunile mele, iar dumneavoastră veți discuta cu avocații mei – reținere ilegală și tulburare de posesie. Dumneavoastră, celor din poliția locală, vă doresc mult noroc în următorul sezon turistic!". Acum înțelegi cum stăm?

— Și-atunci ce naiba facem? întrebă Leiter nerăbdător. Îi mințăm iahtul? Îl scufundăm – ca să zic așa – din greșeală?

— Nu, vom aștepta.

Văzând expresia de pe chipul prietenului său, Bond ridică o mână în semn că-l roagă să aibă răbdare.

– O să ne trimitem fiecare rapoartele, formulate în termeni precauți, în așa fel încât să nu ne trezim cu o divizie aeropurtată care aterizează pe Windsor Field. Le vom spune că nu avem nevoie decât de Manta. De fapt, așa și este. Cu ajutorul ei, vom putea supraveghea Disco Volante cât și cum dorim. Așadar, rămânem în umbră, punem iahtul sub urmărire permanentă și vedem ce se întâmplă. Deocamdată noi nu suntem bănuiți. Planul lui Largo – dacă există vreun plan, fiindcă la o adică treaba asta cu căutarea de comori asigură o acoperire perfectă – se va desfășura nestânjenit. Tot ce are el acum de făcut este să recupereze bombele de unde le-a ascuns, să transporte una dintre ele spre ținta numărul 1 și s-o pregătească să explodeze la ora Zero, adică peste vreo treizeci de ore. Nu putem să-i facem absolut nimic până ce nu duce la bord una sau ambele bombe sau dacă nu-l prindem asupra faptului la locul ascunzătorii. Acum sunt sigur cel puțin că armele alea cumplite nu sunt prea departe de-aici. Și nici Vindicator. Așa că mâine vom lua hidroavionul pe care ni l-au pus la dispoziție și survolăm zona pe o rază de două sute de kilometri. Vom cerceta marea, nu uscatul, căci avionul ăla trebuie să fie într-un loc cu apă puțin adâncă, dar al naibii de bine ascuns. Cum vremea este excelentă, ar trebui să reușim să-l localizăm – dacă este aici. Haide, acum! Să ne scriem repede rapoartele, ca să mai prindem măcar câteva ceasuri de somn. Anunță că întrerupem comunicarea pentru următoarele zece ore și, când ajungi în cameră, scoate-ți telefonul din priză. Oricât de prudent ne-am exprima, depeșa noastră va provoca un incendiu pe malul Potomacului și de pe cel al Tamisei.

Șase ore mai târziu, în lumina limpede a începutului de zi, se aflau pe aeroportul Windsor Field și echipajul de la sol scotea din hangar micul avion amfibiu Grumman cu ajutorul unui autovehicul de teren. Se urcară la bord și, tocmai când Leiter pornea motoarele, pe pistă își făcu apariția un curier în uniformă ce conducea o motocicletă.

— Trebuie să pornim! spuse Bond. Repede! Au început să curgă depeşele!

Leiter eliberă frînele şi avionul începu să ruleze în viteză pe unica pistă particulară pe direcţia nord-sud a aeroportului. Aparatul de emisie-recepţie de la bord cârâi furios. Leiter se uită atent la cer – era senin. Apăsă uşor manşa, făcând avionul să-şi mărească din ce în ce mai mult viteza, până când îşi ridică botul şi se desprinse de sol. Aparatul de emisie-recepţie continua să cârâie. Leiter întinse o mână şi-l închise.

Bond stătea cu o hartă de stat major în poală. Se îndreptau spre nord. Căzuseră de acord că începă cu grupul de insule Grand Bahama şi să facă o recunoaştere atentă în zona care ar fi putut să constituie ţinta numărul 1. Zburau la o altitudine de trei mii de metri. Sub ei, insulele Berry apăreau ca un colier de boabe cafenii înconjurate cu crem, verde-smarald şi turcoaz.

— Vezi la ce mă refeream aseară? spuse Bond. În apele astea poţi vedea orice obiect foarte mare, până la o adâncime de câţiva metri. Ceva atât de mare ca Vindicator ar fi fost zărit imediat dacă se afla pe traiectoria vreunuia din culoarele aeriene, aşa că eu am selectat zonele unde traficul aerian este minim. Sunt convins că l-au dosit într-un loc ferit. Presupunând – şi este o presupunere al dracului de hazardată! – că Disco a pornit spre sud-est în noaptea de trei iunie doar ca să-şi înşele potenţialii urmăritori, ar fi logic să ne îndreptăm căutările spre vest şi spre nord. Iahtul a lipsit opt ore. Două dintre ele le-a petrecut ancorat, în timp ce se desfăşura recuperarea bombelor şi camuflarea avionului, aşa că rămân şase ore de navigaţie cu o viteză de aproximativ treizeci de noduri. Mai tăiem o oră, cât i-a trebuit ca să dea impresia că porneşte spre sud-est şi rămân cinci. Am marcat o zonă delimitată la nord de Grand Bahama şi la sud de grupul de insule Bimini. Se potriveşte perfect cu concluziile noastre – asta dacă se potriveşte cu adevărat ceva în povestea asta blestemată!

— Ai trecut pe la comandantul poliţiei?

— Da, o să desemneze câțiva oameni echipați cu aparatură de supraveghere pe timp de zi și de noapte, care vor sta tot timpul cu ochii pe Disco. Dacă părăsește locul de ancorare de la Palmyra, unde ar trebui să ajungă astăzi la prânz și dacă noi nu ne întoarcem la vreme, va aranja să fie urmărit de un avion charter al companiei Bahama Airways. L-am îngrijorat de-a binelea, cu doar cîteva frânturi de informații; voia să se ducă la guvernator și să-i spună toată povestea. I-am cerut să n-o facă încă. E un om cumsecade, atâta doar că se ferește să-și asume prea multe responsabilități dacă nu are undă verde de la un superior. Am folosit numele primului ministru ca să-l fac să-și țină gura până venim. O să se conformeze, sunt sigur. Când crezi că ajunge Manta aici?

— Aș zice că în seara asta, spuse Leiter cu nesiguranță în glas. Trebuie că eram mort de beat dacă am fost în stare să cer să vină încoace. Dumnezeule, James! Îți dai seama ce valuri facem? Povestea noastră arată cam șubred la lumina zilei. Acum tot degeaba, am intrat în horă și-o să jucăm. Ne apropiem de Grand Bahama, e drept în fața noastră. Vrei să intru în legătură cu cei de la baza aerospațială? Deasupra lor e spațiu aerian interzis, dar am putea foarte bine să mărim altitudinea de zbor și să ne facem că nu i-am auzit. Stai să vezi, peste vreun minut sau două începe balul!

Cu un zâmbet poznaș pe față, Leiter porni aparatul de emisie-recepție.

Zburau spre est, deasupra unei coaste splendide, lungă de șaptezeci de kilometri, spre ceea ce părea a fi un orășel alcătuit din barăci de aluminiu printre care se ridicau structuri roșii, albe și argintii, asemeni unor zgârie-nori de dimensiuni mai mici, deasupra acoperișurilor.

— Aici este, spuse Leiter. Vezi baloanele galbene de avertizare de la colțurile bazei? Atrag atenția avioanelor și ambarcațiunilor să nu se apropie. În dimineața asta are loc un test de zbor. Ar fi mai bine s-o luăm mai spre sud, pe deasupra mării. Dacă desfășoară procedura completă, vor trage asupra insulei Ascension – la aproximativ șapte mii de kilometri spre est, în

apropierea coastelor Africii. N-ar fi deloc grozav să ne trezim cu o rachetă Atlas în spate! Uită-te spre stânga – ceva ce se ridică precum un creion lângă rampa aia de lansare roşu cu alb! E precis o rachetă intercontinentală Atlas sau Titan, ori chiar un prototip Polaris. Celelalte două rampe de lansare sunt probabil pentru Matador sau Snark, poate chiar pentru Thunderbird a voastră. Chestia aia mare care seamănă cu un tun cu ţeavă scurtă este dispozitivul video de urmărire, iar cele două reflectoare de forma unor farfurii sunt ecranele radar. Sfinte Sisoie! Unul din ele se îndreaptă în direcţia noastră! Ne-am dus naibii! Fâşia aia de beton din mijlocul insulei este folosită pentru aducerea la sol a rachetelor programate să se întoarcă. Nu văd turnul central de control de unde se face telemetria, ghidarea şi distrugerea chestiilor ăstora în caz că o iau razna. Probabil că e sub pământ, în vreun buncăr, unde un individ cu cozoroc sclipitor stă împreună cu aghiotanţii, programează aparatura pentru numărătoarea inversă sau pentru ce urmează să se întâmple şi îi spune unuia dintre ei să facă ceva cu blestematul ăsa de avion mititel care le tulbură activitatea.

Staţia de emisie-recepţie de deasupra capetelor lor păcăni asurzitor. O voce metalică se auzi spunând:

— NAKOI, NAKOI! Vă aflaţi într-o zonă interzisă! Mă auziţi? Schimbaţi imediat cursul spre sud! NAKOI, aici baza aerospaţială Grand Bahama. Părăsiţi urgent zona! Părăsiţi urgent zona!

— Pe toţi dracii, mormăi Leiter. N-are rost să ne amestecăm în progresul mondial. Oricum, am văzut tot ce vroiam. N-are niciun rost să ajungem în rapoartele de activitate de pe Windsor Field şi să ne alegem cu o belea în plus. Acum înţelegi ce spuneam? Dacă movilita asta de fierăraie nu valorează jumătate de miliard de dolari, pe mine mă cheamă P. Rostu! Şi gândeşte-te că e doar la o sută şaptezeci de kilometri distanţă de Nassau. Perfect pentru Disco Volante!

Aparatul de emisie-recepţie se făcu auzit din nou.

— NAKOI, NAKOI! Veţi fi raportaţi că aţi pătruns într-o zonă aeriană interzisă şi pentru că n-aţi răs-

puns apelului nostru. Continuați-vă drumul spre sud și aveți grijă la turbulențe. Terminat.

— Asta înseamnă că testul de zbor va fi complet și au de gând să tragă. Fii atent la ce se petrece acolo și dă-mi de știre. O să reduc viteza. Nu-i nimic rău să te uiți cum sunt aruncate în aer zece milioane de dolari din banii contribuabililor. Uite! Antena rotitoare a radarului s-a întors înapoi spre est. Pun pariu că ăia din buncăr asudă acum, nu glumă! I-am văzut eu o dată la treabă. Beculețele clipesc pe tot panoul ăla uriaș de comandă. Chibiții sunt cu ochii în periscop. Prin sistemul PA se aud voci tensionate. „Semnalul luminos – contact... telemetru – contact... baloanele de avertizare – ridicate ... presiunea în rezervor – în regulă... giroscoapele – în regulă... presiunea în rezervorul rachetei – corectă... racheta – pe poziție... aparatura de înregistrare – pornită... luminile de avertizare – toate verzi... Zece, nouă, opt, șapte, sase... Foc!"

În contrast cu tabloul evocator conturat de Leiter, în bază nu se petrecu nimic. Abia după câteva minute Bond observă prin binoclu un fir de abur și o fulgerare de lumină care deveni roșie. Cu respirația tăiată, pentru că era o imagine extrem de impresionantă, îi descrise americanului ce se petrecea, precum un reporter ce transmite de la fața locului.

— Se ridică ușor de pe rampă. E un șuvoi de flăcări. Arată ca și cum ar sta pe el. Acum se ridică în sus ca un lift. A pornit! Doamne, ce repede se deplasează! Acum nu se mai vede decât o strălucire de flăcări pe cer. A dispărut! Măiculiță! oftă din greu, ștergându-și fruntea de transpirație. Îți amintești de misiunea Moonracker, de acum câțiva ani? E interesant să vezi ce-am văzut noi acuma.

— Mda, dar atunci ai avut noroc să ieși din găleata aia la timp, spuse Leiter întrerupând amintirile celuilalt. Așadar, următoarea oprire, deasura movilițelor ălora maronii din ocean, la nord de Bimini și-apoi o tură de recunoaștere atentă la sud de Bimini. În jur de o sută de kilometri, spre sud-vest. Ține-ți ochii deschiși bine, dacă ratăm punctișoarele alea, ne trezim în Miami!

Un sfert de oră mai târziu, văzură micul lanț de recife care depășeau cu puțin linia apei. Apa avea adâncime mică, așa că părea un loc ideal pentru a ascunde avionul. Coborâră la treizeci de metri și zburară încet, în zig-zag, deasupra grupului de insule. Marea era atât de limpede, că Bond reuși să vadă un pește mare trecând cu unduiri elegante printre aglomerările de coral și alge de pe fundul apei. O pisică de mare, în formă de diamant, se îngropă în nisip când umbra uriașă a avionului trecu pe deasupra ei, căci altă posibilitate să se ascundă nu avea. Apa verzuie, puțin adâncă a mării era la fel de curată și de nevinovată ca un deșert deschis până la orizont. Avionul își continuă drumul spre sud, către North Bimini. Pe insulă se vedeau câteva case și hoteluri pentru cei veniți în vacanță să pescuiască. Ici și colo se vedeau ambarcațiuni de pescuit la mare adâncime, cu aspect costitisor, cu mănunchiurile lor de undițe la pupa. De pe punțile lor, oamenii făcură veseli cu mâna în direcția avionului. O fată care făcea plajă goală pe acoperișul unei cabine înhăță la repezeală un prosop să se acopere.

— Blondă autentică, comentă Leiter.

Își continuară drumul spre sud, peste Cat Cays – recifele care se prelungesc sub apă din insulele Bimini. Și acolo mai văzură din loc în loc câte un vas de pescuit.

— La ce bun ne tot agităm noi pe-aici? mormăi Leiter. Pescarii ăștia ar fi găsit avionul, dacă era ascuns aici.

Bond îi spuse să continue drumul spre sud.

La patruzeci de kilometri mai departe, observară niște mici ridicături ce nu figurau pe harta de stat major. In scurt timp, apa de un albastru intens deveni din nou verde, semn că e mult mai puțin adâncă. Trecură deasupra unor rechini care făceau cercuri largi în apă. Apoi nu mai văzură nimic – doar nisip sclipitor de alb sub suprafața sticloasă și ocazionale petice de coral.

Coborâră ceva mai jos în locul unde apa devenea din nou albastră, iar Leiter spuse mohorât:

— Ei, asta-i tot. La optzeci de kilometri de-aici e insula Andros. E plină de turişti. Cineva ar fi auzit avionul – dacă a trecut cumva pe-aici.

Tăcu abătut o vreme, apoi se uită la ceas.

— E unsprezece şi jumătate. Acum încotro, Hawkshaw? Mai avem combustibil numai pentru două ore de zbor.

În mintea lui Bond se tot ițea un gând, care nu reuşea să prindă formă. Ceva, un detaliu mărunt, ridicase un mic semn de întrebare. Dar ce anume? Ah, rechinii aceia! Într-o apă adâncă de câțiva metri. Înotând în cercuri largi, la suprafață. Ce făceau acolo? Şi erau trei! Trebuia să fie ceva acolo, ceva mort care să-i fi atras pe peticul acela anume de nisip presărat cu corali.

— Te rog să te întorci puțin, Felix, îi ceru el pe un ton imperativ. Deasupra recifelor de sub apă. E ceva acolo...

Micuțul avion execută o întoarcere strânsă. Felix micşoră viteza şi coborî la câțiva metri de suprafața apei. Bond deschise uşa şi se aplecă în jos, cu binoclul reglat pe distanță scurtă. Da, vedea din nou rechinii, doi chiar la suprafață, cu înotătoarele dorsale ieşite afară şi unul aproape de fund. Acesta din urmă dădea cu botul în ceva, muşca şi scutura. Printre petele luminoase şi întunecate de pe fund, se zărea o linie subțire şi dreaptă.

— Mai treci o dată pe-acolo! strigă el.

Avionul se roti şi se întoarse în acelaşi loc. Iisuse Hristoase! De ce trebuiau să meargă aşa de repede? De data asta, observă o altă linie dreaptă, care se întâlnea cu prima la un unghi de 90°. Se lăsă să cadă înapoi în scaun şi trânti uşa ca s-o închidă.

— Coboară acolo unde sunt rechinii, Felix, spuse el liniştit. Cred că l-am găsit.

Leiter aruncă o privire scurtă spre fața prietenului său şi îngăimă:

— Sfinte Dumnezeule!

Trase adânc aer în piept, apoi reluă ceva mai liniştit.

— Ei bine, sper să reuşesc. E al naibii de dificil să distingi clar linia orizontului. Apa asta e ca sticla.

Avionul se ridică puţin, făcu o jumătate de rotire şi lăsă încet botul în jos. Urmă o scuturătură uşoară, apoi auziră fâşâitul apei sub flotoare. Leiter opri motoarele şi avionul rămase pe loc, balansându-se pe apă la zece metri de locul unde voia Bond să ajungă. Cei doi rechini nu-i dădură nicio atenţie, ci continuară să descrie aceleaşi cercuri largi la suprafaţă. Treceau atât de aproape de avion, că Bond reuşi să le vadă ochii indiferenţi, rozalii. Se aplecă din nou şi privi printre cele două umbre proiectate de înotătoarele dorsale. Da! Acei „bolovani" de pe fundul apei erau falşi! Erau doar nişte pete vopsite; la fel şi zonele cu „nisip". Acum putea să distingă limpede marginile drepte ale prelatei uriaşe. Al treilea rechin dăduse în lături o bună parte din ea şi săpa cu botul turtit, încercând să ajungă dedesubt.

Bond se întoarse spre Leiter şi dădu din cap.

— Am avut dreptate, e aici. Acoperit cu o prelată mare, vopsită în culori de camuflaj. Uită-te şi tu.

În timp ce americanul se apleca peste el şi se uita în jos, mintea începu să-i gonească nebuneşte. Să-l contacteze pe comandant pe lungimea de undă a poliţiei şi să-l anunţe? Să raporteze prin aparatul de emisie-recepţie direct la Londra? Nu! Dacă operatorul radio de pe Disco îşi cunoştea meseria, supraveghea cu siguranţă lungimile de undă ale poliţiei. Mai bine să coboare şi să verifice. Să vadă dacă bombele erau tot în avion. Să ia cu el o dovadă concretă. Dar rechinii? Dacă omoară unul, ceilalţi vor fi ocupaţi cu cadavrul lui.

Leiter se îndreptă de spate, întorcând spre el un chip radiind de emoţie.

— Să fiu al naibii! Maică-măiculiţă! izbucni el bătându-l pe Bond pe spate. L-am găsit! Am găsit afurisitul de avion! Ce părere ai? Iisuse Hristoase!

Bond îşi scoase din toc pistolul Walter PPK, verifică dacă e încărcat, îl sprijini pe antebraţul stâng şi aşteptă cei doi rechini să intre în raza lui vizuală. Primul care apăru era mai mare, un rechin-ciocan

lung de aproape patru metri. Capul hidos i se mişca încet dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi rămat prin apă şi privea în jos, aşteptând să descopere carnea. Bond ţinti la baza înotătoarei dorsale ce tăia apa ca o pânză neagră de corabie. Imediat în continuarea ei se afla şira spinării, pe care nu o putea pătrunde decât un glonţ cu cămaşă de nichel. Apăsă pe trăgaci. Se auzi un plescăit surd când glonţul atinse suprafaţa apei la mică distanţă de înotătoarea dorsală a peştelui. Bubuitul pistolului de calibru mare se rostogoli îndelung peste mare. Rechinul nu-i dădu atenţie. Trase din nou. De data asta peştele ţâşni din apă, se cufundă brusc şi ieşi din nou la suprafaţă culcat pe-o parte, ca un şarpe frânt în două. Probabil că glonţul pătrunsese în măduvă şi o vătămase. Vietatea uriaşă începu să se mişte greoi, în cercuri din ce în ce mai mari. Botul hidos îi ieşi din apă, dând la iveală gura în formă de seceră care se deschidea şi se închidea spasmodic. Se răsuci pe spate, dând la iveală pentru câteva clipe pântecul alb, apoi reveni în poziţie normală şi îşi continuă înotul mecanic, dezarticulat.

Rechinul din spatele lui urmărise tot ce se întâmplase şi începu să se apropie prudent. La un moment dat se repezi fulgerător, apoi se retrase. Văzând că celălalt nu reacţionează, se simţi în siguranţă şi atacă, îşi apropie botul de peştele muribund de parcă l-ar fi mirosit, apoi îl ridică în sus şi lovi cu toată forţa, înfigându-şi dinţii în rechinul-ciocan. Reuşi să muşte, însă carnea era tare, nu se lăsa ruptă prea uşor. Îşi scutură capul mare asemeni unui câine şi smuci cu forţă. Un val de sînge se răspândi în apă. Al treilea rechin apăru şi el de pe fundul mării şi amândoi atacară cu sălbăticie matahala cenuşie care mai mişca încă, fiindcă sistemul ei nervos refuza să moară.

Curenţii purtară încăierarea cumplită tot mai departe de avion, până nu se mai văzu din ea decât o vânzoleală îndepărtată la suprafaţa mării întinse şi calme.

Bond îi întinse lui Leiter pistolul.

— Eu cobor. Se poate să dureze destul de mult. Peştii ăia vor fi ocupaţi vreo jumătate de oră, dar dacă

se întorc trage într-unul din ei. Iar dacă vei dori, din orice motiv, să mă întorc la suprafață, trage direct în jos, glonț după glonț. Undele de șoc vor ajunge la mine.

Începu să-și scoată hainele și-apoi, ajutat de Leiter, îmbrăcă echipamentul de scufundări. Spațiul din cabina avionului nu era prea mare, așa că treaba se dovedi destul de dificilă. Își dădu seama că la întoarcere avea să-i fie și mai greu, așa că se gândi că ar trebui să se descotorosească de echipament după ce termină recunoașterea.

— Doamne, cum mi-aș dori să pot coborî cu tine! spuse Leiter furios. Problema e cârligul ăsta blestemat, nu pot înota cu o mână. Ar trebui să văd dacă nu-mi pot atașa o chestie de cauciuc, ca o labă. Până acum nu mi-a trecut prin minte.

— Tu trebuie să ai grijă de cufărul ăsta plutitor. Deja ne-a mutat curentul vreo sută de metri de locul unde e avionul. Fii tu băiat de treabă și du-l la loc. Nu știu peste cine am să dau acolo, pe fundul apei. Vindicator e acolo de cinci zile bune, poate s-a mutat deja careva în el.

Leiter porni motoarele și duse avionul în locul unde coborâse pe apă.

— Știi cum e alcătuit Vindicator? Ai idee unde să cauți bombele și declanșatoarele alea care se aflau în paza pilotului?

— Da. Mi s-a făcut un instructaj complet la Londra. Ei bine, adio. Spune-i mamei că am murit ca un erou!

Bond se cățără pe marginea cabinei și sări în apă. Se scufundă în apa strălucitoare și începu să înoate în jos cu mișcări lejere. Văzu că întreaga zonă mișună de pești – pești spadă, baracude mici, diferite specii de carangidae – în general carnivori, care se dădeau morocănoși la o parte ca să-i facă loc competitorului lor mai mare, cu piele albă. Atinse fundul apei și găsi marginea prelatei care fusese dizlocată de rechin. Trase de câteva pitoane care o țineau fixată în nisip. Își aprinse lanterna subacvatică și, cu cuțitul în mâna cealaltă, se strecură pe sub prelată.

Cu toate că se aşteptase la asta, mizeria de dedesubt îl făcu să dea înapoi. Îşi strânse mai tare buzele în jurul muştiucului şi se târî în locul unde cabina avionului ridica prelata ca pe un cort. Se ridică în picioare. Raza lanternei dezvălui partea de jos a unei aripi lucitoare şi, sub ea, ceva ce zăcea sub o masă mişcătoare de crabi, languste, viermi de mare şi stele de mare. Şi pentru asta fusese pregătit. Se lăsă în genunchi şi se apucă de munca-i sinistră.

Nu-i luă prea mult timp. Desprinse lanţul cu plăcuţa rotundă de identificare, din aur, desfăcu ceasul de aur de la încheietura dezgustătoare şi privi atent rana adâncă de sub bărbie, care nu putuse să fie făcută de niciuna din creaturile mării. Îşi îndreptă lanterna spre discul de aur, pe care se putea citi: „Giuseppe Petacchi. Nr. 15932". Îşi înfăşură cele două dovezi în jurul încheieturii mâinii şi se îndreptă spre fuselajul care lucea în întuneric precum un enorm submarin argintiu. Inspectă exteriorul, studie locul unde se rupsese coada din pricina impactului, apoi se strecură înăuntru prin trapa de siguranţă, care rămăsese deschisă.

Ajuns înăuntru, descoperi cu lanterna o mulţime de ochi roşietici ce luceau precum rubinele în întuneric. Sosirea lui stârni foială şi agitaţie. Mătură cu raza lanternei în lungul fuselajului. Peste tot se aciuiseră caracatiţe, din cele mici, dar probabil în număr de cîteva sute, care îşi fluturau uşor tentaculele şi fugeau din calea luminii, căutând ascunzişuri, schimbându-şi culoarea din maro într-un verzui palid care lucea slab în ungherele întunecate. Păreau să fi umplut întreg fuselajul, se vedeau peste tot mişcându-se, scârboase şi groaznice, iar când întoarse lanterna spre plafon, imaginea fu şi mai cumplită. Acolo, săltând în curentul uşor al apei, plutea cadavrul unui membru al echipajului. Aflat în descompunere, se ridicase de pe podea, iar caracatiţele, care atârnau de el precum liliecii, începură să se desprindă de el una câte una şi să înoate, ca nişte mici vehicule cu propulsie, dintr-o parte într-alta a avionului – comete înfricoşătoare cu ochi roşii, strălucitori, care se piteau

prin unghere întunecate, se strecurau prin crăpături şi pe sub scaune.

Se strădui să se detaşeze de cumplitul coşmar şi, îndreptând lanterna în faţă, continuă să cerceteze.

Descoperi recipientul cu dungi roşii în care fusese cianura şi-l băgă sub centură. Numără cadavrele, observă trapa deschisă în lăcaşul unde fuseseră bombele şi se convinse că fuseseră luate de-acolo. Căută în cutia goală de sub scaunul pilotului şi în celelalte locuri unde i se spusese că ar putea fi depozitate declanşatoarele. Dar şi acestea dispăruseră. În sfârşit, după ce trebuise de zeci de ori să reteze cu cuţitul tentaculele cu ventuze care i se agăţau de picioarele goale, simţi că nervii îi sunt pe punctul să cedeze. Erau multe lucruri pe care ar fi vrut să le ia cu el, plăcuţele de identificare ale membrilor echipajului, jurnalul de bord în care erau notate doar activităţi de rutină legate de zbor şi nicio aluzie, cât de mică, la o situaţie de urgenţă, dar simţea că nu mai rezistă nicio clipă în catacomba aceea plină cu ochi roşii. Se strecură prin trapa ieşirii de urgenţă şi înotă, aproape isteric, spre linia subţire de lumină de la marginea prelatei. Îşi croi disperat drum pe sub ea, se descotorosi de tubul de oxigen din spate lăsându-l în nisip şi se văzu, în sfârşit, în apa minunat de limpede. Porni grăbit spre suprafaţă dar, după câţiva metri, durerea din urechi îi aminti că trebuie să se oprească pentru decompresie. Nerăbdător, privind în sus spre hula potolită a hidroavionului de deasupra lui, aşteptă până durerea cedă. În câteva clipe ajunse la suprafaţă, se agăţă de un flotor şi-şi smulse echipamentul ca să scape de el şi de contaminarea lui. Îi dădu drumul în apă şi-l privi cum se duce rostogolindu-se spre fundul apei.

Îşi clăti gura cu apa pură, sărată a mării şi înotă spre Leiter, care îl aştepta cu mâna întinsă.

CAPITOLUL 18

Cum se mănâncă o fată

Pe drumul de întoarcere, în timp ce se apropiau de Nassau, Bond îi ceru lui Leiter să se abată puțin din drum ca să verifice dacă Disco Volante se află la locul lui de ancorare, din fața reşedinței Palmyra. Ambarcațiunea se afla chiar acolo unde o lăsaseră cu o zi înainte. Singura diferență, care nu avea prea mare importanță, era că lăsase la fund o singură ancoră. Pe punte nu se vedea nicio mişcare. Bond îşi spuse că iahtul acela arăta frumos şi inofensiv, aşa cum stătea acolo reflectându-şi liniile elegante în oglinda mării.

— Ia uite, James, priveşte puțin plaja! spuse americanul agitat. Vezi adăpostul ăla pentru ambarcațiuni de pe țărmul golfulețului? Dar urmele paralele care ies din apă şi merg până la uşa adăpostului? Mie-mi par ciudate, căci sunt foarte adânci. Oare ce le-o fi lăsat?

Bond îşi reglă binoclul şi privi atent urmele paralele. Ceva foarte greu fusese târât între adăpost şi mare. Dar nu putea fi asta, cu siguranță nu putea fi!

— Hai s-o ştergem cât mai repede de-aici, spuse el încordat. Să fiu al naibii dacă-mi pot da seama ce a lăsat urmele alea! Şi dacă ar fi fost ce bănuiesc eu, s-ar fi îngrijit dracului să şteargă urmele cât mai repede.

— Oamenii mai fac şi greşeli, îi răspunse Leiter laconic. Va trebui să ne băgăm puțin nasul pe-acolo. Ar fi fost bine s-o facem mai demult, căci pare promițător. Cred că voi onora invitația domnului Largo şi-o să descind în superba-i reşedință, în beneficiul stimatului meu client, domnul Rockefeller Bond.

Ajunseră înapoi pe Windsor Field la ora unu şi jumătate. În ultimele treizeci de minute turnul de

control încercase mereu să îi contacteze prin radio. De cum coborâră, se treziră față în față cu comandantul aeroportului şi, în mod providențial, cu aghiotantul guvernatorului care adusese cu el o notă prin care guvernatorul gira în alb acțiunile celor doi agenți, oricare ar fi fost ele. După ce o prezentă comandantului, îi înmână lui Bond un plic gros ce conținea depeşe adresate amândurora.

Mesajele cifrate începeau cu reproşurile prevăzute pentru întreruperea comunicației şi continuau solicitând date noi.

— Lasă că o să primească! comentă Leiter în timp ce se îndreptau spre Nassau în mare viteză, instalați confortabil pe bancheta din spate a autoturismului de teren al guvernatorului, un Humber Snipe elegant.

Sosirea submarinului Manta era anunțată pentru acea zi, la ora cinci după-amiaza. Cercetările făcute la Interpol şi la poliția italiană confirmaseră că Giuseppe Petacchi fusese într-adevăr fratele Dominettei Vitali, al cărei trecut coincidea în toate privințele cu cel pe care i-l istorisise lui Bond. Aceleaşi surse confirmaseră că Emilio Largo era un aventurier de mare clasă, bănuit de escrocherie însă nedovedit până atunci – astfel că dosarele lui erau curate. Nu se cunoştea sursa averii lui, dar se ştia cu certitudine că nu provine din fonduri deținute în Italia. Prețul lui Disco Volante fusese achitat în franci elvețieni. Constructorii confirmaseră existența unui compartiment separat în cală, ce conținea o macara electrică, dotări pentru lansarea de ambarcațiuni subacvatice mici şi o trapă destinată circulației scufundătorilor. Largo motivase aceste modificări aduse chilei spunând că intenționează să folosească iahtul pentru cercetări subacvatice. Investigațiile asupra „investitorilor" nu dăduseră niciun rezultat – cu excepția semnificativă că, în majoritatea cazurilor, trecutul şi profesiile acestora datau cu doar şase ani în urmă. Asta sugera posibilitatea ca identitățile lor să fi fost recent fabricate şi, cel puțin în teorie, susținea ideea apartenenței lor la SPECTRE – dacă această rețea exista cu adevărat. Kotze părăsise Elveția cu destinație necunoscută, în urmă cu patru săptămâni. Ultima dată

fusese fotografiat la îmbarcarea într-o cursă a companiei Pan American. În atare situație, centrul de operațiuni Thunderball trebuia să accepte deocamdată soliditatea acoperirii lui Largo până la apariția unor noi dovezi, iar intențiile sale erau să continue cercetările pe tot cuprinsul lumii, acordând însă prioritatea cuvenită zonei Bahamas. În conformitate cu aceste împrejurări şi cu timpul extrem de limitat, comandantul de brigadă Fairchild, CB, DSO[1] şi vice-amiralul Carlson din marina americană, până de curând secretar al comandantului de stat major, vor sosi la ora nouăsprezece, ora locală, au aeronava prezidențială Boeing 707 „Columbine", pentru a prelua comanda operațiunilor ulterioare. Domnilor Bond şi Leiter li se solicita cooperare deplină şi, până la sosirea susnumiților ofițeri, rapoarte complete semnate de amândoi şi transmise din oră în oră la Londra şi Washington.

Leiter şi Bond se priviră tăcuți unul pe celălalt. După o vreme, americanul rupse tăcerea.

— James, eu propun să ignorăm ultima parte a depeşei şi să luăm la cunoştință în mod oficial restul conținutului. Am pierdut deja patru ore şi n-am niciun chef să ne petrecem restul zilei transpirând în fața aparatului de emisie-recepție. Sunt prea multe de făcut, aşa că uite ce propun eu: îi voi scuti de puțină agitație şi îi voi pune la curent cu ultimele ştiri, apoi îi anunț că întrerupem contactul datorită noii situații de urgență intervenite. După aceea, eu zic să mergem la Palmyra să vedem ce-i pe-acolo, sub motivul achiziționării reşedinței. Şi mai ales să ne uităm bine la adăpostul ăla pentru bărci, poate de dumirim ce e cu urmele alea. Bine? După aceea, la ora cinci, ne prezentăm la întâlnirea cu Manta şi ne pregătim să interceptăm Disco Volante, dacă şi când va ridica ancora. Cât despre şefii ăia mari care ne cad pe cap, vor putea foarte bine să joace pinacle la reşedința guvernatorului până mâine dimineață. Astăzi e seara cea mare şi nu putem

[1] Companion of the Most Honourable Order of the Bath, respectiv Distinguished Service Order – înalte distincții militare britanice (n. tr.).

s-o irosim cu rapoarte şi cu „După dumneavoastră, domnule". Eşti de-acord?

Bond rămase pe gânduri, privind pe fereastră mahalalele oraşului Nassau – aglomerări sordide de cocioabe ascunse îndărătul faţadei de staţiune de lux, ce se întindeau de-a lungul malurilor. Ignorase multe ordine în viaţa lui, dar de data aceasta însemna să nu se supună la ordinul primului ministru al Angliei şi al preşedintelui Statelor Unite – doi pumni atotputernici ce puteau să-l strivească. Atâta doar că timpul trecea grozav de repede şi lucrurile se precipitaseră al naibii de tare. M. îi desemnase acest teritoriu şi avea să-l susţină, fie că avea dreptate ori nu, chiar dacă asta însemna că-şi pune propriul cap pe butuc.

— Sunt de acord, Felix, spuse în cele din urmă. Dacă avem Manta, ne putem descurca şi singuri. Chestiunea vitală este să aflăm când anume sunt aduse bombele pe iaht. Mi-a venit o idee – nu ştiu dacă o să meargă sau nu. Asta înseamnă să-i dăm puţină bătaie de cap domnişoarei Vitali, dar cred că mă voi descurca cu ea. Lasă-mă la hotel, mă duc să-mi întocmesc raportul. Ne întâlnim acolo la patru şi jumătate. O să-l sun pe Harling să văd dacă are ceva noutăţi despre Disco; în caz că se petrece ceva important, o să-l rog să-ţi dea de ştire. Ai toate informaţiile necesare în legătură cu avionul? Bine. Deocamdată o să pomenesc doar de plăcuţa de identificare a lui Petacchi. Ne vedem mai târziu.

Bond străbătu aproape în fugă holul hotelului. Când îşi luă cheia de la recepţie, i se înmână şi o notă telefonică, pe care o citi în lift. Era de la Domino şi spunea: „Te rog telefonează urgent".

Ajuns în cameră, comandă mai întâi un sandviş supraetajat şi un Bourbon dublu cu gheaţă, apoi sună la comandantul poliţiei. Disco trăsese dis-de-dimineaţă la cheiul de alimentare şi îşi umpluse rezervoarele, apoi se întorsese la locul ei de ancorare de la Palmyra. Cu treizeci de minute în urmă, exact la unu şi jumătate, hidroavionul fusese pus pe apă şi decolase spre est, cu Largo şi încă un individ la bord. După ce i se

raportase acest lucru de către agenții de supraveghere, comandantul contactase turnul de control de la Windsor Field şi ceruse ca hidroavionul să fie urmărit prin radar. Din păcate aparatul zbura foarte jos, cam la o sută de metri, aşa că îl pierduseră printre insule la cam şaptezeci de kilometri spre sud-est. Nu se mai petrecuse nimic, cu excepția faptul că autoritățile portuare fuseseră alertate în vederea sosirii, la ora cinci a după-amiezii, a unui submarin american, Manta, cel echipat cu armament nuclear. Asta era tot. Ce aflase domnul Bond?

Îi răspunse prudent comandantului că era prea devreme să se pronunțe, dar se părea că operațiunea se precipită. Ar putea să fie anunțați agenții de supraveghere să dea de ştire imediat ce hidroavionul se întoarce pe puntea iahtului? Informația aceasta avea o importanță vitală. Era amabil comandantul să-i transmită vestea şi lui Leiter, care se afla în acel moment în drum spre sala de radio-comunicații din sediul poliției? Şi s-ar putea să i se împrumute o maşină – de orice fel – pe care s-o conducă singur? Da, un Land Rover ar fi excelent. Orice pe patru roți.

După aceea, îi telefonă lui Domino, la Palmyra. Fata păruse fericită că-i aude vocea,

— Unde ai fost toată dimineața, James? – Era pentru prima oară că îi folosea numele de botez. – Aş vrea să vii să înotăm după-amiaza asta. Mi s-a spus să împachetez şi să urc la bordul iahtului deseară. Emilio zice că în noaptea asta pornim în căutarea comorii. Nu-i aşa că e drăguț din partea lui să mă ia cu el? Dar ăsta-i un mare secret, aşa că te rog să nu spui nimănui. Din păcate, a fost destul de vag când l-am întrebat cât vom sta pe-acolo. A pomenit ceva de Miami şi m-am gândit... m-am gândit că probabil vei fi înapoi la New York pe când ne întoarcem. Te-am văzut destul de puțin, iar aseară ai plecat pe neaşteptate. Ce s-a întâmplat?

— M-a apucat o durere de cap cumplită. Puțină insolație, presupun, căci am avut o zi foarte agitată. N-am vrut să plec, crede-mă. Şi mi-ar face plăcere să înotăm împreună. Unde?

o pereche de sandale albe din piele de căprioară. Se schimbă şi el şi ieşi la soare. Plaja micuță, în formă de seceră, era o fâşie orbitoare de nisip alb mărginită la capete de câte o aglomerare de stânci. Fata nu se vedea nicăieri. Bond făcu câțiva paşi în apa mică şi porni să înoate, trecând din zona caldă de la suprafață, în adâncimile răcoroase ale mării. Rămase acolo jos cât mai mult cu putință, bucurându-se de mângâierea înviorătoare care-i alinta pielea şi părul. Când nu mai rezistă să-şi țină respirația, ieşi la suprafață şi înotă leneş spre țărm, aşteptându-se să o vadă pe Domino bălăcindu-se pe lângă stânci. Dar fata nu se zărea nicăieri, aşa că după zece minute ieşi din apă, alese un petic de nisip tare şi se întinse pe burtă, cu fața sprijinită de brațe.

Câteva minute mai târziu, ceva îl făcu să deschidă ochii. Dinspre mijlocul apelor liniştite ale golfului, se îndrepta spre el un şir subțire de bule de aer. În locul unde apa devenea mai puțin adâncă, schimbându-şi culoarea din albastru în verde intens, reuşi să zărească un rezervor galben de oxigen şi lucirea unui vizor. Ajunsă aproape de țărm, fata rămase întinsă în apă. Se propti într-un cot, îşi ridică vizorul de pe față şi spuse pe un ton sever:

— Nu sta acolo visând! Vino şi mă salvează!

Bond se ridică în picioare şi făcu câțiva paşi până în locul unde era ea.

— N-ar fi trebuit să ieşi singură cu rezervorul în spate. Ce s-a întâmplat? Te-a atacat vreun rechin?

— Nu fă glume tâmpite! Mi-au intrat câțiva țepi de arici de mare în talpă. Va trebui să-i scoatem cumva. Dar mai întâi, scapă-mă de rezervorul ăsta. Nu pot călca pe picior cu atâta greutate în spate. Uite, mi-am desfăcut catarama, acum trebuie doar să-l ridici.

Făcu ce îi ceruse şi duse rezervorul pe plajă, la umbra unor copaci. Când se întoarse, o găsi şezând în apă şi inspectându-şi talpa piciorului drept.

— Nu sunt decât doi, dar o să fie tare greu de scos, au intrat adânc.

Se apropie şi se lăsă pe genunchi lângă ea. Cele două puncte negre, foarte apropiate unul de celălalt,

vreau să pierd prea mult timp doar cu un picior. Eşti gata?

O văzu cum îşi încordează muşchii spatelui, în aşteptarea durerii.

— Da, îi răspunse ea cu glas şoptit.

Îşi înfipse dinţii în carnea din jurul acului rămas, muşcă cât putu mai uşor şi supse cu putere. Piciorul se zbătu, încercând să scape. Bond se opri şi scuipă câteva mici fragmente din ţep. Urmele dinţilor lui se vedeau albe în rozul tălpii, iar în cele două găurele unde fuseseră ţepii se adunaseră mici picături de sânge, pe care le linse uşor. Sub piele aproape că nu se mai vedeau urme negre.

— E prima oară când mănânc o femeie. Sunt destul de bune la gust.

Domino se zbătu uşor, dar nu spuse nimic.

Conştient că o doare tare, se străduí s-o încurajeze.

— E-n regulă, Domino, te descurci grozav. Nu mai am decât un pic.

Îi sărută cu tandreţe talpa şi-apoi, cu toată blândeţea, îşi puse iar la treabă dinţii şi buzele. După un minut sau două scuipă şi ultimul fragment, îi zise că a terminat şi-i aşeză cu grijă piciorul jos.

— Acum trebuie să ai grijă, să nu-ţi intre nisip. Vino, te duc în braţe până la căsuţă, să-ţi încalţi sandalele.

Domino se întoarse cu faţa în sus. În gene îi străluceau lacrimi de durere, pe care le şterse cu dosul palmei, ca un copil.

— Ştii, tu eşti primul bărbat care m-a făcut să plîng, îi spuse ea privindu-l serioasă în ochi.

Apoi îşi întinse braţele spre el, într-un gest de abandon total.

Se aplecă şi-o ridică de jos. De data asta nu-i sărută gura fremătătoare, ci o duse grăbit până la uşa căsuţei. În cabina LUI sau a EI? O duse într-a LUI. Făcu un aşternut sumar din pantaloni şi cămaşă pe podeaua cabinei şi o întinse pe el. Domino continuă să-şi ţină braţele înnodate în jurul gâtului lui, până îi desfăcu încheietoarea sutienului şi fundele laterale ale slipului mic. Ieşi grăbit din slip şi-l aruncă cât colo cu o lovitură de picior.

Capitolul 19

După sărut

Bond se ridică într-un cot şi privi chipul frumos, tras din pricina extenuării, cu broboane mici şi lucitoare de transpiraţie pe sub ochi şi pe frunte. Trăsăturile autoritare se îmblânziseră după dragoste, iar faţa avea un aspect blând şi dulce. Genele umede se despărţiră decoperind ochii mari, cu priviri pierdute, care se aţintiră cu o curiozitate domoală asupra lui şi îl examinară alene, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să fac asta, spuse el.

Vorbele lui o amuzară, făcând să i se adâncească gropiţele din obraji.

— Vorbeşti ca o copilă care a făcut-o pentru prima oară. Acum ţi-e frică să nu fi rămas încărcinată şi te gândeşti că va trebui să-i spui mamei ce s-a întâmplat.

Bond se aplecă şi-o sărută – întâi în colţurile gurii, apoi pe buzele întredeschise.

— Hai să înotăm. Trebuie să vorbim.

Se ridică în picioare şi-i întinse ambele mâini. Fata le acceptă şovăitoare. O trase în sus şi o lipi de el. Trupul ei îl tachină uşor, simţindu-se în siguranţă. Îi zâmbi şmechereşte şi deveni mai provocatoare. O strânse puternic în braţe ca s-o oprească, conştient că nu le fuseseră date decât câteva minute de fericire.

— Încetează, Domino şi haide să înotăm. N-avem nevoie de haine, iar nisipul n-o să-ţi facă rău la picior; a fost doar un pretext ca să te iau în braţe.

— Şi eu m-am prefăcut când am ieşit din mare. Ţepii ăia nu mă dureau chiar aşa de tare. Aş fi putut

să scap de ei singură, dacă voiam; aşa cum fac pescarii. Ştii?

— Da, ştiu, râse el. Acum, direct în mare!

O mai sărută o dată şi se dădu un pas îndărăt, ca să-i privească trupul şi să-şi amintească cum a fost. Apoi se răsuci brusc, alergă spre mare şi plonjă.

Când se întoarse pe ţărm, Domino ieşise deja şi se îmbrăca. Se uscă cu prosopul şi răspunse monosilabic remarcilor ei provocatoare. În cele din urmă, fu silită să accepte că se petrecuse ceva cu el.

— Ce se întâmplă cu tine, James? E ceva în neregulă?

— Da, draga mea.

În timp ce-şi îmbrăca pantalonii, auzi clinchetul discului de aur care se atingea de monedele din buzunar. Trase adânc aer în piept şi se apropie de uşa cabinei.

— Ieşi de acolo, te rog. Trebuie să stăm de vorbă.

Alese intenţionat un petic de nisip din partea cealaltă a cabanei, destul de departe de locul unde stătuseră prima dată. Domino ieşi din cabină şi se opri în faţa lui. Îi examină atent chipul, încercând să descifreze ce vedea. Bond îşi feri ochii de ai ei. Şedea cu braţele în jurul genunchilor şi se uita spre mare. În cele din urmă fata se aşeză, dar nu foarte aproape de el.

— Acum mă vei răni, spuse ea liniştit. E din cauză că pleci şi tu? Dacă o faci repede şi cinstit, n-am să plâng.

— Mă tem că e mai rău decât atât, Domino. Nu e vorba de mine, ci de fratele tău.

Simţi cum tot trupul i se încordează şi-i spuse cu glas scăzut:

— Dă-i drumul. Spune-mi.

Bond scoase discul de aur din buzunar şi i-l întinse fără o vorbă. Domino îl luă, dar abia dacă-i aruncă o privire scurtă.

— Aşadar e mort. Ce i s-a întâmplat?

— E o poveste tristă şi foarte lungă. Şi prietenul tău Largo este implicat în ea. E o conspiraţie înspăimântătoare. Am venit aici trimis de guvernul meu,

ca să fac investigații. Știi, eu sunt un soi de polițist. Îți spun asta și-ți voi mai spune multe altele pentru că sute, poate mii de oameni vor muri dacă nu mă vei ajuta să împiedic asta. Numai din acest motiv a trebuit să-ți arăt plăcuța de identificare și să te rănesc – ca să mă poți crede. Făcând asta, încalc un jurământ solemn. Orice s-ar întâmpla, oricum ai hotărî să procedezi, am convingerea să nu vei spune nimănui ce vei auzi acum.

— Deci de asta ai făcut dragoste cu mine, ca să mă poți manevra după aceea cum vei dori. Iar acum mă șantajezi cu moartea fratelui meu. – Cuvintele ieșeau cu greu printre dinții încleștați, în șoaptă ucigător de rece. – Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!

— Fratele tău a fost omorât de Largo, sau la ordinul lui, începu Bond cu voce rece și egală. Am venit aici cu intenția să-ți spun asta. Dar apoi... apoi te-am văzut și am simțit că te iubesc și că te doresc. Când ceea ce s-a întâmplat a început să se întâmple, ar fi trebuit să am tăria să mă opresc. Dar n-am avut-o. Eram conștient că e ori atunci, ori niciodată. A fost oribil din partea mea s-o fac, știind ce știam. Dar erai atât de frumoasă și de fericită! Mi-am dorit să amân momentul când trebuia să te fac să suferi. Asta e singura mea scuză.

Se opri câteva clipe dar, văzând că ea rămâne tăcută, reluă:

— Acum te rog ascultă ce am să-ți spun. Încearcă să uiți că mă urăști și în câteva clipe îți vei da seama că noi doi nu contăm deloc în toată întâmplarea asta. Că e o poveste urâtă și înfricoșătoare care s-a petrecut și se petrece independent de noi.

Nu-i așteptă răspunsul, ci începu cu începutul și continuă încet, amănunțit, trecând prin tot cazul și omițând numai sosirea iminentă a submarinului Manta – singurul factor care putea să-i fie de folos lui Largo și să dea peste cap propriu-i plan.

— Vezi tu, noi nu putem face absolut nimic până când bombele nu ajung la bordul lui Disco. Până în acel moment, Largo are un alibi perfect în povestea lui cu căutarea de comori. Nu avem nicio dovadă

care să-l lege de avionul deturnat sau de SPECTRE. Dacă intervenim acum, reținem iahtul în port sub o scuză oarecare, îl punem sub pază și-l împiedicăm să navigheze, nu facem decât să întârziem derularea planului diabolic al SPECTRE. Numai Largo și oamenii lui știu unde sunt ascunse bombele. Dacă s-au dus cu avionul după ele, vor păstra tot timpul legătura cu Disco prin radio. Și, dacă se petrece ceva necurat la bord, avionul poate lăsa bombele într-o ascunzătoare sau alta, undeva într-un loc cu apă puțin adâncă și să se întoarcă după ele după ce va fi trecut agitația. S-ar putea chiar să nu se mai folosească de Disco, și să ia un alt iaht sau avion ca să-și continue treaba. Cei de la sediul SPECTRE, oriunde s-o fi aflând el, îl vor informa pe primul ministru că a apărut o schimbare în planul inițial sau pot să nu spună nimic. După aceea, probabil peste câteva săptămâni, vor trimite o altă scrisoare. De data asta vor scurta intervalul de timp în care trebuie predați banii la douăzeci și patru de ore. Termenii vor fi mai duri. Iar noi vom fi obligați să-i acceptăm. Atâta vreme cât nu reușim să punem mâna pe bombe, vor continua să fie o amenințare pentru noi. Înțelegi asta?

— Da. Și ce e de făcut?

Glasul fetei era aspru și ochii care priveau spre el și cumva prin el, spre o țintă necunoscută, îi scânteiau de furie. Se gândea probabil la Largo, dar nu în postura de conspirator malefic, ci în cea de ucigaș al fratelui ei.

— Trebuie să aflăm când ajung bombele la bordul lui Disco Volante. Doar de atât avem nevoie, după aceea putem intra în acțiune cu toate forțele. Avem și un avantaj foarte important de partea noastră: suntem destul de siguri că Largo se simte în siguranță, că încă mai crede că planul lui minunat – căci este minunat! – se va desfășura exact așa cum fusese stabilit. Asta e puterea noastră, singura noastră putere.

— Și cum veți afla când sunt aduse bombele la bordul iahtului?

— Asta trebuie să ne-o spui tu.

— Da, rosti ea aton şi rece. Dar eu de unde să ştiu? Şi cum să te anunţ? Omul ăsta nu-i idiot deloc. Singura lui prostie este că şi-a vrut amanta lângă el într-o acţiune cu o miză atât de mare. Oamenii aceia au făcut o alegere neinspirată. Largo nu poate trăi dacă n-are o femeie pe-aproape, iar ei ar fi trebuit să ştie asta.

— Când ţi-a spus Largo să te întorci la bord?

— La ora cinci. Vine barca după mine, să mă ducă la Palmyra.

— Acum e patru. Uite, ăsta e un contor Geiger. E foarte simplu de folosit. El o să te anunţe imediat ce ajung bombele la bord. Vreau să-l iei cu tine şi, dacă semnalează radioactivitate la bord, vreau să aprinzi lumina în cabina ta, sau să o aprinzi şi să o stingi consecutiv, de mai multe ori – cum doreşti. Avem oameni care păzesc tot timpul ambarcaţiunea; vor fi anunţaţi să raporteze imediat ce văd semnalul tău. După aceea scapă imediat de aparat, aruncă-l peste bord.

— Ce plan idiot! exclamă ea sfidătoare. E genul de tâmpenie melodramatică despre care scriu oamenii în romanele poliţiste. În viaţa reală, oamenii nu intră în propriile cabine aprinzând lumina în toiul zilei. Nu! Dacă bombele sunt acolo, voi urca pe punte şi oamenii tăi mă vor vedea. Este o comportare absolut naturală. Dacă nu le-au adus, voi rămâne la mine în cabină.

— Bine. Procedează cum vrei. Dar eşti de acord să faci asta?

— Sigur că da. Asta în cazul în care reuşesc să mă abţin să-l omor pe Largo când dau cu ochii de el. Şi doar cu condiţia să-mi promiţi că, atunci când pui mâna pe el, te vei asigura că e omorât.

Domino vorbea foarte serios. Îl privea în ochi cu o expresie realistă şi practică, de parcă el ar fi fost agent de turism şi ea şi-ar fi rezervat un bilet de tren.

— Nu pot să-ţi promit asta. Dar n-am nicio îndoială că toţi cei de la bordul lui Disco Volante vor fi condamnaţi la închisoare pe viaţă.

Domino rămase pe gânduri, cântărind opţiunea.

— Da, merge şi aşa. E chiar mai rău decât să fie omorât. Acum arată-mi cum funcţionează maşinăria aia.

Se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi pe plajă. Păru să-şi amintească ceva, scoase discul de aur cu numărul de identificare şi-l privi. Apoi se întoarse şi merse până la marginea mării, unde rămase câtăva vreme privind apele potolite. Rosti câteva cuvinte, pe care Bond nu le putu auzi, se aplecă înainte şi-l aruncă cu forţă peste recif, în apa albastră. Discul scânteie scurt în lumina puternică a soarelui, scoase un plescăit uşor şi dispăru în adâncuri. Domino urmări cum se lărgesc cercurile concentrice de la locul impactului şi-apoi, când oglinda mării deveni din nou neatinsă, se întoarse lângă Bond, lăsând urme adânci în nisip cu piciorul mai scurt.

Acesta îi arătă cum funcţionează aparatul. Renunţă la cadranul în formă de ceas şi-i spuse să se bazeze în întregime pe clinchetul uşor pe care-l scoate dacă înregistrează radioactivitate.

— Prezenţa bombelor se poate detecta din orice parte a vasului, dar ar fi bine să te apropii cât mai mult de cală, dacă reuşeşti. Spune că vrei să faci fotografii de pe puntea de la tribord sau aşa ceva. Chestia asta e făcută să arate ca un aparat de fotografiat Rolleiflex – are lentile şi tot ce trebuie pe partea din faţă, chiar şi un buton pe care să apeşi, dar nu are film. Ai putea zice că vrei să faci câteva fotografii cu oraşul şi iahtul, ca să-ţi amintească de vacanţă, nu-i aşa?

— Da.

Îl ascultase atent cât timp îi vorbise, însă acum părea distrasă. Puse o mână şovăitoare pe braţul lui şi-l mângâie uşor, apoi o lăsă să-i cadă. Îşi ridică ochii spre el, apoi îi feri într-o parte.

— Ştii... începu ea timidă, când am spus că... te urăsc. Nu-i adevărat. Atunci nu înţelesesem. Nici nu aveam cum, e o poveste groaznică! Parcă tot nu-mi vine s-o cred, mi-e greu să concep că Largo are vreo legătură cu ea. Am avut un soi de idilă cu el, la Capri. Toate femeile îl doreau şi a fost o adevărată provocare să-l suflu de sub nasul înţepatelor ălora pline de bani. Mai târziu mi-a spus despre iaht şi despre o călătorie minunată, în căutarea unei

comori scufundate. Era ca-ntr-o poveste cu zâne. Sigur că am fost de acord să merg cu el. De ce n-aș fi făcut-o? Mă simțeam gata să fac ce trebuia pentru a-l răsplăti. – Îi aruncă o privire scurtă, roşi şi îşi întoarse ochii în cealaltă parte. – Îmi pare rău. Dar chiar aşa au stat lucrurile. Când am ajuns la Nassau şi am văzut că mă ține pe uscat, departe de iaht, am fost surprinsă dar nu jignită. Insulele sunt minunate, iar eu mi-am găsit repede destule de făcut. Dar cele ce mi-ai spus îmi explică o mulțime de lucruri mărunte. Nu mi s-a îngăduit niciodată să intru în cabina de radiocomunicații. Echipajul era tăcut şi neprietenos, mă tratau ca pe o persoană are nu e dorită la bord, iar cu Largo aveau raporturi ciudate, mai mult ca între egali decât ca între şef şi angajați. Cu toții sunt foarte puternici şi mult mai educați decât un marinar obişnuit. Aşa că toate se potrivesc. Pot chiar să-mi amintesc că, o săptămână întreagă înainte de joia trecută, Largo a fost teribil de nervos şi iritabil. Ne cam plictisisem deja unul de celălalt, aşa că m-am gândit că ăsta e motivul. Ba chiar am plănuit să plec singură acasă, cu avionul. Dar în ultimele zile a fost mai amabil, aşa că astăzi, când mi-a spus să împachetez şi să vin la bord spre seară, m-am gândit că aş putea foarte bine să-l ascult. Şi, desigur, gândul la căutarea comorii mă umplea de emoții; îmi doream mult să văd cum se desfăşoară. Dar după aceea ai apărut tu. Şi după-amiaza asta, după cele petrecute, am decis să-i spun lui Largo că nu merg cu el. Aveam de gând să rămân, să văd încotro te îndrepți şi să vin cu tine. Ai fi fost de acord să fac asta?

Lăsă întrebarea să plutească în aer şi, pentru prima dată de când începuseră discuția, se uită țintă la el şi-i susținu privirea.

Bond întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Sigur că te-aş fi lăsat.

— Şi acum ce-o să se întâmple? Când o să te văd din nou?

Asta era întrebarea care îl îngrozea. Prin faptul că o trimitea înapoi pe iaht şi încă echipată cu

un contor Geiger, o expunea unui pericol dublu. Putea s-o găsească Largo, şi atunci moartea ei ar fi fost imediată. Dacă se ajungea la o urmărire – lucru aproape sigur – Manta avea să scufunde Disco Volante cu ghiulele de tun sau torpile, probabil fără avertisment. Fusese conştient de aceşti factori de la bun început, dar şi-i alungase din minte când îi solicitase ajutorul. Şi alungaţi rămăseseră.

— Imediat ce se termină totul, o asigură el. Te voi căuta, oriunde ai fi. Dar deocamdată te vei afla în pericol, ştii asta. Vrei să mergi mai departe?

Ea se uită la ceas şi spuse:

— E patru şi jumătate. Trebuie să plec. Nu veni cu mine la maşină. Sărută-mă încă o dată şi rămâi aici. Nu-ţi fă griji pentru ce mi-ai cerut să fac, o să mă descurc bine. Ori fac asta, ori îi înfig omului ăluia un cuţit în spate. Acum vino, încheie ea desfăcând larg braţele.

Câteva minute mai târziu, auzi pornind motorul micului MG. Aşteptă până când sunetul se pierdu în depărtare, în josul coastei vestice, apoi se urcă şi el în Land Rover şi o porni pe acelaşi drum.

La doi kilometri distanţă, între cele două obeliscuri albe ce marcau intrarea în reşedinţa Palmyra, deasupra şoselei mai plutea încă praful. Trebui să-şi înfrâneze impulsul de a se duce după ea şi de a o împiedica să se urce pe iaht. Unde naiba îi fusese mintea? Îşi continuă însă drumul în mare viteză spre Old Ford Point, locul unei agenţii de supraveghere a poliţiei, stăteau adăpostiţi în garajul unei vile pustii. Îi găsi acolo – unul şedea pe un scaun de pânză şi citea un raport, iar celălalt privea prin binoclul instalat pe trepied îndreptat în direcţia iahtului. Aparatul de emisie-recepţie stătea pe jos, între ei. Le dădu noile instrucţiuni, apoi intră în legătură cu comandantul poliţiei care le confirmă. Comandantul îi transmise două mesaje din partea lui Leiter. În primul îi spunea că vizita la Palmyra avusese rezultat negativ, cu excepţia faptului că o servitoare îi spusese că bagajul tinerei domnişoare fusese dus pe iaht în după-amiaza aceea. Adăpostul

pentru bărci era cu desăvârşire curat – nu găsise decât o barcă din fibre de sticlă şi o hidrobicicletă. Urmele pe care le văzuseră din aer proveneau probabil de la ea. Al doilea mesaj spunea că Manta urmează să sosească peste douăzeci de minute şi că îl aştepta să se întâlnească la cheiul Prince George, unde va acosta.

Manta nu avea nimic din eleganţa de ogar a submarinelor convenţionale. Era boantă, groasă şi urâtă. Botul ei turtit fusese învelit cu o prelată pentru a ascunde secretele antenei rotitoare radar, iar efectul era acela de castravete mare şi bubos. Nimic nu sugera viteza la care putea să ajungă – în jur de patruzeci de noduri sub apă, după spusele lui Leiter.

— Dar ei n-o să recunoască una ca asta, James. E strict secret. Mă tem că, după ce urcăm la bord, vom descoperi că şi pe hârtia igienică scrie strict secret. Uită-te puţin la tipii ăştia din marină! Au devenit atât de scumpi la vorbă, încât au ajuns să creadă că până şi un râgâit poate fi o breşă în sistemul de securitate.

— Ce altceva mai ştii despre submarin?

— Ei bine, te rog să nu-i spui asta căpitanului, dar desigur că la CIA a trebuit să ni se predea cunoştinţele de bază despre submarinele astea atomice, ca să putem să facem la rândul nostru instructajul agenţilor de teren, ca să ştie ce să caute şi să recunoaştem indiciile din rapoartele lor. Ăsta este unul din clasa George Washington, în jur de patru mii de tone, echipaj de o sută de persoane, preţ aproximativ o sută de milioane de dolari. Independenţă de deplasare, până se termină combustibilul sau până are nevoie reactorul nuclear să fie realimentat, să zicem la fiecare două sute de mii de kilometri sau aşa ceva. Dacă e dotată cu acelaşi armament ca şi George Washington, înseamnă că are şaisprezece lansatoare verticale şi două rampe de lansare pentru câte opt rachete Polaris cu combustibil solid, care au bătaia până la două mii de kilometri distanţă. Echipajul numeşte lansatoarele „Pădurea Sherwood", fiindcă sunt vopsite în verde şi compartimentele pentru rachete

seamănă cu un şir de trunchiuri groase de copaci. Rachetele astea Polaris sunt lansate de la mare adâncime. Submarinul are capacitate de frânare instantanee. Se cunoaşte tot timpul poziţia exactă a navei prin legătură radio şi urmărind dispunerea stelelor pe cer cu ajutorul unui dispozitiv şmecher numit periscop de detectare a stelelor. Toate aceste date sunt încărcate automat în rachete. Tunarul şef apasă pe buton şi racheta ţâşneşte în apă, împinsă de forţa aerului comprimat. Când iese la suprafaţă, combustibilul solid se aprinde şi transportă racheta pe restul traiectoriei. Dacă stai să te gândeşti, e o armă al naibii de periculoasă. Imaginează-ţi ce-ar fi să ţişnească drăcii dintr-astea din toate mările lumii şi să arunce în aer o capitală, făcând-o fărâme. Noi avem deja şase submarine din astea, dar se construiesc mai multe. Până la urmă, e un mijloc eficace de a-i determina pe alţii să stea pe fundul lor, căci nu poţi şti niciodată unde se află sau când. Nu e ca şi cu bazele aviatice de bombardiere, pe care le poţi localiza şi neutraliza cu propriile tale bombe.

— O să găsească o cale să le detecteze şi pe astea, comentă Bond cu acreală. Şi probabil că o încărcătură atomică lansată la mare adâncime poate să transmită prin apă o undă de şoc pe lungime de sute de kilometri şi să facă totul bucăţele pe o întindere uriaşă. Dar submarinul ăsta n-are şi ceva mai mic decât rachetele alea? Dacă e să pornim în urmărirea lui Disco, ce vom folosi?

— Are şase lansatoare de torpile în faţă şi aş îndrăzni să spun că e dotat şi cu ceva armament mai mărunt – mitraliere şi aşa mai departe. Problema e însă alta – trebuie să-l determinăm pe comandant să le folosească. Sunt convins că n-o să-i placă ideea de a trage într-o ambarcaţiune civilă neînarmată, la ordinele a doi indivizi îmbrăcaţi civil, dintre care unul mai este şi englezoi. Sper doar ca ordinele pe care le-a primit de la superiorii lui să fie la fel de categorice ca şi ale noastre.

Uriaşul submarin se atingea uşor de marginea cheiului. Se aruncară frânghii şi se întinse o scară

de aluminiu până la țărm. Din mulțimea de privitori, împinsă îndărăt de un cordon de polițiști, se auziră urale amestecate cu huiduieli.

— Ei bine, am intrat în horă, spuse Leiter. Şi mă tem că începem cu stângul. Niciunul din noi n-are chipiu, ca să salute corespunzător echipajul. În concluzie, tu faci o plecăciune şi eu mă înclin.

Capitolul 20

Momentul hotărârilor

Interiorul submarinului se dovedi incredibil de spațios, iar accesul se făcea pe trepte din lemn, nu pe o scară de aluminiu. Înăuntru domnea o ordine desăvârşită. Pereții fuseseră proaspăt vopsiți în două nuanțe de verde. Culorile vii ale cablurilor electrice făceau un contrast vesel în această atmosferă, aproape ca de spital. Precedați de ofițerul de cart, un tânăr în vârstă de aproximativ douăzeci şi opt de ani, coborâră două nivele. Aerul era minunat de răcoros: 18°C şi 46% umiditate, după explicațiile ofițerului. La capătul scărilor de pe puntea a doua, tânărul o luă la stânga şi bătu la o uşă pe a cărei plăcuță scria „Comandant P. Pedersen – Marina SUA".

Căpitanul părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Chipul lui, cu trăsături aspre, mărginit de părul tuns scurt ce începea să încărunțească, evoca tipul scandinav. Avea ochi inteligenți, cu sclipiri de umor şi o gură aspră, cu linie dură. Stătea îndărătul unui birou din metal, pe care toate obiectele fuseseră aranjate într-o ordine precisă şi fuma pipă. În fața lui se vedea o cană de cafea goală şi un formular de telegramă pe care tocmai îl completa. Se ridică de pe scaun, le strânse mâinile, le făcu semn să se aşeze pe cele două scaune din fața biroului şi-i spuse ofițerului de cart:

— Cafea, te rog, Stanton. Şi vrei să pui să se expedieze asta? spuse el întinzându-i formularul de telegramă. Foarte urgent.

Apoi se aşeză şi-şi privi binevoitor oaspeții.

— Ei bine, domnilor, bine ați venit la bord. Comandante Bond, e o plăcere să avem printre noi

un membru al Marinei Regale. Ați mai fost vreodată pe un submarin?

— Da, însă doar ca auxiliar, reprezentant al serviciului de contraspionaj naval. Cu alte cuvinte, marinar de operetă.

— Asta-i bună! râse căpitanul. Dar dumneta, domnule Leiter?

— Nu, căpitane, dar am avut şi eu unul, pe vremuri. Îl făceam să se deplaseze suflând în el aer dintr-o pompiță, printr-un tub de cauciuc. Necazul e că nu m-au lăsat niciodată să pun destulă apă în cadă ca să mă conving de performanțele lui.

— Asta seamănă cu departamentul marinei. Nu mă lasă nici în ruptul capului să testez submarinul ăsta la capacitatea lui reală. Am făcut-o o singură dată, într-o misiune test. De fiecare dată când vrei să-i dai bătaie, indicatorul vitezometrului trece de blestemata aia de linie roşie pe care un cutărică neavenit a vopsit-o pe ecran. Dar să revenim la ale noastre. Care-i situația, domnilor? N-am mai avut un asemenea flux de telegrame ultraurgente şi strict secrete de la pățania cu Coreea. Pe ultima am primit-o de la amiral în persoană. Spune că trebuie să mă consider la ordinele dumitale, domnule Leiter sau, în caz de deces ori incapacitate, la cele ale comandantului Bond, până la sosirea viceamiralului Carlson, în seara asta, la orele nouăsprezece. Aşadar, ce se petrece? Tot ce ştiu e că depeşele au specificat la antet Operațiunea Thunderball. Ce e cu operațiunea asta?

Bond îl îndrăgise mult pe comandantul Pedersen. Îi plăcuse purtarea firească şi degajată a acestuia, simțul umorului şi, în general, întreaga lui înfățişare. În timp ce Leiter îşi depănă povestea de la început şi până la decolarea hidroavionului lui Largo, la ora unu şi jumătate în acea zi şi la instrucțiunile pe care Bond i le dăduse lui Domino Vitali, îi urmări cu plăcere chipul placid şi binedispus.

Pe fundalul glasului lui Leiter se auzea un amestec de sunete înăbuşite – țiuitul constant al generatorului, muzica transmisă prin difuzoare (formația

Ink Spots, cu „I love coffee, I love tea"), întreruptă din când în când de comenzile transmise şi repetate, după tipic, de două ori: „Roberts să se prezinte la ofiţerul de cart"; „Oppenshaw la inginerul şef"; „Echipa albastră să se prezinte în compartimentul F" şi, de undeva din măruntaiele submarinului, zgomotul regulat al unei pompe care se repeta la fiecare două minute. Era ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul creierului unui robot ce funcţiona pe bază de impulsuri hidraulice şi electrice iniţiate de mâini omeneşti.

După zece minute, comandantul Pedersen se sprijini de speteaza scaunului şi începu să-şi umple pipa cu o figură absentă.

— Ei bine, a naibii poveste! spuse el zâmbind. Şi, oricât de ciudat ar părea, aş fi crezut-o chiar dacă n-aş fi primit toate depeşele alea de la departamentul marinei. Mereu mi-am spus că într-o bună zi o să se întâmple aşa ceva! Pe toţi dracii! Sunt comandantul unui submarin nuclear, mă plimb de colo - colo cu rachetele după mine, dar asta nu înseamnă că afacerea asta nu mă îngrozeşte. Am nevastă şi doi copii, aşa că e încă şi mai greu. Armele astea atomice sunt mult prea al naibii de periculoase. Păi, oricare din recifele astea acoperite de nisip ar putea să ţină la ora asta sub ameninţare întreg teritoriul Statelor Unite şi asta doar cu una din rachetele mele, orientată spre Miami. Şi iată-mă pe mine, un tip pe nume Peter Pedersen, de treizeci şi opt de ani, teafăr la minte sau poate nu, fâţâindu-mă pe-aici cu şaisprezece chestii dintr-astea, suficiente ca să şteargă Anglia de pe faţa pământului! Mă rog, mai bine să lăsăm asta acum. În momentul acesta, avem în mâini doar o mică bucăţică din marea problemă nucleară – mică, dar mare cât lumea întreagă. Aşadar, ce avem de făcut? Din câte mi-am dat seama, ideea voastră, domnilor, e că acest Largo se va întoarce dintr-o clipă în alta cu avionul, după ce a recuperat bombele din ascunzătoarea lor. Dacă le duce la bordul iahtului, iar eu subscriu la presupunerea voastră că aşa va proceda, fata va da semnalul.

Atunci intrăm în scenă şi sechestrăm nava în port sau o aruncăm în aer, undeva în larg. Corect? Dar presupunând că nu aduce bombele la bord sau că, dintr-un motiv sau altul, nu primim semnalul fetei, cum procedăm atunci?

— Îl urmărim, spuse Bond liniştit. Ne ţinem de coada lui până aproape de expirarea termenului limită, adică încă douăzeci şi patru de ore. Asta e tot ce putem face fără să stârnim un ditamai scandalul judiciar internaţional. După ce expiră termenul limită, predăm problema în mâinile guvernelor noastre, care pot decide cum anume vor proceda cu Disco Volante, cu avionul scufundat şi toate celelalte. În timpul ăsta însă, s-ar putea ca vreun individ anonim, într-o barcă anonimă cu motor, să lase una din bombe în apropiere de coastele americane şi Miami să fie ras de pe suprafaţa pământului. Ori poate că s-ar înregistra o explozie nucleară de proporţii altundeva în lume. Au avut timp destul să ia bombele din avion şi să le transporte la mii de kilometri de-aici. Asta ar fi, desigur, îngrozitor, iar noi va trebui să ne recunoaştem nepriceperea. În momentul acesta suntem în situaţia unui detectiv aflat în urmărirea unui tip pe care-l bănuieşte că va comite o crimă, dar nici măcar nu e sigur dacă respectivul are pistol sau nu. Aşa că detectivul nu poate face altceva decât să-l urmărească şi să aştepte până când scoate efectiv arma din buzunar şi ţinteşte. Atunci şi numai atunci, poate să-l împuşte sau să-l aresteze. N-am dreptate, Felix?

— Cam aşa. Şi, căpitane, comandantul Bond şi cu mine suntem absolut convinşi că Largo e omul nostru şi că va pleca cu iahtul spre ţintă cât de curând. Din cauza asta am căzut de acord să ne alertăm guvernele şi să vă chemăm aici. Îmi bag mâna-n foc că plănuieşte să plaseze bomba în timpul nopţii, iar noaptea asta e singura care ne-a mai rămas. Apropo, căpitane, submarinul ăsta se poate deplasa cu viteză maximă?

— Desigur. Şi putem porni în cinci minute. Dar am şi o mică veste proastă, domnilor, spuse

căpitanul clătinând din cap. Pur şi simplu nu-mi dau seama cum ne vom putea ține pe urmele lui Disco Volante.

— Cum adică? Doar vă puteți deplasa cu viteză mare, nu?

Leiter îşi dădu seama că-şi întreptase amenințător cârligul de metal spre Petersen şi se grăbi să-l retragă, aşezându-l cuminte în poală.

Căpitanul zâmbi cu bunătate.

— Da, cred că da. Cred că putem alerga binişor cu ea în cursă dreaptă, dar voi, domnilor, se pare că nu sunteți deloc conştienți de capcanele pe care le implică navigația în această zonă a lumii. Priviți harta asta a marinei britanice de pe perete. Ați mai văzut vreuna atât de încărcată? Arată precum un muşuroi uriaş de furnici. Acelea sunt sonare, domnilor, detectoare sonice pentru telecomunicații subacvatice şi vă pot spune cu toată certitudinea că, în cazul în care Disco nu va urma unul din şenalele navigabile – Tongue of the Ocean, North-West Providence sau North-East – am pus-o, după cum s-ar exprima comandantul Bond. Tot restul zonei poate să fie figurat cu aceeaşi culoare pe hartă, dar după excursia făcută cu gâsca aia sălbatică Grumman, ştiți al dracului de bine că în realitate marea nu are aceeaşi culoare. Afurisita asta de zonă e plină toată de bancuri şi recife, cu distanțe de doar cinci până la zece stânjeni între ele. Dacă mi-aş pierde mințile şi m-ar bate gândul să-mi găsesc o slujbă plăcută şi liniştită pe uscat, aş strecura submarinul prin strâmtoarea aceea de zece stânjeni – asta doar în cazul când aş reuşi să mituiesc navigatorul şi să ascund ecosonda ca să n-o găsească echipajul. Şi chiar dacă pe harta asta apare o strâmtoare cu lățime de zece stânjeni, să nu uităm că e o hartă veche, de pe vremea navigației cu pânze şi că bancurile de nisip s-au mişcat cu siguranță în cei cincizeci de ani de zile de când a fost făcută. Apoi mai sunt fluxul şi refluxul ce pot fi orientate direct asupra bancului şi aglomerările mici de corali pe care nu le detectează aparatura sonică decât după ce te-ai izbit cu chila de ele.

Căpitanul reveni la birou şi îşi sprijini palmele de tăblia de metal.

— Nu, domnilor. Această ambarcaţiune italiană a fost a dracului de bine aleasă. Nu cred că măsoară mai mult de un stânjen în lăţime, cu tot cu sistemul ei de aripi portante. Dacă alege să navigeze în ape puţin adânci, n-avem nicio şansă. Asta-i bătut în cuie, sublinie Petersen privind de la unul la celălalt. Vreţi să sun la departamentul marinei şi să transmit să vi se trimită de la Fort Lauderdale bombardierele alea din forţele de elită care v-au fost puse la dispoziţie, ca să urmărească iahtul?

Cei doi agenţi se uitară unul la celălalt.

— N-o să aibă luminile aprinse, spuse Bond abătut. Le-ar fi al dracului de greu să îl descopere pe mare în timpul nopţii. Ce spui, Felix? Poate ar fi bine să-i chemăm, chiar şi numai ca să asigure o oarecare pază pentru coastele americane. După aceea, cu voia căpitanului, o să pornim pe şenalul North-West şi tragem la cheiul bazei aerospaţiale Bahamas, cea despre care am presupus că ar fi ţinta numărul 1.

Felix Leiter îşi trecu degetele mâinii stângi prin ciuful de păr blond-roşcat din frunte.

— La dracu! izbucni furios. Da, cred că ai dreptate, dar al naibii să fiu dacă-mi place! Ne-am făcut deja de râs chemând Manta încoace, aşa că ce mai contează un escadron de bombardiere? Şi uite-aşa ne-am întors iarăşi de unde am plecat, la supoziţia noastră legată de Largo şi de Disco Volante. Haide să ne punem mintea la contribuţie împreună cu căpitanul şi să formulăm o depeşă care să nu sune prea tâmpit – cu copie de transmis la CIA şi la şeful tău. Lui unde să i-o trimitem?

— La Comandamentul general al marinei, pentru M., cu specificaţia Operaţiunea Thunderball, răspunse Bond ştergându-şi faţa de transpiraţie. Doamne, asta va arunca pisica direct în mijlocul porumbeilor! S-a făcut ora şase, deci la Londra e miezul nopţii – momentul ideal ca să primeşti un mesaj ca ăsta.

În difuzorul din plafon se auzi o voce limpede:

— Ofițerul de cart către căpitan. Ofițer de poliție cu mesaj urgent pentru comandantul Bond.

Căpitanul apăsă un buton şi vorbi în microfonul de pe birou:

— Adu-l jos. Pregăteşte-te să părăsim cheiul. Toată lumea să fie la posturi.

Petersen aşteptă confirmarea, apoi luă degetul de pe buton şi le zâmbi încurajator.

— Cum o cheamă pe fată, îl întebă el pe Bond. Domino? Ei bine, Domino, sper că ne-ai trimis o veste bună!

Uşa se deschise. Un caporal de poliție cu chipiul scos din cap îşi lovi călcâiele de podeaua de oțel şi salută țeapăn. Bond luă plicul galben din mâna lui şi-l deschise. Parcurse în grabă mesajul scris de mâna comandantului poliției, apoi îl citi cu voce răspicată şi total lipsită de inflexiuni.

— Avionul s-a întors la ora cinci şi jumătate şi a fost urcat imediat la bord. Disco a ridicat ancora la şase fără cinci minute. Viteză maximă, curs nord-vest. Fata nu a apărut pe punte după ce s-a îmbarcat.

Bond luă un formular de telegramă de pe biroul căpitanului şi scrise:

MANTA VA URMĂRI NAVA PE DIRECȚIA NORD-VEST ŞENALUL PROVIDENCE STOP SE VA SOLICITA PRIN MARINĂ ESCADRON DE BOMBARDIERE DE LA FORT LAUDERDALE PENTRU ASIGURARE PAZĂ PE O RAZĂ DE PATRU SUTE DE KILOMETRI DE COASTELE FLORIDEI STOP MANTA VA ȚINE LEGĂTURA PRIN TURNUL DE CONTROL DE LA WINDSOR FIELD STOP A SE INFORMA DEPARTAMENTUL DE MARINĂ ŞI MARINA REGALĂ STOP RUGĂM INFORMAȚI GUVERNATORUL DE SOSIREA VICEAMIRALULUI CARLSON ŞI A COMANDANTULUI DE BRIGADĂ FAIRCHILD.

Bond semnă mesajul, i-l trecu căpitanului care îl semnă şi el, împreună cu Leiter. Apoi puse formularul într-un plic şi i-l dădu caporalului, care salută şi ieşi tropăind cu cizmele lui grele.

După ce se închise uşa, căpitanul apăsă butonul interfonului şi dădu ordin ca submarinul să

pornească la suprafață, în direcția nord, cu o viteză de zece noduri. În tăcerea care se lăsase, se auzea limpede gălăgia stârnită de agitația plecării – pași grăbiți, fluiere scurte, țiuit de mașinării. Submarinul se cutremură ușor.

— Ei bine, domnilor, asta este! spuse căpitanul liniștit. Mi-ar place să am o gâscă mai puțin sălbatică și ceva mai mare, dar va fi o plăcere s-o vânez pentru voi. Acum să ne ocupăm de depeșă.

Preocupat doar pe jumătate de felul în care își formula telegrama, Bond își făcea griji pentru semnificația mesajului transmis de comandantul poliției și pentru Domino. Nu era deloc bine – dacă avionul nu adusese bombele pe iaht, mobilizarea submarinului și a bombardierelor se dovedea o precauție fără sens, pe care nu o justificau puținele probe obținute până atunci. Se putea foarte bine ca prăbușirea lui Vindicator și dispariția bombelor să fie opera unui cu totul alt grup, iar ei, pornind în urmărirea lui Disco, să lase câmp liber de operațiuni pentru SPECTRE. Atâta doar că instinctele lui refuzau să-i îngăduie a accepta această probabilitate. Întreaga fațadă a lui Largo, cu iaht cu tot, se dovedise o acoperire inexpugnabilă și asta era destul ca să stârnească bănuieli. Un complot de asemenea dimensiuni și îndrăzneală putea fi conceput numai la adăpostul unei acoperiri impecabile și până la cel mai mărunt detaliu. Largo putea foarte bine să susțină că a procedat la o ultimă recunoaștere a zonei, din avion, pentru a se asigura că nu există vase de pescuit în zonă, înainte de a da efectiv startul căutării comorii și nimic nu-i putea zdruncina afirmația. Pe de altă parte, ar putea să transporte bomba cu ajutorul iahtului, să o planteze la locul dinainte stabilit, să îi fixeze mecanismul cu ceas al detonatorului la câteva ore după termenul limită, lăsând astfel timp pentru recuperarea și distrugerea ei dacă Anglia și America ar fi acceptat în ultimul moment să plătească răscumpărarea, și-apoi să se îndepărteze cât mai mult de zona periculoasă pentru a evita efectele exploziei și a-și stabili un alibi.

Dar unde era bomba? Oare fusese adusă la bord cu avionul şi Domino nu reuşise, dintr-un motiv sau altul, să-şi transmită mesajul? Sau va fi recuperată în drum spre ţintă? Cursul vestic din Nassau, probabil în direcţia North-West Light prin canalul Berry Island, se potrivea cu ambele posibilităţi. Avionul scufundat care zăcea pe fundul apei se afla pe direcţia vestică, la sud de grupul de insule Bimini, şi tot în direcţia vestică să afla oraşul Miami şi alte posibile ţinte de pe coasta de est a Americii. Or, după ce trecea prin canal, la aproximativ şaptezeci de kilometri vest de Nassau, Disco putea să-şi schimbe cursul spre nord şi, după vreo sută de kilometri de navigat în ape puţin adânci pentru a descuraja orice urmărire, să se întoarcă prin nord-vest, pe şenalul Providence şi s-o ia drept spre Grand Bahamas şi staţia aerospaţială.

Sfâşiat de nehotărâre şi de teama că el şi Leiter se fac de râs într-un mod copios, făcu efortul de a se confrunta cu o certitudine – că el, Leiter şi Manta sunt angajaţi într-un pariu nebunesc. Dacă bomba se afla la bord şi dacă Disco îşi schimba cursul spre nord, în direcţia Grand Bahamas, pentru a ajunge la staţia aerospaţială, atunci submarinul l-ar putea intercepta la timp dacă pornea cu toată viteza prin şenalul North-West.

Iar dacă acest pariu nebunesc, cu toate posibilităţile lui de eroare, devenea realitate, de ce nu-şi transmisese Domino semnalul? Ce i se întâmplase?

Capitolul 21

Foarte blând, foarte uşor

Disco Volante, torpilă neagră ce lăsa în urmă-i un siaj adânc, abia înspumat, aproape zbura pe deasupra oglinzii indigo a mării. În cabina principală era linişte, cu excepţia bubuitului înăbuşit al motoarelor şi a clinchetului slab al unui pahar din bufet. Cu toate că peste hublouri fuseseră trase, ca măsură de precauţie, obloanele de furtună, singura sursă de iluminat din încăpere era un felinar de vânt atârnat de plafon. În lumina slabă, roşiatică, feţele celor douăzeci de oameni aşezaţi în jurul mesei lungi abia se distingeau, iar jocul de umbre mişcătoare provocat de clătinarea uşoară a iahtului dădea întregii scene aspectul unei conspiraţii în iad.

Aşezat în capul mesei, cu faţa strălucind de sudoare în ciuda ventilatorului care funcţiona, Largo luă cuvântul, cu voce încordată şi răguşită.

— Trebuie să vă aduc la cunoştinţă că ne aflăm în stare de urgenţă. Acum o jumătate de oră, numărul 17 a descoperit-o pe domnişoara Vitali pe puntea de la pupa, meşterind la un aparat de fotografiat. Când s-a apropiat de ea, a ridicat aparatul şi s-a prefăcut că fotografiază Palmyra, deşi lentila era acoperită cu capacul de siguranţă. Acest lucru i-a trezit suspiciuni numărului 17, care a venit şi mi-a raportat imediat, iar eu am coborât pe punte şi am dus-o la ea în cabină. S-a luptat cu mine şi s-a împotrivit. Întreaga ei atitudine m-a făcut bănuitor, aşa că am fost obligat să o supun unor măsuri drastice. Am luat aparatul şi l-am verificat.

Largo tăcu şi privi pe rând la bărbaţii din jurul mesei. După o vreme, continuă cu glas şoptit:

— Aparatul de fotografiat era fals; ascundea un contor Geiger care, fireşte, înregistra în acel moment peste 500 miliroentgeni. Am trezit-o din leşin şi am chestionat-o. A refuzat să vorbească. Sunt convins că voi reuşi până la urmă să o determin să spună tot, iar apoi va fi eliminată. Dar era timpul să pornim, aşa că am făcut-o iar să leşine, am legat-o bine şi am încuiat-o în cabina ei. V-am adunat aici ca să vă aduc la cunoştinţă acest eveniment, pe care l-am raportat deja numărului 2.

În jurul mesei se stârni un mormăit exasperat şi ameninţător. Numărul 14, unul dintre germani, spuse printre dinţi:

— Şi ce a avut de spus numărul 2 despre această situaţie, domnule număr 1?

— A spus că trebuie să ne descurcăm cumva. Şi că întreaga lume e plină de contoare Geiger care ne caută. Serviciile secrete de pe tot mapamondul s-au mobilizat împotriva noastră. Vreun trepăduş aferat din Nassau, de la poliţie probabil, a primit ordin să fie verificate de radioactivitate toate ambarcaţiunile din port. Poate că domnişoara Vitali a fost mituită să aducă aparatul la bord. Dar numărul 2 a spus că, după ce plasăm arma în zona ţintă, nu mai avem să ne temem de nimic. Operatorul nostru radio supraveghează permanent traficul de informaţii dintre Nassau şi coasta americană. Densitatea este în limite normale. Dacă am fi fost bănuiţi, oraşul acesta ar fi fost inundat de depeşe urgente de la Londra şi Washington, dar totul este liniştit. Aşadar, operaţiunea va continua aşa cum s-a plănuit. Când vom fi suficient de departe de zona ameninţată, vom scăpa de cutia în care a fost depozitată bomba. Iar această cutie de lemn o va conţine pe domnişoara Vitali.

— Dar mai întâi veţi obţine adevărul de la această femeie, nu-i aşa? insistă numărul 14. Pentru planurile noastre viitoare, nu e deloc plăcut gândul că am putea fi bănuiţi.

— Interogatoriul ei va începe imediat după ce încheiem această şedinţă. Dacă îmi îngăduiţi să-mi spun părerea, cei doi indivizi care au venit la bord

ieri, Bond şi Larkin, ar putea fi implicaţi. Probabil că sunt agenţi secreţi. Larkin ăla avea şi el un aparat de fotografiat. Nu m-am uitat cu atenţie, dar aş zice că e similar cu cel descoperit la domnişoara Vitali. Mă învinovăţesc pentru faptul de a nu fi fost destul de circumspect cu cei doi, dar povestea lor suna foarte convingător. Mâine dimineaţă, când vom reveni la Nassau, va trebui să fim foarte prudenţi. Vom spune că domnişoara Vitali a căzut peste bord; vom discuta mai târziu detaliile accidentului. Va avea loc o anchetă sumară. O să fie ceva sâcâitor, dar nimic mai mult. Martorii noştri vor fi de nezdruncinat. Ar fi înţelept din partea noastră să folosim monedele ca alibi suplimentar pentru locul în care ne-am petrecut noaptea. Număr 5, starea de eroziune a monedelor este satisfăcătoare?

— Aş putea să spun că e potrivită, răspunse numărul 5, fizicianul Kotze, pe un ton judicios. Să nu uităm că vor fi supuse unei examinări, oricât de superficială ar fi ea. Sunt dubloni şi reali autentici din secolul XVII. Apa de mare nu are un efect deosebit asupra aurului şi argintului, aşa că am folosit doar puţin acid ca să le găuresc ici şi colo. Vor trebui cu siguranţă să fie predate anchetatorilor procuraturii şi declarate comoară descoperită. Va fi nevoie de un expert mult mai mare decât procuratura sau tribunalul pentru a se pronunţa în privinţa lor. Nu vom fi obligaţi să divulgăm locul unde se află comoara. Am putea să indicăm doar adâncimea apei – zece stânjeni, să zicem – şi un recif care nu e trecut pe hartă. Nu văd prin ce mijloace ni s-ar putea pune la îndoială povestea. În jurul recifelor apa e adesea foarte adâncă. Domnişoara Vitali ar fi putut să aibă probleme cu rezervorul de oxigen şi nimeni n-a observat când a dispărut în falia adâncă unde ecosonda noastră a măsurat o adâncime de o sută de stânjeni. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă ca s-o convingem să nu ia parte la căutări, dar era o înotătoare excelentă, iar romantismul unei asemenea ocazii o copleşise. Se petrec adesea accidente de natura asta şi multe vieţi se pierd anual în căutări de comori. Am

organizat imediat o echipă care-a cercetat sistematic zona în care dispăruse, dar fără rezultat. În plus, la scurt timp au apărut rechini, aşa că s-a întrerupt imediat căutarea şi ne-am întors la Nassau să raportăm tragedia. Nu văd niciun motiv pentru care să ne lăsăm descurajaţi de această întâmplare, dar susţin cu toată convingerea necesitatea unui interogatoriu cât mai riguros.

Numărul 5 se întoarse politicos spre Largo şi continuă:

— Există anumite utilizări ale curentului electric care-mi sunt familiare şi cărora corpul uman nu le poate rezista. Dacă pot fi de vreun folos...

Largo îi răspunse cu o voce la fel de politicoasă, de parcă ar fi discutat despre remediile indicate unui pacient care suferă de rău de mare.

— Mulţumesc mult, dar am propriile mele metode de convingere, care au dat rezultate mulţumitoare în trecut. Voi apela cu siguranţă la dumneata dacă persoana se dovedeşte a fi exagerat de încăpăţânată.

Largo privi în jurul mesei, la chipurile pe care jucau umbre negre şi roşietice.

— În continuare vom proceda la o recapitulare rapidă a detaliilor finale. Acum este miezul nopţii. De la ora trei dimineaţa, luna va străluci cu putere deasupra mării, iar zorile se vor arăta imediat după ora cinci. Aşadar, avem la dispoziţie două ore pentru a duce operaţiunea la bun sfârşit. Cursul pe care-l vom urma ne va duce prin sud spre West End. Aceea este intrarea normală în grupul de insule, aşa că, chiar şi în cazul când deplasarea noastră spre zona ţintă va fi detectată de radarele bazei aerospaţiale, se va bănui că suntem un iaht care a deviat uşor de la curs. Vom ancora exact la ora trei şi echipa de înotători va coborî în apă ca să parcurgă înot distanţa de un kilometru până la locul unde va fi lăsată bomba. Cei cincisprezece dintre voi care vor lua parte la această parte a acţiunii vor înota, aşa cum s-a stabilit deja, în formaţie de săgeată, având modulul de transport şi sania cu bomba în mijloc. Formaţia

înclinați să-şi pârască colegii şi vor avea mereu rezerve față de planurile asupra cărora s-a căzut de acord. În mintea lor, planul cel mai la îndemână, modul cel mai corect de a face ceva, vor fi fost alese din anume motive ulterioare, ținute în secret de ei. Vor avea nevoie să fie asigurați constant că nu li se ascunde nimic, însă odată ce au acceptat un ordin îl vor executa meticulos şi fără să ia în calcul siguranța personală. Merită să ai în echipă astfel de oameni, ca să nu mai pomenim de talentele lor speciale, însă te rog să ții minte ce ți-am spus şi dacă, în caz că apar probleme, vor încerca să semene neîncredere între membrii echipei, să acționezi imediat şi fără pic de milă. Germenii neîncrederii şi ai lipsei de loialitate nu trebuie să încolțească în echipa ta. Există dușmani din interior care pot distruge şi planul cel mai meticulos alcătuit.

Auzind întrebarea lui Largo, numărul 10, pe nume Strelik, fost pe vremuri agent faimos în SMERŞ, luă cuvântul. Stătea în stânga italianului, la distanță de două locuri, dar nu i se adresă direct acestuia, ci întregii adunări.

— Tovarăşi, mă gândesc la aspectele interesante enunțate nouă de numărul 1 şi îmi spun că totul a fost excelent aranjat. Mă mai gândesc că operațiunea asta va fi o mare reuşită şi că nu va fi necesar, cu siguranță, să explodăm şi a doua bombă. Am parcurs niște documentație referitor la insulele acestea şi am aflat din Ghidul conducătorului de iaht prin Bahamas că la câțiva kilometri de ținta noastră se află un hotel mare, nou construit şi un orăşel împrăştiat în jurul lui. În consecință, am estimat că explozia armei nucleare numărul 1 va distruge probabil două mii de vieți. În țara mea, două mii de persoane nu înseamnă prea multe, iar moartea lor, în comparație cu devastarea acestei stații importante de rachete nucleare, în Uniunea Sovietică nu ar fi considerată de prea mare importanță. Mă gândesc că explozia va fi considerată altfel în Occident, iar moartea atâtor oameni şi salvarea supraviețuitorilor vor fi considerate chestiuni extrem de grave,

determinând guvernele să ne accepte imediat termenii şi să salveze ţinta numărul 2 de la distrugere. Aşa fiind, tovarăşi, îmi spun că în mai puţin de douăzeci şi patru de ore eforturile noastre vor fi încheiate şi marele premiu le va încununa. Acum, tovarăşi, cu atâţia bani gata să ne intre în buzunare, mi-a trecut prin minte un gând nedemn. (La aceste cuvinte, Largo băgă mâna în buzunarul hainei şi trase piedica micului său pistol Cold de calibru 0.25). Şi aş considera că nu-mi fac datoria faţă de tovarăşul meu sovietic, nici faţă de ceilalţi membri ai echipei, dacă nu v-aş împărtăşi acest gând, rugându-vă în acelaşi timp să aveţi înţelegere pentru ceea ce ar putea să fie doar o bănuială nefondată.

Adunarea rămase tăcută. Oamenii aceia fuseseră cu toţii agenţi secreţi sau conspiratori, aşa că recunoşteau mirosul insurecţiei, umbra lipsei de loialitate. Ce ştia numărul 10? Ce avea de gând să divulge? Fiecare dintre ei se pregăti să hotărască foarte rapid în ce parte să sară când se va deschide uşa de la cuşca tigrului. Largo scoase pistolul din buzunar şi-l ţinu lipit de coapsă.

— Va veni un moment, reluă rusul privind chipurile celor care stăteau în faţa lui şi pândindu-le reacţiile, foarte curând, când cincisprezece dintre noi, lăsând la bord cinci membri şi şase agenţi operativi adjuncţi, se vor afla în apa întunecată, la o distanţă de cel puţin o oră înot de iaht. În acel moment, tovarăşi, ce-ar fi oare dacă cei rămaşi la bord ar pleca şi ne-ar lăsa în apă?

În jurul mesei se auziră foieli şi bombăneli. Numărul 10 ridică o mână.

— Ridicol, zic eu şi fără îndoială că aşa spuneţi şi voi, tovarăşi. Dar suntem oameni slabi şi acceptăm pornirile nedemne ce ne pot împinge să ne sacrificăm până şi cel mai bun prieten şi tovarăş atunci când e vorba de atâţia bani. Şi, tovarăşi, dacă cincisprezece dintre noi ar muri, cu cât s-ar mări partea fiecăruia dintre cei rămaşi, care i-ar spune numărului 2 o poveste impresionantă despre confruntarea cu nişte rechini fioroşi cărora le-am căzut pradă toţi?

— Şi ce propui tu, număr 10? întebă Largo cu blândeţe.

Pentru prima oară de când se ridicase, rusul privi spre dreapta. Nu reuşi să vadă expresia din ochii lui Largo, aşa că se adresă straniei măşti roşu cu negru care îi acoperea faţa, pe un ton plin de încăpăţânare.

— Propun ca un membru din fiecare grup naţional să rămână la bord ca să păzească interesele celorlalţi membri ai grupului său. Asta va reduce echipa de înotători la zece persoane, dar astfel cei care duc la îndeplinire o misiune atât de periculoasă vor porni cu mai mult entuziasm, ştiind că nu-i ameninţă o posibilitate precum cea de care am vorbit.

— Am un răspuns scurt şi foarte simplu la sugestia ta, număr 10, spuse Largo la fel de politicos.

Lumina din tavan luci roşiatic pe ţeava de metal care ieşea din palma uriaşă. Trei gloanţe se înfipseră cu atâta repeziciune în faţa rusului, încât cele trei fulgerări luminoase şi cele trei bubuituri se petrecură aproape concomitent. Numărul 10 îşi întinse mâinile tremurătoare în dreptul feţei ca şi cum ar fi încercat să prindă glonţul următor, se prăbuşi în faţă cu stomacul pe muchia mesei, apoi căzu pe-o parte, făcând ţăndări scaunul de pe care se ridicase.

Largo duse la nas ţeava pistolului şi o mirosi cu delicateţe, mişcând-o dintr-o parte în alta pe sub nări, ca şi cum ar fi fost o delicioasă esenţă de parfum. Îşi mută încet privirile de la un om la altul, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, spuse cu blândeţe:

— Şedinţa noastră s-a încheiat. Îi rog pe membri să se întoarcă în cabinele lor şi să-şi verifice pentru ultima oară echipamentul. Masa e pregătită şi se va servi imediat. Se va servi şi câte un pahar de whisky, pentru cei care au nevoie. Voi numi doi membri ai echipajului care se vor ocupa de răposatul număr 10. Vă mulţumesc.

După ce rămase singur, se ridică în picioare, se întinse şi căscă prelung. Apoi se duse la bufet, deschise un sertar şi scoase din el o ţigară de foi Corona. Alese unul din capete şi îl aprinse cu un gest de dezgust. Mai luă cutia din cauciuc roşu,

închisă ermetic, în care păstra cuburile de gheață și se îndreptă spre cabina lui Domino Vitali.

Închise ușa și o încuie. Și această încăpere era luminată doar de o lampă de veghe cu lumină roșiatică. În cușeta dublă, fata semăna cu o stea de mare, căci avea încheieturile mâinilor și gleznele legate de cei patru stâlpi din metal de la colțurile saltelei. Largo puse cutia cu gheață pe scrin și flutură țigara deasupra ei, atent să nu distrugă vopseaua cabinei cu vârful ei aprins.

Fata îl privea cu ochii strălucind roșiatic în penumbră.

— Draga mea, îi spuse Largo, trupul tău mi-a procurat multă bucurie și plăcere. În schimb, dacă tu nu-mi spui cine ți-a dat aparatul acela ca să-l aduci la bord, voi fi obligat să-ți provoc multă suferință. O voi face cu aceste două instrumente simple, mai spuse el trăgând din țigară până când jarul începu să strălucească viu, aceasta pentru căldură și cuburile de gheață pentru răceală. Folosite în mod științific, așa cum urmează să procedez, vor avea ca efect inevitabil faptul că vocea ta – după ce va înceta să urle – va vorbi, va spune adevărul. Așadar, ce alegi?

— L-ai omorât pe fratele meu și acum mă vei omorî pe mine, îi răspunse Domino cu glasul vibrând de ură. Dă-i drumul și distrează-te! Și tu ești pe jumătate mort, iar când îți va veni sorocul, și va veni foarte curând, mă rog la Dumnezeu să suferi de un milion de ori mai mult decât noi amândoi împreună.

Largo scoase un râs aspru și scurt, ca un lătrat și se apropie de marginea cușetei.

— Foarte bine, draga mea. Acum trebuie să vedem ce facem cu tine; foarte blând și foarte, foarte încet.

Se aplecă și-i prinse între degete decolteul rochiei și îmbinarea din față a sutienului. Cu mișcări încete dar pline de forță, o sfâșie pe lungime, dădu la o parte jumătățile rupte și-i dezveli trupul splendid a cărui piele strălucea în lumina slabă. Îl examină atent și gânditor, apoi se duse la scrin, luă țigara și cuburile de gheață și se așeză comod pe marginea cușetei.

Trase adânc din țigară, o scutură de scrum pe podea și se aplecă în față.

Capitolul 22

Urmăritorul din umbră

În centrul de operațiuni al submarinului Manta era liniște. Comandantul Petersen, care stătea în spatele celui ce supraveghea ecosonda, arunca din când în când câte un comentariu peste umăr spre Bond și Leiter, cărora li se pregătiseră două scaune cu spătar de pânză la o distanță apreciabilă de dispozitivele de monitorizare a adâncimii și vitezei, instalate în așa fel încât să poată fi citite numai de membrii echipei de navigatori. Aceștia, trei la număr, ședeau unul lângă altul pe scaune din aluminiu, cu perne de cauciuc expandat și îmbrăcate în piele roșie, manevrând cârma și manșele de scufundare de la prova și pupa de parcă ar fi fost piloți pe un avion de linie.

După o vreme căpitanul părăsi ecosonda și se apropie de cei doi agenți, zâmbind vesel:

— Treizeci de stânjeni și cel mai apropiat recif este la aproape doi kilometri spre vest. Acum avem curs liber tot drumul, până la Grand Bahama. Înaintăm binișor și dacă o ținem tot așa, ajungem în vreo patru ore. Vom sosi la destinație cu o oră înainte să se lumineze de ziuă. Ce ziceți de ceva de mâncare și puțin somn? În următoarea oră n-o să ne mai apară nimic pe radar – insulele astea Berry vor umple ecranul până ce trecem de ele. Abia atunci se va pune marea întrebare: vom observa oare că una din insulițele alea mărunte s-a desprins de recif și navighează cu viteză spre nord, pe un curs paralel cu al nostru? Dacă vedem așa ceva pe ecran, înseamnă că e Disco. Iar dacă e acolo, ne scufundăm. Veți auzi soneriile de alarmă. Dar puteți să vă întoarceți liniștiți pe partea cealaltă și să

mai dormiți puțin. N-o să se întâmple nimic până nu ne asigurăm că se află în zona țintei. Atunci va trebui să decidem ce vom face.

Căpitanul porni spre scări.

— Vă supărați dacă o iau înainte? Aveți grijă la cap, țevile sunt așezate cam jos. În partea asta a navei nu e prea mult spațiu.

Coborâră scările în urma lui și străbătură un coridor lung ce ducea spre sala de mese, o sufragerie puternic luminată, zugrăvită în crem și roz, lambrisată cu panouri verde pal. Se așezară la una din mesele cu tăblie din lemn melaminat, la distanță de ceilalți ofițeri și marinari care se uitau curioși la cei doi civili. Căpitanul făcu un semn cu mâna spre pereți.

— Puțină variație de la griul vechilor nave de luptă. Ați fi surprinși să aflați câte capete pătrate sunt implicate în decorarea unei nave ca asta! Așa și trebuie să fie, dacă vrei ca echipajul să fie fericit când submarinul stă sub apă o lună sau chiar mai mult. Mâzgălitorii ăia au zis că nu e bine să folosim doar o singură culoare, că trebuie să existe nuanțe contrastante peste tot, altfel văzul oamenilor suferă un soi de depresie. Sala asta e folosită pentru proiecție de filme, televiziune cu circuit închis, turnee de cribbage[1], bingo și Dumnezeu mai știe ce – faci orice ca oamenii care au tură liberă să nu se plictisească. Vă rog să remarcați că nu se simte nici miros de mâncare, nici de ulei sau combustibil. Avem în toată nava filtre electrostatice care curăță aerul.

Un steward veni cu meniul.

— Să vedem... Eu o să iau șuncă de Virginia coaptă cu sos gravy, plăcintă de mere cu frișcă și cafea frapată. Și, steward, spune la bucătărie să nu se grăbească prea tare cu prepararea sosului!

Cu aceeași veselie întipărită pe chip și aceeași vervă, Petersen se întoarse spre Bond.

— Întotdeauna îmi crește pofta de mâncare când ies în larg. Știi, un căpitan de vas nu urăște marea, ci uscatul.

[1] Joc de cărți (n. tr.).

Bond comandă ouă gratinate şi pâine de secară prăjită. Era recunoscător pentru sporovăiala voioasă a căpitanului, însă nu avea deloc poftă de mâncare. Era pradă unei tensiuni care-l măcina şi de care avea să scape doar în momentul când Disco Volante avea să apară pe ecranul radarului şi va putea trece la acţiune. Pe lângă îngrijorarea pe care i-o trezea întreaga operaţiune, îşi făcea gânduri negre din pricina fetei. Procedase bine spunîndu-i atât de multe? Oare îl trădase? Fusese prinsă? Mai era încă în viaţă? Bău până la fund un pahar de apă cu gheaţă şi-l ascultă pe căpitan explicându-le cum apa din pahar şi cea din cuburile de gheaţă fusese distilată din apă de mare.

În cele din urmă, simţi că nu mai rabdă tonul lipsit de griji al conversaţiei.

— Iartă-mă, căpitane, aş putea să te întrerup puţin, ca să-mi pot limpezi mintea şi să mă gândesc la ce vom face dacă suntem chiar în spatele lui Disco Volante şi ajungem imediat după el în Grand Bahama? Încă nu-mi dau bine seama care ar fi atunci următorul pas. Eu am nişte idei, dar dumneata ce părere ai? Ar trebui să ajungem în drept cu iahtul şi să-l abordăm sau doar să-l spulberăm de la suprafaţa apei?

Ochii cenuşii ai căpitanului îl priviră nedumeriţi.

— Eu unul aveam de gând să las totul în seama voastră, domnilor. Departamentul marinei spune că mă aflu la ordinele voastre, că vă asigur doar mijlocul de transport. Dacă îmi spuneţi ce aveţi de gând, eu voi fi bucuros să vă secondez în tot ce faceţi atâta timp cât nu-mi pun nava în pericol... mă rog, nu într-un pericol prea mare. În ultimă instanţă, dacă cei de la departamentul marinei au vorbit serios – şi, din informaţiile pe care mi le-aţi dat cu privire la această operaţiune, înţeleg că vorbesc al naibii de serios – va trebui să facem abstracţie chiar şi de siguranţa submarinului. După cum v-am spus când ne aflam în centrul de operaţiuni, am primit confirmarea de primire a depeşei noastre şi aprobare deplină pentru planul de acţiune pe care l-am propus. De o alta nici nu am am nevoie. De-acum, e rândul vostru să decideţi.

Li se aduse mâncarea. Bond ciuguli din ouăle gratinate şi împinse farfuria deoparte. Apoi îşi aprinse o ţigară şi se întoarse spre Felix Leiter.

— Nu ştiu la ce te-ai gândit tu, Felix, dar iată cum văd eu că se vor înfăţişa lucrurile pe la ora patru dimineaţa, dacă şi numai dacă Disco Volante a navigat spre nord în apă puţin adâncă la adăpostul insulelor Berry şi s-a îndreptat spre ţărmul insulei Grand Bahama, la o oarecare distanţă de baza aerospaţială. Ei bine, pornind de la această presupunere, am studiat cu atenţie hărţile şi m-am gândit că, dacă au de gând să lase bomba cât mai aproape de coastă cu putinţă, vor trebui să ancoreze la distanţă de vreo doi kilometri de ţărm şi adâncime de zece stânjeni, să transporte bomba încă vreun kilometru ca să fie cât mai aproape de ţintă, să o lase pe fundul apei la o adâncime de un metru şi jumătate, să pornească mecanismul cu ceas al detonatorului şi-apoi să se îndepărteze cât mai mult. Cam aşa văd eu lucrurile. Va porni înapoi în zori şi cum, din câte am aflat de la pilot, în zona West End traficul de iahturi este destul de mare, va apărea pe radar, desigur, însă ca o ambarcaţiune oarecare. Dacă mecanismul detonatorului este fixat la un interval de douăsprezece ore, atâta cât mai are Largo la dispoziţie până expiră termenul limită, iahtul poate să ajungă liniştit la Nassau sau chiar la o altă destinaţie, de două ori mai îndepărtată. Pun rămăşag că se va întoarce la Nassau cu povestioara lui despre căutarea comorii şi va aştepta liniştit următorul set de instrucţiuni de la SPECTRE.

Bond se opri din vorbit şi rămase cu capul plecat, evitând ochii lui Leiter,

— Asta doar în cazul în care n-au reuşit să smulgă informaţii de la fată, încheie el într-un târziu.

— Ei, pe naiba, eu sunt convins că Domino n-a vorbit, se grăbi să-l asigure devotatul Leiter. E o fată dură, dintr-o bucată. Şi chiar dacă a făcut-o... Individul poate foarte bine s-o arunce peste bord cu un bolovan în jurul gâtului şi să spună că i s-a defectat rezervorul de oxigen în timp ce căutau comoara sau o altă vrajă de soiul ăsta. O să se întoarcă la Nassau nevinovat ca o

floricică. Are un alibi la fel de solid precum compania J.P. Morgan & Co.

Căpitanul interveni în discuție.

— Lăsând toate astea la o parte, comandante Bond şi rămânând strict la aspectele operaționale, cum crezi că vor scoate bomba de pe iaht şi o vor transporta în zona țintă? Sunt de acord cu ce ai spus – dacă ne luăm după hărți, nu se poate apropia prea mult cu iahtul, căci ar avea probleme cu paza de coastă din zona bazei aerospațiale. Am văzut cu ochii mei că au o barcă cu vâsle la bord – probabil pretind că o folosesc să alunge pescarii din zona în care îşi fac cercetările.

— Sunt convins că aceasta este destinația reală a compartimentului separat din cala lui Disco, spuse Bond cu hotărâre. Probabil că s-au dotat cu o sanie din aceea subacvatică şi cu un modul de deplasare care s-o tragă. Vor pune bomba pe sanie, o vor transporta cu o echipă de înotători, o vor aşeza la locul ales şi se vor întoarce pe iaht. Altfel, pentru ce s-ar fi dotat cu tot echipamentul ăla subacvatic?

— S-ar putea să ai dreptate, comandante, zise încet Petersen. Ceea ce spui are logică. Dar dacă e aşa, ce doreşti să fac eu?

Bond privi țintă în ochii căpitanului.

— Există un singur moment în care-i putem prinde pe oamenii ăştia. Dacă ne arătăm prea devreme, Disco o poate şterge naibii din loc lăsând bomba la câteva sute de metri mai încolo, la o adâncime de o sută de stânjeni. Unicul moment în care putem pune mâna pe ei şi pe bombe, sau măcar pe prima dintre ele, este atunci când echipa părăseşte vasul şi porneşte spre punctul unde au de gând să o lase. Va trebui să anihilăm echipa lor de scufundători cu echipa noastră de scufundători. A doua bombă, dacă e la bord, nu contează. Putem să scufundăm Disco Volante cu ea cu tot.

Căpitanul privi în propria farfurie. Aranjă ordonat cuțitul şi furculița, îndreptă linguriţa de desert, luă paharul cu rămăşița de cafea frapată şi îl roti, făcând să sune cuburile de gheață din el. După aceea puse paharul la loc pe masă, îşi ridică ochii şi-l privi întâi pe Leiter, apoi pe Bond.

— Cred că tot ce spui are logică, comandante, spuse el gânditor. Avem la bord destule rezervoare de oxigen şi, de asemenea, zece dintre cei mai buni înotători din flotila nucleară. Din păcate, nu au ca arme de luptă decât cuţite. Va trebui să cer voluntari. Dar cine o să-i conducă?

— Eu, îi răspunse Bond. Întâmplarea face ca înotul subacvatic să fie sportul meu preferat. Ştiu de ce peşti să mă feresc şi pe care să nu-i bag în seamă. Le voi face oamenilor tăi un scurt instructaj pe tema asta.

— Să nu crezi cumva că pe mine mă laşi aici, să mă delectez cu şuncă de Virginia, interveni Leiter cu hotărâre. Dacă-mi pun o labă de cauciuc pe ăsta, explică el ridicând în sus cârligul lucitor, te iau oricând cu cinci sute de metri, aşa olog cum sunt. Ai fi surprins să vezi câte ajunge omul să improvizeze dacă i-a mâncat cineva un braţ. Medicii numesc asta compensare, dacă n-ai auzit până acum.

Petersen se ridică în picioare zâmbind.

— Bine, bine, eroilor, vă las să vă continuaţi disputa în timp ce mă duc să stau de vorbă cu oamenii mei. După aceea ne adunăm cu toţii, verificăm hărţile, echipamentul şi aşa mai departe. Mă tem că n-o să mai dormiţi deloc, băieţi, aşa că vă pot pune la dispoziţie o raţie de stimulente. Veţi avea nevoie de ea.

Ridică o mână în semn de salut şi ieşi din sala de mese.

Leiter se întoarse spre Bond.

— Canalie afurisită! Credeai că poţi pleca fără vechiul tău camarad, nu-i aşa? Doamne, ce trădători sunteţi voi, englezoii! Cine a zis „perfidul Albion" a avut dreptate, aşa să ştii!

— De unde dracu' să ştiu că ai urmat programe de reabilitare, de terapie şi mai ştiu eu ce, râse Bond. Nu mi-am închipuit niciodată că iei viaţa chiar atât de în serios. Sunt convins că ai găsit chiar şi o modalitate de a mângâia cu afurisitul tău de cârlig de carne!

— Ai fi uimit, îl asigură Leiter mohorât. Mângâie o fată pe braţ cu chestia asta şi vei fi surprins ce viteză de reacţie are! Acum hai să ne întoarcem la oile

noastre. În ce formație vom înota? Am putea oare să căpătăm niște cuțite din alea lungi de luptă? Cum o să-i putem recunoaște pe ai noștri de ai lor pe sub apă, căci va fi aproape întuneric? Trebuie să fim foarte atenți la amănunte. Petersen e băiat de treabă, n-aș vrea să moară vreunul din oamenii lui dintr-o greșeală prostească a noastră!

Chiar atunci, glasul căpitanului răsună în difuzoare.

— Ascultați, vă rog. Vă vorbește căpitanul. Este posibil să ne confruntăm cu pericole în decursul acestei misiuni. Vă voi spune mai târziu în ce constau. Acest submarin a fost ales de către departamentul marinei să desfășoare un exercițiu special, simularea unei situații de maximă urgență pe timp de război. Acum vă voi spune întreaga poveste, care va rămâne strict secretă până la noi ordine. Iată ce s-a întâmplat...

Bond, care adormise în cușeta unuia din ofițerii de cart, se trezi în sunetul soneriei de alarmă. Din difuzor se auzi o voce metalică: „Toată lumea la posturi pentru scufundare. Toată lumea la posturi pentru scufundare" și, aproape în aceeași clipă, cușeta lui se scutură puțin, iar huruitul îndepărtat al motoarelor crescu în intensitate. Bond zâmbi sumbru în sinea lui, ieși din cușetă și urcă la centrul de comandă. Felix Leiter se afla deja acolo, împreună cu Petersen.

— Se pare că ați avut dreptate, domnilor, spuse el cu glas încordat. L-am prins la fix! La vreo opt kilometri în fața noastră și două puncte la tribord. Înaintează cu aproximativ treizeci de noduri. Nicio altă ambarcațiune n-ar putea atinge viteza asta. Nu e deloc luminat. Vreți să vă uitați prin periscop? Stârnește o hulă destul de puternică, așa că se vede bine. Încă nu a răsărit luna, dar veți vedea spuma albicioasă după ce vi se obișnuiesc ochii cu întunericul.

Bond își lipi fața de cadrul din cauciuc al periscopului. În mai puțin de un minut reuși să-l zărească – codița albă a unei păsări întunecate, cu aripile întinse.

— Ce curs are? întrebă el după ce se ridică.

— Același cu al nostru, capătul vestic al insulei Grand Bahama. Acum ne vom scufunda mai mult și

vom încerca să prindem viteză mai mare. Îl avem şi pe sonar, aşa că nu-l vom pierde. Ne vom deplasa în paralel cu el şi ne vom apropia ceva mai târziu. Buletinul meteorologic a anunţat briză uşoară dinspre vest în primele ore ale dimineţii; asta ne va fi de ajutor. Nu vreau o mare prea calmă când vom deschide trapa pentru echipa de scufundători, căci vor apărea bule la suprafaţă la ieşirea fiecărui om. Acum vă invit să-l cunoaşteţi pe subofiţerul Fallon, care va avea comanda echipei de înotători – sub ordinele voastre, domnilor, desigur. Toţi înotătorii de elită s-au oferit voluntari, iar el a ales nouă dintre ei. Pe aceştia i-am scutit de toate sarcinile de la bord. Poate aţi dori să faceţi cunoştinţă cu echipa şi să le daţi instrucţiuni. Cred că în privinţa disciplinei nu vor fi probleme – coordonare, semnale de recunoaştere şi aşa mai departe. Sunteţi de-acord? Ofiţerul de protocol se ocupă de arme – adică a reuşit să curete de rugină douăsprezece cuţite de luptă cu arc, explică el cu un zâmbet şiret. A avut ceva bătaie de cap până a convins marinarii să renunţe la ele, dar până la urmă a reuşit. Le-a lustruit şi le-a ascuţit până au ajuns să taie firul de păr în două, apoi le-a fixat în capătul unor beţe de mătură. Cred că o să vă roage să semnaţi o foaie de inventar pentru mături, altfel se trezeşte cu ofiţerul de la intendenţă pe cap. Bine, atunci. Ne vedem mai târziu. Cereţi orice aveţi nevoie.

Bond şi Leiter îl urmară pe subofiţerul Fallon de-a lungul punţii de jos, trecură prin sala motoarelor şi apoi prin sala reactorului şi se opriră în atelierul de reparaţii şi întreţinere. Reactorul, echivalentul unei bombe atomice cu explozie controlată, era o cocoaşă obscenă, înaltă până la nivelul genunchilor, care se ridica din scândurile groase ale punţii. Când trecură pe lângă el, Leiter îi atrase atenţia lui Bond:

— Reactor pentru submarine cu răcire cu sodiu lichid, marca B, sopti cu un zâmbet acru, făcându-şi cruce.

Bond lovi uşor cocoaşa cu călcâiul.

— Ăsta-i de pe vremea motoarelor acţionate cu abur! Marina noastră are marca C.

Atelierul de întreținere, o încăpere joasă și lungă echipată cu numeroase aparate de precizie, avea în acel moment un aspect ciudat. La unul din capetele ei erau grupați cei nouă înotători îmbrăcați doar în slip, cu trupurile atletice aurite de un bronz sănătos. La celălalt capăt, doi bărbați îmbrăcați în salopete gri și la fel de plini de ulei ca și mașinile lor, lucrau în semi-întuneric, înconjurați de scânteile albastre și portocalii ce săreau de pe lamele cuțitelor fixate în strunguri. Unii dintre înotători își primiseră deja sulițele improvizate. După ce făcură cunoștință, Bond luă una din suliță și o examină. Era o armă mortală, cu lama foarte ascuțită și îngustată spre vârf ca o pană, legată strâns cu sârmă de oțel de capătul unui băț de mătură. Atinse cu degetul mare vârful ascuțit ca un ac și tăișul. La așa ceva nu rezista nici măcar pielea unui rechin. Dar cu ce va fi înarmat inamicul? Arme cu dioxid de carbon, desigur. Aruncă o privire spre tinerii zâmbitori și bronzați care se oferiseră voluntari. Vor fi victime, poate chiar multe. Trebuia să mizeze totul pe efectul surpriză; și totuși, trupurile acelea cu piele aurie, împreună cu cele două trupuri ale lor, cu piele albă, vor înota la o adâncime de numai doi metri, în bătaia lunii – ținte perfecte pentru acele arme. Se întoarse spre subofițer.

— Nu aveți cumva costume de scafandru din cauciuc?

— Dar bineînțeles, comandante. Avem nevoie de ele, pentru incursiunile în ape reci. Știți, nu navigăm întotdeauna printre palmieri, adăugă el zâmbind.

— O să avem nevoie cu toții de câte unul. Și ai putea să pui să se scrie mare, cu vopsea albă sau galbenă, numere pe spatele fiecăruia? Așa vom ști mai mult sau mai puțin cine și al cui este.

— Sigur că da, se grăbi să-l asigure Fallon și se întoarse spre oamenii săi. Hei, Fonda și Johnson, duceți-vă la aprovizionare și luați costume de cauciuc pentru toată echipa. Bracken, ia o găleată de vopsea pentru cauciuc de la magazie și scrie pe spatele fiecărui costum numere de la unu la doisprezece. La treizeci de centimetri de gât. Executarea!

Mai târziu, între costumele de cauciuc atârnate pe perete, ce luceau negre ca nişte lilieci uriaşi, Bond adună echipa în jurul său.

— Băieţi, ne vom confrunta cu o luptă subacvatică al naibii de serioasă. Vor fi victime. Se răzgândeşte cineva?

Cei nouă tineri îi răspunseră cu zâmbete încrezătoare.

— Bine, atunci. Acum fiţi atenţi. Vom înota la o adâncime de cinci metri, pe o distanţă de şapte sute de metri, poate chiar un kilometru. Vom avea vizibilitate destul de bună, căci luna va fi sus pe cer şi fundul e acoperit cu nisip alb, semănat din loc în loc cu alge. Vom înainta în ritm lejer, în formaţie de triunghi, cu mine, numărul 1 în frunte, urmat de domnul Leiter, numărul 2 şi de subofiţerul Fallon, numărul 3. După ce străbatem această distanţă vom lăţi formaţia, după forma unui stol de gâşte sălbatice. Tot ce aveţi de făcut este să urmaţi numărul din faţa voastră şi în felul acesta nimeni nu se va rătăci. Feriţi-vă de coloniile izolate de corali. Din câte am văzut pe hartă, nu există recife mari, ci doar colonii mărunte ici şi colo. Vom porni cam la vremea când peştii îşi iau masa de dimineaţă, aşa că fiţi atenţi la cei mari, dar lăsaţi-i în pace dacă nu devin prea insistenţi. Dacă atacă, vă grupaţi câte trei şi loviţi cu suliţele. Nu uitaţi însă că e foarte puţin posibil să fim atacaţi de vreun peşte. Cum vom înainta aproape unii de alţii, le vom părea un peşte negru şi al dracului de mare şi cred că se vor feri din calea noastră. Păziţi-vă de aricii de mare şi de corali şi fiţi atenţi la vârfurile suliţelor. Ţineţi-le orientate în sus şi apucaţi-le chiar de lângă lamă. Mai presus de orice, e necesar să ne mişcăm în linişte deplină. Trebuie să încercăm să ne luăm duşmanii prin surprindere. Aceştia vor fi înarmaţi cu pistoale cu dioxid de carbon, cu bătaie până la şase metri. Spre norocul nostru, armele astea se încarcă destul de greu. Dacă vedeţi că vă ţinteşte cineva, încercaţi să oferiţi o suprafaţă cât mai mică. Rămâneţi întinşi pe orizontală căci, dacă lăsaţi picioarele în jos, veţi deveni ţinte pe toată lungimea corpului. Imediat după ce trage,

aruncați-vă cu toate puterile spre el, cu sulița ținută drept înainte, în poziție de atac. Dacă reușiți să-l străpungeți în orice parte a corpului sau capului, individul a pus-o. Răniții vor trebui să se descurce pe cont propriu, căci nu ne permitem să luăm cu noi și sanitari. Dacă sunteți răniți, ieșiți din încăierare, găsiți o colonie de corali și agățați-vă de ea ca să vă odihniți. Dacă vă intră în corp o suliță sau un harpon, nu încercați să-l scoateți; lăsați-l în rană până ajunge cineva la voi. Subofițerul Fallon va avea cu el una din rachetele de semnalizare ale submarinului și o va lansa imediat ce începe atacul. Atunci căpitanul va ridica imediat submarinul la suprafață și va deschide o trapă de urgență unde vă va aștepta o echipă înarmată și chirurgul. Aveți întrebări?

— Ce facem imediat ce ieșim din submarin, domnule?

— Străduiți-vă să nu agitați prea mult apa. Coborâți repede la patru metri adâncime și luați-vă locul în formație. E posibil să fim ajutați de o briză ușoară, dar trebuie neapărat să nu provocăm prea multă turbulență la suprafață. Rămîneți cât mai aproape de fundul apei.

— Care vor fi semnalele cât vom fi sub apă, domnule?

— Degetul mare în jos pentru orice situație de urgență. Brațul ridicat drept în față pentru un pește mare. Degetul cel mare ridicat în sus înseamnă „înțeleg" sau „vin să te ajut". Asta e tot ce aveți nevoie. Dacă vă îndreptați spre suprafață cu picioarele în sus, înseamnă că ați pus-o.

Tinerii izbucniră cu toții în râs.

Pe neașteptate se auzi o voce în difuzoare.

— Echipa de înotători la trapa de submersie. Repet, echipa de înotători la trapa de submersie. Îmbrăcați echipamentul. Îmbrăcați echipamentul. Comandante Bond, la centrul de operațiuni, vă rog.

Huruitul motoarelor scăzu până ajunse un geamăt înăbușit, apoi se stinse. Se simți doar o scuturătură ușoară în momentul când Manta atinse fundul mării.

Capitolul 23

Arme mortale

Bond țâșni în sus prin trapa de submersie, într-o explozie de aer comprimat. Mult deasupra lui, suprafața mării era un platou întins de argint viu ce se mișca încolo și-ncoace în valuri mici, pe care le văzu materializându-se cu mare bucurie. Balonul de aer trecu pe lângă el și îl urmări cum lovește ca o mică bombă plafonul argintiu. Simți o durere ascuțită în urechi. Ca să obțină decompresia, începu să-și miște rapid picioarele încălțate în labe de cauciuc și încetini abia când se văzu suspendat la doi metri de suprafață. Sub el, forma lungă și întunecată a submarinului Manta arăta sinistră și periculoasă. Se gândi că înăuntrul lui arde lumina electrică și o sută de oameni își văd de treabă și se cutremură înfiorat. Din trapa de submersie izbucni o altă explozie, ca și cum cei dinăuntru ar fi tras în el, iar proiectilul negru care era Leiter se năpusti în direcția lui înconjurat de un nor de bule de aer argintii. Se feri din calea lui și urcă până la suprafață. Își ridică precaut capul printre valuri și aruncă o privire scurtă. Disco Volante, cu toate luminile stinse, stătea nemișcat la mai puțin de doi kilometri spre stânga lui. La bord nu era niciun semn de activitate. Spre nord, tot la distanță de doi kilometri, se întindeau coastele insulei Grand Bahama, mărginite de albul nisipului și al valurilor ce se spărgeau de țărm. Întinderea apei era semănată cu petice albe de spumă, acolo unde valurile întâlneau colonii mici de corali ce se ridicau până la suprafață. Deasupra insulei, în vârful rampelor înalte de lansare care își conturau schelăria întunecată pe fundalul cerului, luminile roșii de avertizare a

aeronavelor clipeau ritmic. Trase adânc aer în piept şi plonjă în jos, dispărând în apă. Se opri la o adâncime de aproximativ trei metri şi, ţinându-şi corpul ca un ac de busolă pe cursul pe care aveau să-l urmeze, rămase pe loc mişcând rar din picioare ca să-şi păstreze poziţia şi aşteptă restul echipei.

Cu zece minute mai devreme, calmul placid al căpitanului Petersen fusese înlocuit de o agitaţie ţinută sub control.

— Pe toţi sfinţii, până acum totul s-a petrecut aşa cu ai spus! exclamase el admirativ la intrarea lui Bond în centrul de operaţiuni. Au coborât ancora exact acum zece minute şi de atunci încoace sonarul captează sunete ciudate, emise sub apă, exact cele pe care te-ai aştepta să le auzi dacă ar începe activitatea în compartimentul ăla separat al lor din chilă. Nu se petrece nimic altceva, dar e destul şi-atât. Cred că tu şi băieţii tăi ar trebui să vă puneţi în mişcare. Imediat după plecarea voastră, voi ridica o antenă de suprafaţă şi voi trimite o telegramă la departamentul marinei, să fac raportul situaţiei în acest moment şi să le spun să-i avertizeze pe cei de la baza aerospaţială să fie pregătiţi pentru evacuare dacă lucrurile nu decurg bine. După aceea voi urca până la şapte-opt metri, voi cere să se încarce două lansatoare de rachete şi voi pune supraveghere permanentă la periscop. I-am dat subofiţerului Fallon încă o rachetă de semnalizare şi i-am zis să se ferească de necaz cât poate mai bine şi să fie pregătit să lanseze a doua rachetă dacă situaţia e într-adevăr gravă pentru ai noştri. E puţin probabil, dar în cazuri din astea nu e bine să rişti. Dacă se ridică a doua rachetă, urc la suprafaţă, îl fericesc pe Disco Volante cu vreo două protectile de 100 şi apoi îl abordez. Dacă ajung pe puntea lor, le arăt eu ce înseamnă marina americană şi nu mă las până ce bomba nu este recuperată şi adăpostită la loc sigur.

Petersen clătinase din cap a îndoială şi-şi trecuse nervos degetele prin şuviţele cenuşii ca oţelul ale părului tuns scurt.

— E o situaţie al dracului de dificilă, comandante, iar noi va trebui să cântăm după ureche. Ei bine, cred

că e vremea să cobori. Noroc. Sper ca băieții mei să facă cinste submarinului pe care servesc.

Bond simți că îl bate cineva pe umăr. Era Leiter, care ridică degetul mare în sus rânjind vesel pe sub sticla vizorului. Aruncă o privire rapidă în spatele lui. Înotătorii se așezaseră într-un triunghi cu vârful turtit și băteau ușor apa cu labele de cauciuc ca să se mențină pe loc. Dădu din cap în semn de încuviințare și porni să înainteze cu mișcări ample, ritmice, cu o mână lăsată liber pe lângă coapse și ținând cu cealaltă sulița lipită de piept. În spatele lui, triunghiul negru își lăți baza devenind o formație ordonată care se deplasa înainte, precum o pisică de mare uriașă ieșită la vânătoare.

Înăuntrul costumului de scafandru era cald și lipicios, oxigenul primit prin mușțiuc avea gust de cauciuc, dar ignoră disconfortul și se concentră să păstreze un ritm egal și să nu devieze de la curs; aveau ca țintă o colonie de corali căreia valurile îi spălau capul ieșit la suprafața apei. Acolo aveau să se oprească și să aibă primul contact cu apa puțin adâncă.

Departe, mult înainte, acolo unde razele mișcătoare ale lunii nu reușeau să pătrundă, fundul mării era acoperit cu nisip alb și presărat din loc în loc cu smocuri de iarbă de mare. Nu se vedea nimic altceva în jurul lor, doar salonul uriaș și opalescent al mării în timpul nopții, o ceață vastă și plină de singurătate prin care se aștepta, împotriva propriei voințe și rațiuni, să vadă materializându-se torpila întunecată a unui pește mare. Ochii și toate celelalte simțuri își întindeau antenele ca să surprindă la timp apariția amenințătorului intrus. Dar marea era pustie și pustie rămase, peticele de iarbă de mare se vedeau din ce în ce mai clar, fundul apei se vălurea ridicându-se treptat, de la douăzeci de metri, la cincisprezece și apoi la zece.

Aruncă o privire rapidă peste umăr ca să se asigure că totul este în ordine. Da, erau acolo, sticlele ovale ale celor unsprezece vizoare, unsprezece perechi de labe de cauciuc ce băteau apa ritmic, unsprezece sulițe ale căror lame reflectau strălucirea lunii. „Doamne, dacă am reuși să-i luăm prin

surprindere!" îşi spuse în sinea lui. Ce ambuscadă cumplită s-ar fi abătut asupra duşmanilor, venită din umbrele şi cotiturile recifului! Gândul îl învioră pe moment, însă temerile ascunse legate de fată începură să-l roadă din nou. Dar dacă ea făcea efectiv parte din echipa inamică? Dacă ajungea faţă în faţă cu ea... va fi în stare s-o doboare? Cu sulița? Ideea îi păru cel puțin ridicolă. Fără îndoială că se afla la bord şi era în siguranţă! Avea s-o vadă din nou curând, după ce misiunea lui se va fi încheiat.

Observă sub el o colonie scundă de corali şi îşi adună gândurile. În faţa lor se vedeau numeroase aglomerări asemănătoare, picăturile de cerneală ale aricilor de mare, o mulțime de peşti strălucitori şi mărunți de recif, o mică pădure de anemone de mare care se înclina în direcția curentului şi se unduia precum părul unei femei înecate. Încetini ritmul înaintării şi-i simți pe Leiter şi Fallon cum se izbesc de labele lui de cauciuc. Făcu semnalul de încetinire cu mâna liberă şi continuă să se strecoare precaut, căutând spuma argintie a valurilor care se spărgeau de capătul de sus al reperului ales. Da, era acolo, la stânga lui şi binişor mai departe. Se abătuse vreo şapte metri buni de la curs. Porni în direcția lui, făcu semnalul de oprire şi trecu uşor în poziție orizontală la adăpostul lui. Cu infinită precauție, îşi ridică puțin capul printre valurile neliniştite şi se uită mai întâi spre Disco Volante. Da, era acolo, conturat mai limpede de lună pe fundalul întunecat al mării. Niciun semn de viață. Cercetă cu privirea întinderea de apă dintre el şi iaht. Nimic. Doar suprafața vălurată a mării şi cărarea de argint a lunii. Lunecă uşor de cealaltă parte a aglomerării de corali. Nimic. Doar valurile care se spărgeau de recif şi, la cinci sau şase sute de metri distanță, linia clar conturată a coastei şi plaja. Cercetă întinderea de apă în căutarea unor turbulențe neobişnuite, a unor umbre, a unei mişcări. Ce-a fost asta? La o sută de metri distanță, la marginea unui petic de apă limpede printre corali, apăru un cap palid ascuns sub lucirea slabă a unui vizor, se ridică la suprafață pentru o clipă şi dispăru înapoi sub apă.

Îşi ţinu respiraţia. Îşi simţea inima bătând cu putere din cauza emoţiei, lovind ritmic în costumul de cauciuc. Avu senzaţia că se sufocă, aşa că îşi scoase muştiucul din gură şi expiră adânc. Apoi trase cu lăcomie câteva guri de aer proaspăt, îşi fixă în memorie locul unde apăruse capul, strânse cu putere muştiucul între dinţi şi se scufundă.

Jos îl aşteptau cele unsprezece vizoare care se holbară la el lipsite de expresie, aşteptând semnalul. Ridică în sus degetul mare de mai multe ori la rând. În vizoarele de lângă el văzu şi răspunsul: şiruri albe de dinţi, dezvelite de zâmbet. Schimbă poziţia suliţei în cea de atac şi porni înainte, spre reciful scund.

Acum devenise doar o chestiune de viteză şi de înaintare precaută printre aglomerările de corali care se ridicau de pe fundul mării. Peştii se fereau grăbiţi din calea lui şi întreg reciful părea să se fi trezit din pricina curenţilor stârniţi de înaintarea rapidă a celor douăsprezece trupuri. La cincizeci de metri mai încolo, le făcu semn să încetinească şi să se desfăşoare în linie de atac. După aceea ţâşni din nou înainte, sfredelind cu ochii injectaţi şi dureroşi din pricina încordării întinderea ceţoasă de apă din faţa lui. Da! Acolo se vedea o lucire de carne albă. Şi acolo!... Şi acolo!... Ridică mâna, făcu semnalul de atac şi ţâşni înainte, ţinându-şi suliţa în faţă ca pe o lance.

Echipa lui se apropia din flanc. Era o greşeală pe care o sesiză imediat, căci grupul SPECTRE continua să înainteze cu o viteză care-l surprinse până observă micile propulsoare fixate pe spatele duşmanilor. Oamenii lui Largo erau echipaţi cu aparate propulsoare cu aer comprimat – cilindri groşi cu elice în capăt, fixaţi între cele două rezervoare de oxigen. Aceste aparate, combinate cu efortul picioarelor încălţate cu labe de cauciuc, dublau viteza normală de înaintare în spaţiu deschis însă aici, printre coloniile de corali şi încetinită de manevrarea saniei trase de modulul de deplasare subacvatică, echipa înainta numai cu un nod mai repede decât oamenii lui, care îşi croiau drumul spre un punct de intercepţie care se tot îndepărta de ei. În plus, duşmanii erau tare numeroşi! Se opri după ce

ajunse cu numărătoarea la doisprezece. Majoritatea erau înarmați cu pistoale cu dioxid de carbon și cu sulițe protejate de teci și prinse de picioare. Șansele nu erau grozave. Ce bine ar fi fost dacă reușeau să se apropie destul de mult ca să poată lovi cu sulițele înainte să se dea alarma!

Treizeci de metri, apoi douăzeci. Aruncă o privire în spate. Imediat după el veneau șase înotători; restul erau mai în spate, împrăștiați într-o linie șerpuită. Vizoarele oamenilor lui Largo erau îndreptate tot în față. Umbrele negre care se apropiau de ei printre corali nu fuseseră încă observate. Însă în momentul când ajunse pe aceeași linie cu ariergarda celorlalți, luna îi proiectă umbra în față, pe un petic de nisip alb și un dușman, apoi un altul, priviră grăbiți în jur. Își propti piciorul într-o aglomerare de corali și, făcându-și avânt, țâșni înainte. Omul nu avu timp să se apere, căci sulița îl lovi între coaste făcându-l să se izbească în cel din fața lui. Înfipse și smulse sulița de mai multe ori, nebunește. Dușmanul scăpă arma în nisip și se îndoi în două, căzând pe o parte. Se avântă în masa de oameni dezbrăcați care se împrăștiau în toate direcțiile, mărind viteza aparatelor de propulsie. Un alt inamic căzu în fața lui, cu mâinile încleștate pe față, căci reușise să-i spargă vizorul cu o lovitură bine țintită de suliță. Rănitul începu să înoate spre suprafață, lovindu-l în trecere cu picioarele în cap. O suliță îi pătrunse prin costumul de cauciuc în pântece, provocându-i o durere ascuțită și o senzație de umezeală care putea la fel de bine să fie sânge sau apă de mare. Se feri în fața altei fulgerări metalice, dar țeava unui pistol îl izbi în cap. Din fericire, apa absorbise mare parte din forța loviturii. Se agăță pentru câteva clipe de o colonie de corali ca să-și revină, în timp ce valul întunecat al oamenilor lui trecu pe lângă el și începu lupta corp la corp, care semănă prin apă norișori de sînge.

Terenul de luptă se mută pe o întindere largă de nisip alb, mărginită de aglomerări sparte de corali. Pe latura îndepărtată, Bond zări sania încărcată cu un obiect lung și gros acoperit cu o husă de cauciuc, forma argintie a modului de deplasare subacvatică și un grup

compact de oameni în care se detaşa silueta masivă şi inconfundabilă a lui Largo. Se trase îndărăt printre corali, coborî până aproape de fundul apei şi începu să înoate cu prudenţă, ocolind pe o latură câmpul de bătălie. Trebui să se oprească aproape imediat, căci din umbră apăru o siluetă scundă şi îndesată, cu arma ridicată şi pregătită să tragă. Îl ţintea pe Leiter, care lupta din răsputeri cu unul din oamenii lui Largo care îl apucase de gât, şi căruia încerca să-i înfigă în spate cârligul de pe care îi căzuse laba de scafandru. Bond dădu de două ori puternic din picioare şi lansă sulița de la o distanţă de trei metri. Lemnul uşor al mânerului nu-i imprimă niciun impuls, dar se înfipse totuşi în braţul omului chiar în momentul când din ţeava armei năvăliră bule de gaz. Omul rată ţinta, dar se întoarse şi aruncă în el cu arma descărcată. Bond îşi văzu cu colţul ochiului sulița ridicându-se încet la suprafaţă. Se aruncă la picioarele adversarului într-o placare stângace de rugby şi îl ridică de pe nisip. Apoi, chiar când ţeava pistolului îi atingea tâmpla, întinse disperat o mână şi smulse vizorul de pe faţa celuilalt. Atât era suficient. Se trase la o parte şi-l privi cum încearcă să-şi croiască drum spre suprafaţă, orbit de apa sărată. Simţi cum cineva se izbeşte de braţul lui. Era Leiter, care îşi ţinea mîinile încleştate pe tubul de oxigen, cu chipul contorsionat îndărătul vizorului. Americanul făcu un semn vag în sus. Bond pricepu mesajul, îl apucă de mijloc şi porni să urce spre suprafaţa apei. După ce trecură prin plafonul argintiu, Leiter îşi smulse tubul spart din gură şi începu să se lupte disperat după aer. Bond îl susţinu cât dură paroxismul crizei de asfixie, apoi îl conduse până la o colonie de corali. Acolo, Leiter îl împinse furios şi-i strigă să se ducă dracului înapoi sub apă şi să nu-i poarte de grijă. Englezul ridică degetul mare şi dispăru sub apă.

De data aceasta rămase la adăpostul desişului de corali şi reluă urmărirea lui Largo. Din când în când prindea imaginea fugară a câte unei lupte corp la corp şi o dată trecu pe sub unul din oamenii lui de pe Manta, care îl privea ţintă de la suprafaţa apei. Dar faţa de sub apă, încadrată de părul unduitor, nu avea vizor, nici tub

pentru oxigen, iar gura îi fusese căscată hidos de moarte. Pe fund, printre tufele de corali, se vedeau rămăşiţele bătăliei – un vizor, un rezervor de oxigen cu tot cu tub, fişii de cauciuc negru şi mai multe harpoane de la armele cu dioxid de carbon. Luă de jos două dintre ele şi observă că ajunsese chiar la marginea luminişului subacvatic unde se purtase bătălia. Sania, cu obscenul ei cârnaţ învelit în cauciuc, era tot acolo, păzită de doi dintre oamenii lui Largo. Încercă să străpungă cu privirea peretele cețos prin care luna, mai palidă acum, îşi filtra lumina ajungând la nisipul atât de frumos vălurit cu un ceas în urmă, iar acum scurmat de picioarele combatanţilor. În locurile unde nisipul fusese deranjat, mişunau peşti de recif ce culegeau fragmente minuscule de alge şi viermi mici de mare, asemeni pescăruşilor şi corbilor ce năvăleau în urma plugului. Nu se vedea nimic altceva şi nu avea nicio posibilitate să-şi dea seama cum decurge lupta, dispersată într-o mulțime de cotloane. Dar ce se întâmpla la suprafață? Când îl ridicase pe Leiter la aer, marea fusese luminată de o flacără roşie. Cât de curând avea să fie gata să intre în scenă echipa de salvare de pe Manta? Oare ar trebui să rămână pe loc şi să supravegheze bomba?

Soarta luă hotărârea pentru el, pe neaşteptate. De la dreapta lui, apăru prin ceață forma lucitoare de torpilă a modulului electric pentru transport submarin. Îl conducea Largo, aşezat călare pe locul din față, protejat de un scut oval de sticlă acrilică, cu două sulițe ce aparțineau înotătorilor de pe Manta în mâna stângă şi cu dreapta pe unica manşă a modulului. Când îl văzură, cele două gărzi lăsară armele în nisip şi se apucară să cupleze sania la modul. Largo rămase pe locul lui, dar se aplecă să-i ajute. Unul din ei apucă cârma şi se opinti să tragă modulul în spate, spre mecanismul de cuplare al saniei. Indivizii aceia aveau să scape! Largo va duce bomba de partea cealaltă a recifului şi-i va da drumul în apă adâncă sau o va îngropa! Acelaşi lucru avea să se întâmple şi cu a doua bombă, de la bordul lui Disco. Odată dovezile incriminatoare dispărute, italianul putea să susțină că fusese atacat prin surprindere de un grupă rival de căutători de comori. De unde

să ştie că atacatorii proveneau de pe un submarin al Statelor Unite? Oamenii lui se apăraseră cu arme pentru vânarea rechinilor, însă numai pentru că fuseseră atacaţi. Şi aşa, căutarea de comori avea să mai servească încă o dată ca acoperire perfectă!

Cei trei continuau să se lupte cu mecanismul de cuplare. Largo arunca priviri agitate peste umăr. Bond măsură distanţa şi ţâşni înainte, sprijinindu-şi picioarele de recif ca să-şi ia avânt.

Largo se răsuci la timp ca să ridice braţul şi să-i pareze lovitura cu sulița din mâna dreaptă; cea din mâna stângă lovi inofensiv rezervorul de oxigen din spatele italianului. Se lansă cu capul înainte, ţintind cu mâinile întinse tubul de oxigen din gura adversarului. Acesta îşi apără faţa cu mâinile, dând drumul celor două sulițe şi smucind maneta de control a modului care ţâşni înainte şi începu să se ridice oblic în sus, cu cei doi paznici agăţaţi de el luptându-se să-şi recapete echilibrul.

Le era imposibil să se confrunte după regulile clasice ale luptei. Se încleştaseră unul de celălalt, fără prea mare forţă, cu dinţii strânşi pe muştiucul tubului de oxigen care însemna în acel moment însăşi viaţa. Largo apucase ferm corpul modulului între genunchi, în tip ce Bond trebuia să-şi folosească o mână ca să rămână agăţat de echipamentul celuilalt, pentru a nu fi aruncat jos. Largo lovi repetat cu cotul faţa englezului, care se ferea în lateral ca să capete loviturile în gură şi nu în sticla preţioasă a vizorului. În acelaşi timp, Bond izbea cu mâna liberă, ca un ciocan, în unica ţintă care-i era accesibilă din poziţia aceea: rinichii inamicului.

Modulul ieşi la suprafaţă la o distanţă de cincizeci de metri de canalul lat ce ducea în largul mării, se clătină nebuneşte şi încremeni cu botul ridicat în unghi de 45° datorită greutăţii lui Bond, care şedea în partea lui din spate, pe jumătate în apă. Era doar o chestiune de minute până când Largo avea să reuşească să se întoarcă spre el şi să-l apuce cu amândouă mâinile. Se hotărî într-o clipă. Dădu drumul rezervorului de oxigen din spatele adversarului şi, strângându-şi bine picioarele în jurul modulului, se lăsă să alunece în spate

până când ajunse cu spatele proptit de cârmă. Acum, numai de-ar putea să evite elicea! Întinse o mână în jos, printre picioare, apucă strâns cârma şi se apăsă cu forţă pe coada modulului. Ajunsese cu faţa la doar câţiva centimetri de elicea care stârnea apa, aproape orbindu-l, dar continuă să tragă în jos până când simţi că partea din spate a modulului în formă de torpilă se cufundă în mare. Încă puţin şi blestematul de vehicul va ajunge perpendicular pe suprafaţa apei! Smuci cârma în lateral, o roti la 180° şi, când simţi că braţele îi sunt gata să-i iasă din încheieturi din pricina efortului, îi dădu drumul. Modulul execută un viraj strâns pe dreapta, iar Largo, aruncat de mişcarea bruscă şi de modificarea echilibrului, căzu în apă, se răsuci rapid cu faţa în jos şi porni în căutarea lui.

Englezul era năucit şi stors de toată vlaga. Tot ce mai trebuia să facă în acel moment era să se ascundă undeva şi să încerce să rămână în viaţă. Bomba era imobilizată, modulul neutralizat. Se terminase cu Largo. Îşi adună ultimele rămăşiţe de putere şi porni în jos spre ultima lui speranţă – refugiul dintre aglomerările de corali.

Cu puterile aproape neatinse, Largo se luă după el înotând cu mişcări ample şi lejere. Bond se abătu de la curs şi intră printre coloniile de corali. Dădu de o cărare de nisip alb, pe care o urmă până-i apăru în cale o bifurcaţie. Încrezător în protecţia oferită de costumul de cauciuc, o luă pe cărarea mai îngustă ce şerpuia printre coralii tăioşi. După câteva clipe, deasupra lui apăru o umbră uriaşă. Largo nu-şi bătuse capul să intre printre corali, ci înotase deasupra lor, cu ochii aţintiţi asupra duşmanului, fără să se grăbească. Bond privi în sus şi văzu dinţii rânjiţi ai celuilalt, încleştaţi în jurul muştiucului. Italianul era convins că-l încolţise. Bond începu să-şi deschidă şi să-şi închidă ritmic pumnii, în aşteptarea confruntării. Ce speranţă avea să învingă mâinile acelea uriaşe, adevărate unelte ale morţii?

Cărarea cea îngustă începuse să se lărgească. Nu mai avea de ales, trebuia să înoate înainte, până la capcana spaţiului liber, acoperit cu nisip alb. Se opri şi se ridică în poziţie verticală; era singurul lucru pe care-l

putea face. Largo îl avea la îndemână, ca pe un şoarece prins în cursă. Măcar va trebui să coboare la el ca să încheie socotelile. Se uită în sus. Da, trupul masiv, cu trena lui de bule argintii de aer, străpungea precaut masa de apă îndreptându-se spre el.

Italianul cobori lent, cu mişcări elegante, până atinse fundul acoperit de nisip şi se opri cu faţa la el. Începu să se apropie încet printre pereţii de corali, cu mâinile întinse în faţă şi pregătite pentru prima încleştare. Se opri la o distanţă de zece paşi; aruncă o privire iute într-o parte, spre o aglomerare de corali; mâna lui dreaptă ţâşni şi smulse ceva de-acolo. Când o retrase, păru că are cu opt degete în plus, opt degete care se mişcau şi se răsuceau năucitor. Largo ţinu puiul de caracatiţă în faţa lui, ca pe o floare cu petale mişcătoare. Dinţii i se depărtară de muştiucul din cauciuc şi în obraji i se adânciră gropiţele unui zâmbet crud. Ridică o mână şi îşi ciocăni cu subînţeles sticla vizorului. Bond se aplecă şi luă de jos un bolovan acoperit cu alge. Largo devenise melodramatic. Un bolovan aruncat în propriu-i vizor era mai grav decât caracatiţa plesnită peste vizorul lui Bond. Englezul nu-şi făcea griji din pricina caracatiţei, căci doar cu o zi înainte stătuse în compania a o sută de astfel de vietăţi. Nu îl îngrijorau decât mâinile mai lungi şi mai mari ale italianului.

Largo făcu un pas în faţă, apoi încă unul. Bond se ghemui şi se dădu în spate, atent să nu-şi taie costumul de cauciuc în corali. Italianul continua să înainteze cu o încetineală deliberată. Încă doi paşi şi avea să atace.

Bond zări o mişcare undeva aproape de suprafaţă, în spatele italianului. Îi venea cineva în ajutor? Dar silueta era albă, nu întunecată. Era unul de-al lor!

Largo se aruncă în faţă. Bond îşi făcu vânt sprijinindu-se cu piciorul de corali şi se lansă spre vintrele adversarului, cu bolovanul în mână. Dar Largo era pregătit. Îşi ridică genunchiul şi-l lovi cu putere în cap, coborând în acelaşi timp o mână şi lipindu-i caracatiţa de vizor. După aceea îl apucă de gât cu ambele mâini, îl ridică de parcă ar fi fost un copil şi-l ţinu la distanţă de un braţ, apăsând cu forţă.

Nu mai văzu nimic. Simți vag tentaculele subțiri atingându-i fața, agățându-se de mușțiucul pe care-l ținea între dinți, trăgând de el. Avu senzația că-i va plesni țeasta din pricina presiunii și atunci știu că s-a sfârșit cu el.

Se prăbuși încet în genunchi. Dar ce se petrecuse, cum de cădea? Ce se întâmplase cu mâinile care i se încleștaseră în jurul gâtului? Deschise ochii, până atunci strânși din cauza durerii și văzu lumină în jurul lui. Caracatița i se oprise pe piept, dar când făcu prima mișcare se îndepărtă speriată și se ascunse printre corali. În fața lui, Largo zăcea pe nisip mișcând slab din picioare, cu un harpon înfipt în gât. Lângă el stătea o siluetă subțire, albicioasă, care potrivea un alt harpon în țeava armei subacvatice. Părul lung îi flutura în jurul capului ca un văl în marea luminoasă.

Se ridică cu greu în picioare și făcu un pas înainte. Pe neașteptate, simți cum îi cedează genunchii și vederea i se acoperă de un nor întunecat. Se sprijini de zidul de corali și buzele lui își slăbiră strânsoarea în jurul mușțiucului. Simți cum îi pătrunde apa în gură. Nu! țipă în sinea lui. Nu lăsa să se întâmple asta!

Cineva îl prinse de mână. Era Domino, ai cărei ochi priveau pierduți din spatele vizorului. Părea bolnavă! Ce se întâmplase cu ea? Se dezmetici brusc. Observă petele de sânge de pe costumul ei de baie și semnele roșii presărate pe trup. Dacă nu acționa imediat, aveau să moară amândoi acolo, pe fundul mării. Picioarele amorțite începură să miște încet labele de cauciuc. Se ridicau spre suprafață! Până la urmă, nici nu era așa de greu. Simți vag cum începe și Domino să dea din picioare.

Cele două trupuri ieșiră la suprafață în același timp și rămaseră întinse cu fața în jos, clătinate de valurile ușoare.

Lumina sidefie a zorilor își schimba încet culoarea, devenind roz. Începea o zi frumoasă.

Capitolul 24

Ia-o mai uşor, domnule Bond

Felix Leiter intră în salonul alb, antiseptic şi închise uşa după el cu un aer conspirativ. Se apropie încet şi se opri lângă patul în care zăcea Bond, pe jumătate adormit de calmante.

— Cum te simți, prietene?

— Nu prea rău, doar că m-au îndopat cu somnifere.

— Doctorul mi-a zis că n-am voie să intru la tine, dar m-am gândit că vrei să afli rezultatul meciului. Pot să-ți spun?

— Sigur, răspunse englezul străduindu-se să se concentreze.

De fapt, nu-i prea păsa de ce se întâmplase; singura lui preocupare era starea fetei.

— Ei bine, o să-ți spun pe scurt. Doctorul îşi face turul prin saloane şi o pățesc dacă mă găseşte aici. Au recuperat amândouă bombele şi Kotze, fizicianul cântă ca o păsărică în colivie. Se pare că SPECTRE ăsta e o adunătură alcătuită din cele mai periculoase lichele – foşti agenți de teren din SMERŞ, tipi din Mafie, din Gestapo – ce mai, rechini în toată regula. Au sediul la Paris. Şeful lor e unul Blofeld, însă mizerabilul a scăpat; mă rog, adică nu l-au prins încă, după cum se exprimă cei din CIA. Probabil l-a alertat absența mesajelor lui Largo. Tipul ăsta trebuie să fie un adevărat geniu! Kotze zice că indivizii din SPECTRE au adunat în bănci milioane de dolari de când şi-au început activitatea, cu cinci sau şase ani în urmă. Treaba asta urma să fie ultima lor lovitură. Să ştii că am avut dreptate cu Miami, el urma să fie

ținta numărul doi. Modul de operare ar fi fost același. Aveau de gând să planteze bomba în portul pentru iahturi.

— Așadar, toată lumea e fericită, spuse Bond cu un zâmbet slab.

— Da, bineînțeles. Adică toată lumea, în afară de mine. N-am reușit să mă dezlipesc de blestematul ăla de aparat de emisie-recepție până acum. Se încinsese drăcia, de ziceam c-o să sară în aer. Te așteaptă cu nerăbdare un teanc de mesaje cifrate de la M. Mulțumesc lui Dumnezeu că diseară or să ajungă aici câțiva mahări din CIA și o echipă din serviciile voastre, ca să preia operațiunea! Așa că noi o să scăpăm de orice responsabilitate și-o să privim liniștiți cum se răstesc guvernele noastre unul la celălalt – dacă să facă publice evenimentele din ultimele zile, cum să procedeze cu tipii din SPECTRE, dacă să te facă duce sau numai lord, cum să mă convingă pe mine să candidez la președinție – știi, detalii din astea delicate. Iar noi o s-o ștergem dracului de-aici și o să tragem undeva o distracție pe cinste. Poate o iei și pe fată cu tine? Pe toți dracii, ea e cea care merită toate medaliile! Are sânge în vene, nu glumă! Au prins-o cu contorul ăla Geiger și numai Dumnezeu știe ce i-a făcut secătura aia de Largo. Dar biata de ea nu s-a dat băututã; n-a scos nici măcar un cuvințel. Mai târziu, când echipa a coborât sub apă, a reușit cumva să iasă prin hubloul cabinei cu echipamentul de scufundări și arma subacvatică și a pornit după el. L-a omorât, iar ție ți-a salvat viața. Jur că n-am să mai spun în viața mea despre o fată că e „fragilă", cel puțin nu despre o italiancă.

Leiter își ciuli urechile și se apropie tiptil de ușă.

— La dracu, îl aud pe afurisitul ăla de doctor scârțâindu-și tălpile papucilor pe coridor! Ne vedem mai târziu, James!

Apăsă ușor clanța ușii, ascultă câteva clipe și se strecură afară.

Bond îl strigă cu voce slabă, disperată.

— Stai puțin! Felix! Felix!

Dar ușa rămase închisă.

Se lăsă să cadă pe pernă şi rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi în tavan. Mânia începu să clocotească în el – mânia şi panica. De ce dracu' nu-i spunea nimeni ce se întâmplase cu Domino? Ce naiba îi păsa lui de tot restul? Era sănătoasă? Unde era acum? Sau...?

Uşa se deschise. Bond sări în picioare şi se răsti furios la bărbatul îmbrăcat în halat alb.

— Fata! Cum se simte?! Spune-mi imediat!

Doctorul Stengel, cel mai la modă medic al lumii bune din Nassau, nu era doar la modă, ci şi un profesionist excelent. Era unul din acei medici evrei care, dacă n-ar fi existat Hitler, ar fi profesat într-un mare spital dintr-un oraş important, precum Düsseldorf. Aşa însă, nişte pacienţi bogaţi şi recunoscători îi construiseră o clinică modernă în Nassau, unde trata băştinaşii pentru câţiva şilingi, iar bogătaşii şi nevestele lor pentru zece guinee pe consultaţie. Era obişnuit să se ocupe mai mult de supradozele de somnifere şi de tulburările psihice ale celor bogaţi, decât de rănile provocate de corali, de otrăvirile cu substanţe exotice şi de alte vătămări ciudate care păreau să aparţină mai degrabă epocii piraţilor decât celei actuale. Dar astea erau ordinele guvernatorului şi cădeau sub incidenţa legii secretului profesional. În consecinţă, doctorul Stengel n-a pus nicio întrebare în legătură cu pacienţii care-i fuseseră aduşi, nici cu cele şaisprezece autopsii pe care trebuise să le facă – şase pentru americanii de pe submarinul cel mare şi zece pentru înotătorii de pe iahtul elegant care stătuse în port atâta timp, inclusiv proprietarul acestuia.

— Domnişoara Vitali se va face bine, spuse el pe un ton liniştitor. Deocamdată însă, e încă în stare de şoc. Are nevoie de odihnă.

— Altceva? Ce a păţit?

— A parcurs înot o distanţă lungă şi nu se afla în condiţia fizică necesară pentru un asemenea efort.

— Cum adică?

Doctorul se îndreptă spre uşă.

— Acum trebuie să vă odihniţi. Aţi trecut prin multe. Veţi lua câte un somnifer din acesta la fiecare şase ore, bine? Şi dormiţi cât mai mult. În scurt timp

veți fi din nou pe picioare, dar deocamdată trebuie s-o luați mai ușor, domnule Bond.

„Ia-o mai ușor. Trebuie s-o iei mai ușor, domnule Bond". Unde mai auzise el vorbele astea idioate? Simți cum ia foc de furie. Coborî din pat și, învingându-și senzația de amețeală și greață, merse șovăitor până la doctor. Își agită pumnul în fața chipului politicos și calm al acestuia – politicos și calm, pentru că se obișnuise cu izbucnirile emoționale ale pacienților și pentru că știa că puternicul somnifer avea să-și facă efectul în foarte scurt timp, scoțându-l din circulație pe englezul cel recalcitrant.

— S-o iau mai ușor! Ce mama dracului știi dumneata despre ce înseamnă s-o iei mai ușor?! Spune-mi ce are fata! Unde este? Ce număr are salonul ei?

Mâinile îi căzură fără vlagă pe lângă corp și spuse rugător, cu glas slab:

— Pentru numele lui Dumnezeu, doctore! Eu... eu trebuie să știu ce i s-a întâmplat.

— Cineva i-a făcut rău, îi răspunse doctorul Stengel cu bunătate. A suferit arsuri, arsuri numeroase. Mai are încă dureri mari. Dar pe dinăuntru e bine, se grăbi să-l asigure. E în salonul alăturat, numărul 4. Poți să o vezi, dar numai un minut. Apoi va trebui să doarmă, iar dumneata la fel. Bine?

Stengel îi deschise ușa și-i făcu loc să treacă.

— Mulțumesc. Mulțumesc, doctore!

Ieși din salon cu pași șovăielnici, temându-se că îi vor ceda din nou picioarele. Medicul îl urmări cum străbate distanța dintre cele două saloane, cum deschide și apoi închide ușa celui cu numărul patru cu precauțiuni exagerate de om beat. Apoi porni pe coridor, spunându-și că englezului nu-i va face rău întrevederea, iar fetei îi va face chiar bine; pentru că de asta avea cea mai mare nevoie – de puțină tandrețe.

În salonul alb, jaluzele lăsate în jos proiectau pe pat benzi de lumină și de umbră. Se apropie clătinându-se de pat și îngenunche lângă el. Capul micuț de pe pernă se întoarse spre el. O mână ieși de sub cearșaf și-l apucă de păr, trăgându-l mai aproape. Îi auzi glasul răgușit spunând în șoaptă:

— Trebuie să rămâi aici. Ai înţeles? Nu ai voie să pleci.

Văzând că nu primeşte răspuns, îşi clătină cu efort capul dintr-o parte în cealaltă.

— Mă auzi, James? Mă înţelegi?

Simţi cum corpul îi alunecă spre podea şi îşi trase mâna din părul lui. Bond se întinse pe covoraşul din faţa patului. Domino îşi schimbă cu grijă poziţia şi se uită la el – adormise deja, cu capul sprijinit pe braţul îndoit.

Îi privi chipul tras, în ale cărui trăsături încă se citea cruzime. Apoi suspină adânc, îşi trase perna la marginea patului, ca să fie chiar deasupra lui, îşi aşeză capul în aşa fel încât să-l poată vedea oricând ar fi dorit şi închise ochii.

Cuprins

CAPITOLUL 1: Ia-o mai uşor, domnule Bond! 5
CAPITOLUL 2: Clinica Shrublands 13
CAPITOLUL 3: Masa de tortură 26
CAPITOLUL 4: Ceai şi ostilitate 33
CAPITOLUL 5: Spectre 46
CAPITOLUL 6: Respiraţie cu parfum de violete 57
CAPITOLUL 7: Puneţi-vă centurile! 69
CAPITOLUL 8: Purecii mari au pureci mai mici... 79
CAPITOLUL 9: Recviem multiplu 91
CAPITOLUL 10: „Disco volante" 102
CAPITOLUL 11: Domino 118
CAPITOLUL 12: Omul de la CIA 130
CAPITOLUL 13: Mă numesc Emilio Largo 142
CAPITOLUL 14: Martini acru 154
CAPITOLUL 15: Eroul de carton 165
CAPITOLUL 16: Ordalia înotului 180
CAPITOLUL 17: Catacomba ochilor roşii 189
CAPITOLUL 18: Cum se mănâncă o fată 205
CAPITOLUL 19: După sărut 214
CAPITOLUL 20: Momentul hotărârilor 225
CAPITOLUL 21: Foarte blând, foarte uşor 234
CAPITOLUL 22: Urmăritorul din umbră 243
CAPITOLUL 23: Arme mortale 254
CAPITOLUL 24: Ia-o mai uşor, domnule Bond 266

Bond băgă mâna în buzunar să scoată o altă țigară. Nu putea fi adevărat, și totuși așa stăteau lucrurile. Exact ceea ce serviciul lui, ca și toate celelalte servicii de contraspionaj din lume, se așteptau să se întâmple. Ca să spunem așa, orice țărișoară de dimensiunile unui județ ar putea să fabrice o bombă atomică în curtea din spate.

În aparență, chestiunea aceasta nu mai constituia un secret. Numai cu prototipurile fusese dificil – la fel ca și cu primele arme de foc, de exemplu, sau cu mitralierele ori tancurile. Astăzi, aceste arme sunt arcurile și săgețile tuturor. Mâine sau poimâine, aceste arcuri și săgeți vor fi bombele atomice. Și nu era decât primul caz de șantaj! Dacă SPECTRE nu era oprit, lumea o va lua razna și în curând orice om de știință criminal, înzestrat cu o trusă de chimie și niște fier vechi, va putea să le construiască. Dacă nu erau împiedicați la timp, nu mai rămânea nimic de făcut, decât să plătim pentru greșelile făcute.

COLECȚIA
JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În Serviciul Secret al Maiestății Sale
13. A doua șansă
14. Pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-9-6

RECOMANDAT DE
Spy